g l i a

S1 E1

BİOMORTEM

serkan karaismailoğlu

o r t a p i a

2. basım

g l i a

S1 E1

BioMortem

serkan karaismailoğlu

o r t a p i a

o r t a p i a

BİOMORTEM©
Serkan Karaismailoğlu

Genel Koordinatör: Çiğdem Karaca
Editör: İpek Arman
Kapak Tasarımı: ortapiArt ve Ceyda Kocatürk
Mizanpaj: Ceyda Kocatürk
Elma Ekibi: Ahmet Seyfi, Bahar, Bilge, Demet, Gamze, Gülderen, Hüseyin, İsmail, Merve, Mesut, Selen, Sevim, Vildan Barış

ISBN: 978-605-71446-5-2

1. Basım Nisan 2025
2. Basım Nisan 2025 (20.000 adet)

Elma Yayınevi
Aziziye Mah. Portakal Çiçeği Sok.
No: 37/7 Çankaya/Ankara
Tel: 0312 417 72 73
bilgi@elmayayinevi.com
Yayıncı Sertifika No: 45776

Basımevi: Güngörler Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Saray Mahallesi 658. Cadde No.:11 Kahramankazan / ANKARA
Matbaa Sertifika No: 49889

ORTAPIA©
Kitabın tüm yayın hakları ELMA YAYINEVİ'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Türkiye'de basılmıştır. "ORTAPIA", AKADEMİ ARTI YAY. AŞ'nin bir markasıdır. © 2025, ORTAPIA

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI

Karaismailoğlu, Serkan
Biomortem / Serkan Karaismailoğlu ; editör: İpek Arman.—Ankara : Ortapia, 2025.
264 s. ; 21 cm.—(Glia S1 E1)
Kaynakça var, dizin yok.
ISBN 978-605-71446-5-2
1. Nöroroman 2. Bilimsel roman I. Arman, İpek II. Eser adı

MLA

Karaismailoğlu, Serkan. *Biomortem*. 2. bs. Ed. İpek Arman. Ankara: Ortapia, 2025.

Şubatın en soğuk gününde

toprağın kalbine

emanet ettiğim babama…

Bölüm 1

Ölümün Bekleme Odası

"Ne sıklıkta soğuk suyla (16-4 °C arası) duş alırsınız?"

Falin gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturmaya başladı. Yaklaşık kırk dakikadır birbirinden garip test sorularını okuyup uygun işaretlemeleri yapıyordu. Sorulardan o kadar sıkılmıştı ki karanlık ve göz kapaklarının üzerinde gezinen parmakları tatlı bir haz duymasına neden olmuştu. Tıpkı yara kabuğunun etrafında oluşan kaşıma isteğine benzer bir hisle gözlerini daha da kuvvetli ovuşturdu. Gözünü açtığında boşlukta hareket eden siyah nokta ve minik solucan gibi şekiller ovma işini ne kadar abarttığını gösterir gibiydi. Bir süre boşlukta uçan bu garip görünümlü cisimlerin kaybolmasını bekledi. Bu nesnelerin, gözünün içini dolduran vitröz sıvı içerisindeki kırmızı kan hücreleri, yoğunlaşmış doku parçaları ve üst üste binmiş protein öbeklerinden kaynaklandığını biliyordu.

Derin bir nefes alıp gözlüğünü taktıktan sonra tekrar önündeki kâğıdın üzerine eğildi. Anket sorularını her zaman anlamsız bulurdu fakat şu an başka bir çaresi yoktu. Burada kendisinden istenen her şeyi sorgusuz sualsiz yapmak zorundaydı. Kurallar çok netti. O nedenle önündeki her bir soruyu en doğru şekilde cevaplaması gerekiyordu. "Ne sıklıkta soğuk suyla duş alırdı?" Falin'e kalsa "hiçbir zaman"ı işaretlemek isterdi ama "nadiren" seçeneğini seçti. Bu deneyimi birkaç kez yaşamak zorunda kalmıştı. Aslında soğuktan nefret ederdi. Tam anlamıyla yaz insanıydı. Kendisine kalsa asla böyle bir şeye kalkışmazdı. Bu deneyimi tümüyle karısının okuduğu çeşitli kitaplara borçluydu.

Enke. Tam 34 yıl boyunca evli olduğu kadın. Tüm hayatının çöpe gitmesinin yegâne nedeni. Hem boşanma öncesinde hem de sonrasında adama verilebilecek maksimum zararı vermişti. Falin son zamanlarda defalarca yaptığı gibi yine o ihtimali düşündü. Acaba Enke'yle hiç tanışmasaydı nasıl bir hayatı olurdu? Sahneye çıkmadan önce aşırı heyecanlı gördüğü bu kadına onu sakinleştirmek amaçlı kurduğu cümlelerin zaman içinde nasıl evliliğe dönüştüğünü hâlâ anlamıyordu. Emin olduğu tek şey Enke'ye asla aşık olmadığıydı. Hatta Falin aşk denen fizyolojik muhteşemliğin ne anlama geldiğini ancak iki yıl önce deneyimleyebilmişti. Kalemi tutan eline ve derisindeki kırışıklıklara baktı. Nasıl oldu da tüm hayatını böylesine mükemmel bir manzarayı göremeyecek bir şekilde heba etmişti.

Düşüncelerinden sıyrılıp tekrar soruya döndü. Enke şu an 65 yaşındaydı ve tüm hayatı kişisel gelişimle, sağlıkla ilgili kitapları okumakla geçmişti. Bu kadar dinç gözükmesini muhtemelen kitaplardan öğrendiklerine borçluydu. Yıllar evvel okuduğu bir kitapta soğuk suyla duş yapmanın dopamin salgılanmasında etkili olduğunu öğrenmişti. "Dopamin" diye fısıldadı adam. Tüm evreni etrafında döndüren mucizevi molekül. Karısı kitaplardan öğrendiği tüm önemli bilgileri Falin'e anlatırdı. Belki de öğretmen olmasıyla ilgili temel bir refleksti. Bilmiyordu ama Enke'nin anlattıklarını çok iyi hatırlıyordu.

Soğuk suyla duş yapıldığında artan adrenalin seviyesi dopaminin beyindeki bazal seviyesini etkiliyormuş. Bu etki de hayattan alınan mutluluğu daha anlamlı hale getiriyormuş. Falin'in ağzından gülme mi yoksa şikâyet mi olduğu anlaşılmayan garip bir ses çıktı. Karısından etkilenip soğuk suyla duş yapmaya kalktığı o anları düşünmek bile titremesi için yeterli olmuştu. Duş başlığından çıkan o soğuk suyun göğsüne çarpışını hatırladı. Sanki binlerce minik bıçak kısa bir süreliğine de olsa göğsünü parçalıyormuş gibi olurdu. Aslında birkaç dakika

içinde vücudunun bir şekilde soğuk suya adapte olacağını bilse de umurunda değildi. O birkaç saniyelik şoku yaşamaktan tiksiniyordu. Yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu. Soğuktan böylesine nefret etmesine rağmen hayat kendisine son şakasını yapmak istermiş gibi onu buraya getirmişti. Buzun en soğuk olduğu yere.

Odanın kapısı hafifçe vurulduğunda daldığı düşüncelerden sıyrıldı. İçeri giren hemşire, sahip olduğu genlerin hakkını verecek bir güzelliğe ve fiziğe sahipti. Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle Falin'in önündeki kâğıtlara göz gezdirdi. Soruları ne kadar erken tamamlarsa diğer işlemlere o kadar hızlı başlayacaklarını hatırlattı. Ana dilinden farklı bir dilde konuşmaya çalışan her insanın sahip olduğu sevimliliğe bu kadın da sahipti. Gerek görüntüsü gerekse de kelimelerin vurgusundaki kusurları, az önce soğuktan titreyen adamın içini ısıtıvermişti. Falin 59 yaşında olmasına rağmen güzel kadınlara olan ilgisinde en ufak bir eksilme olmamıştı. Elbette testosteron hormonunun azaldığının farkındaydı ama çekici bir kadın gördüğünde salgıladığı dopamin tıpkı gençliğindeki gibi tüm tazeliğini koruyordu.

Hemşireyi garip bir kafa hareketiyle onayladıktan sonra yeni soruya geçti. "Ölümden ne kadar çok korkarsınız?" Vücudunda az öncekinden biraz daha şiddetli yeni bir titremenin oluştuğunu hissetti. Aslında tam titreme de sayılmazdı. Ürperme belki çok daha uygun bir kelime olurdu. Çaresizce seçeneklere baktı. 0'dan 10'a kadar sayılar vardı. 0, "hiç korkmamak" anlamına gelirken, 10 "çok korkmak" demekti. Elindeki kalemi bıraktı. Buradaki seçeneklerin hiçbirisi ölüme karşı duymuş olduğu korkuyu ifade etmeye yetmezdi. Falin ölümden deli gibi korkuyordu. Özellikle son birkaç ay içerisinde bu korkusu tavan yapmıştı. Hatta ne tavanı, adeta çatıları parçalayıp gökyüzüne, sonsuz uzay boşluğuna doğru uçup gitmişti. Sahi tüm hayatı nasıl da bir anda değişmişti. Masadan kalkıp cam kenarında-

ki kanepeye oturdu. Cevaplaması gereken bir sürü soru vardı fakat çok da fazla umrunda değildi. Biraz daha beklesinlerdi.

Cebinden bir kutu çıkardı. Kutunun içinden sigara gibi sarılmış esrarlardan bir tanesini alıp yaktı. İnsanlık için yasak olan şeyleri rahatlıkla yapmak gerçekten garip bir lükstü. Şu an içinde bulunduğu klinik merkezinin özelliği buydu. Adeta Vatikan gibiydi. Sınırları içerisinde hiçbir hukuk kuralının geçerli olmayacağı bir özerkliğe sahipti. Tabii buraya gelmek kendisine korkunç miktarda paraya mal olmuştu ama kimin umrundaydı. Sonuçta gerçek olan tek şey ne kadar zorlarsa zorlasın asla bitiremeyeceği kadar çok paraya sahip olduğuydu.

Biomortem adlı bu çok özel klinik bir dağın tepesine inşa edilmişti ve mükemmel bir manzaraya sahipti. Akşam karanlığında medeniyete ait ışıklar çok uzakta görünüyordu. Ağzındaki esrarın dumanını derin bir şekilde içine çekti. Birazdan beyni yine o çok sevdiği halde olacaktı. Hiçbir derdi analiz edemeyecek kadar rahat ve huzur dolu o uyuşmuş hal. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Geçmişini düşündü. Eğer çocukluk dönemini saymazsa tüm hayatı aynı günü yaşayarak geçmişti. Bir günü defalarca aynı şekilde yaşamak için insanın deli olması gerekirdi ama bu gerçeği ancak şimdi fark edebiliyordu. Rutin denen şey içmekte olduğu uyuşturucudan farksızdı. Huzurlu sınırların içinde kalmak beyni uyuşturmanın en garanti yoluydu.

Falin'in gözleri bir anda yandaki küçük odanın hafif açık duran kapısına kaydı. Koyu yeşil valizi tüm sessizliğiyle oradan kendisine bakıyordu. Bir an gözleri doldu ve görüşü bulanıklaştı. Eğer şu an "Falin'in hayatında hiçbir işe yaramayacak şeyler" diye bir yarışma yapılsaydı bu yeşil valiz açık ara tüm eşyaları geride bırakırdı. Son bir yılda çok fazla seyahat yapmıştı ve bu sadık valiz gittiği her yerde kendisine eşlik etmişti ama artık vedalaşma vakti gelmişti. Sonuçta tek yönlü bir yolculuğa çık-

mıştı ve buradan sonra gideceği yerde asla ve asla bir valize ihtiyacı olmayacaktı.

Düşünmek yine içinde bir şeylerin alev almasına neden olmuştu. Bu ateşi bir an önce söndürmek istermiş gibi uyuşturucusundan derin bir nefes çekti. Beynini esir alan düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Gerçek hiçbir uyuşturucunun unutturamayacağı kadar güçlüydü. Ölümün bekleme odasında, dünyanın en yalnız yeşil valizi ile baş başaydı.

Bölüm 2

Konferans Salonundaki Hayat

Falin fazlasıyla meraklı biri olmasına rağmen okulu hiçbir zaman sevmemişti. Bir grup yetişkinin, çocukları dört duvar arasına hapsedip onlara bir sürü gereksiz bilgi öğretme çabasına hâlâ bir anlam veremiyordu. Çocukken biyoloji ve teknoloji konularına yoğun ilgi duymasına rağmen lise dönemiyle beraber her türlü bilgiden tiksinmişti. Ne zaman derslerle ilgili notlarını açsa beyni zehirlenmiş gibi hissediyordu. Kafasının içi ezberlemek zorunda kaldığı bilgileri kusmak isteyen nöronlarla doluydu. Eğer anne ve babasının yoğun çabası ve desteği olmasa liseyi asla bitiremezdi.

Mezun olduktan sonraki iki yılı bilgisayar oyunu oynayarak, bilim kurguyla ilgili her türlü film, dizi ve kitabı tüketerek geçmişti. Sonraki bir yıl birtakım işlerde şansını denemiş ama yine olmamıştı. Anne ve babasının her türlü desteğine rağmen gelecekle ilgili kaygılar beynini kemirmeye başlamıştı. İyice bunaldığı bir dönemde evlerine misafir gelen bir aile dostu tüm hayatını şekillendirmişti. Yaşlı adam bir üniversitenin en büyük konferans salonunda yıllarca teknik işlerden sorumlu olarak çalışmıştı ve emekli olma zamanı gelmişti. İşin ilginç tarafı üniversite yönetimi adamın yerine kimseyi bulamamıştı. Aslında iş gayet basitti. Bilgisayar bağlantıları ve ses sistemi organize edilecek, eğer kayıt yapılacaksa kamera ve mikrofonların ayarlanması sağlanacaktı. O kadar. Ama pozisyon için hiç kimse başvuruda bulunmamıştı.

Falin eğitim ve okulla olan ilişkisini liseden mezun olduğu gün kökünden kesmiş olsa da görünen o ki hayat onu üniversiteye sokma konusunda ısrarcıydı. Konferans salonunda çalışma fikri pek çekici gözükmese de ilgili pozisyona hemen başvurmuştu. Hem paraya ihtiyacı vardı hem de kampüs hayatı belki kendisine iyi gelirdi. İşte böyle başlamıştı Falin'in garip yolculuğu. Beş-altı ay çalışıp para biriktirmek amacıyla girdiği bu salondan tam 35 yıl sonra çıkabilecekti. Elbette o günlerde böyle bir olasılığı tahmin etmesi imkânsızdı.

İş tanımı ve sorumlulukları netti. Sonuçta tüm düzen belliydi. Bir aksilik çıkmadığı müddetçe sorun olmazdı ama asıl sorun da buydu. Aksilik denen şeyin ne zaman ortaya çıkacağı belli olmuyordu. Çok büyük bir ihtimalle her şey yolunda gidecekti ama bunun bir garantisi yoktu. O nedenle salondaki her toplantı boyunca orada hazır beklemek zorundaydı. İlk haftalarda kendisini bir havuzun başında oturan cankurtaran gibi hissetmişti. Evet bugün de kimse boğulmayacaktı ama bu durum, birinin bir gün boğulmayacağı anlamına gelmiyordu. İşte o boğulma anı için hazır olmak zorundaydı.

Üçüncü ayın sonunda önemli bir gerçeğin farkına vardı. Konferans salonunda neredeyse her gün sabahtan akşama kadar etkinlik olmasına rağmen rutin görevleri dışında hiçbir şey yapmıyordu. Bu kadar az emeğe karşılık düzenli para kazanıyor olması dışarıdan mükemmel gibi gözükse de arka planda tükenmeye başlamıştı. Ne zaman geleceği belli olmayan bir şeyi beklemek fazlasıyla yorucu bir süreçti. Sonra bir gün ilginç bir farkındalık yaşadı. O güne kadar küçük teknisyen odasında hep önündeki cihazları kontrol ederek sorun çıkacak anı beklemiş, sahnede anlatılanlarla hiç ilgilenmemişti. Ulusal Entomoloji kongresinin yapıldığı gün bu kısır döngü kırılmıştı çünkü dev projeksiyon perdesinde birbirinden değişik böcek fotoğrafları fazlasıyla ilgisini çekmişti.

Bir salon dolusu insanın tüm gün boyunca sadece böcekler hakkında konuşmasını ilk başta komik bulsa da bazı böcekleri yakından görmek ve onlar hakkında bilgi sahibi olmak fikrini değiştirmişti. Mutfak tezgâhının üzerinde serçe parmağıyla öylesine ezdiği bir karıncanın bile müthiş bir hikâyesi vardı. O güne kadar Falin için tüm karıncalar aynıydı ama artık çok farklı olduklarını öğrenmişti. Öyle ki kendi türlerine ait adları bile vardı. *Lasius niger, Tetramorium caespitum, Tapinoma melanocephalum...*

Falin çizgi roman, bilim kurgu filmleri ve bilgisayar oyunlarına bayılırdı. Sunumların dikkatini çekmesindeki asıl neden bu ilgisinden kaynaklanmıştı çünkü birçok uzaylı yaratık ve canavar tasarımının böceklerden ilham almış olduğu gayet açıktı. Bir ara sunumlara kendisini öyle bir kaptırdı ki küçük odasının köşesindeki çekmecelerden bir defter bulup bazı bilgileri not almaya başladı. Eğer ileride uzaylılarla ilgili bir hikâye yazarsa bazı böcekleri ve özelliklerini kurgusunda kullanabilirdi.

Akşam eve döndüğünde önemli bir farkındalık daha yaşadı. Günlerdir içinde tükendiğini düşündüğü bu salon aslında müthiş bir yerdi. Ülkenin ve dünyanın çeşitli yerlerinden gelen birçok bilim insanı bu salonun içinde çok önemli bilgi ve araştırmaları paylaşıyordu. Bilgisayar verisinin iletilmesinde nanoteknoloji ile üretilmiş yeni nesil optik kablolardan, cinsel organlarda ortaya çıkan geçici enfeksiyonlara kadar muazzam bir çeşitlilik söz konusuydu. Falin bir anda dünyanın en önemli insanı olduğunu keşfetti. Tüm bilim insanları gelip kendisine özel sunumlar yapıyordu. Konumu ve gücü ne olursa olsun dünyadaki hiçbir insanın böyle bir ayrıcalığa sahip olma ihtimali yoktu. Yeryüzündeki tüm bilimsel gelişmelerin, kendisine her gün düzenli olarak sunulduğu bir kral gibiydi.

Ertesi sabah uyandığında işine büyük bir heyecanla gitmişti. O artık bilim dünyasının kralıydı. Bakalım tebaasındaki araştırmacılar bugün hangi gelişmelerden bahsedeceklerdi? Tüm

krallarda olduğu gibi Falin'in de büyük bir sorumluluğu vardı. O nedenle gidip kalın bir defter satın aldı ve kendisine çok basit bir kural koydu. Her konferansta öğrendiği ilginç bilgileri not edecekti. Elbette anlatılanların bazıları çok sıkıcıydı ama her defasında not edecek enteresan bilgiler bulmayı başarıyordu. Ayrıca konuşmasından etkilendiği araştırmacıları da kendi içinde sınıflandırıyordu. Bu basit not tutma eylemi zaman içinde bir yazma merakına dönüştü. Öyle ki bazı günler salondaki işi bitmesine rağmen bir süre daha teknik odada kalıp aklındakileri bir an önce yazıya dökmek istiyordu. Bu bilgileri kullanıp kullanmayacağından bile emin değildi. Bildiği tek şey bu süreçten muazzam bir keyif aldığıydı. Tıpkı enstrümanıyla dakikalarca doğaçlama yapan biri gibi kalem ve kâğıtla adeta öğrendiklerini besteliyordu.

Falin ilk yılının sonunda önemli bir aydınlanma yaşadı. Çok farklı alanlardaki bazı araştırmacılar birbirlerini tanısaydı ortaya bilimsel anlamda harika sonuçlar çıkabilirdi. Mesela nanorobot konusunda sıra dışı ürünler ortaya çıkaran o kadın mühendisle, bağışıklık sistemi elemanlarını birtakım proteinler aracılığıyla dışarıdan özel bir şekilde eğitmenin yolunu bulan o hekim tanışıp arkadaş olsalardı kim bilir ortaya hangi çılgın inovasyonlar çıkardı. Bir ara bu fikrinden o kadar heyecan duymuştu ki gerçekten bu kişilere ulaşıp onları bir araya getirmeyi bile düşünmüştü. Bilimsel bir çöpçatan gibi belki aralarını yapardı ama bu asla gerçekleşmeyecek bir hayaldi. Sonuçta sadece lise mezunu sıradan bir teknisyen olarak kime ne anlatabilirdi ki.

Tüm hayatını değiştirecek karar böyle ortaya çıkmıştı. Madem bu araştırmacıları gerçek hayatta bir araya getirmesi çok zordu o zaman bu müthiş buluşmayı hayal gücünde yaratabilirdi. Mühendis ile hekimin yollarının kesişmesi sonucunda neler olabileceğini hayal etti. Kim bilir belki de beraber doğal

öldürücü T hücresini taklit edebilecek nanorobotlar inşa edeceklerdi. Suikastçi robotlar. Bağışıklık sistemindeki organik savaşçıların yapamayacağı tüm kirli işleri bu robotlar yapacaktı. Bu müthiş birliktelik sayesinde hiçbir virüs ve bakteri insana zarar veremeyecekti. Sonra bir gün suikastçi robotlar güç zehirlenmesi yaşayacak ve tüm lökositleri eş zamanlı ortadan kaldıracak bir planı uygulamaya koyacaklardı. İşte o gün tüm insanlığın sonunu getirecek bağışıklık iç savaşı başlayacaktı.

Falin yeni alışkanlığına kendisini öyle kaptırmıştı ki artık eve gittiğinde de yazmaya devam ediyordu. Kafasında bir araya getirdiği bilim insanları ve araştırmalarına bilim kurgu ve fantastik öğeleri katınca ortaya birbirinden farklı hikâyeler çıkmıştı. Tüm zamanını sadece ev ve konferans salonu arasında geçiriyor olsa da asla durumundan şikâyetçi değildi. Sanki içinde bir an önce dışarı çıkmak isteyen tonlarca kelime vardı ve kalemi eline her aldığında bir kral gibi onları özgürlüğüne kavuşturuyordu. Doğduğundan beri hayatının en mutlu günlerini yaşıyordu ama sonra o gün geldi. *Entomoloji Kongresiyle* başlayan dopamin devrimi *Geleceğe Bakan Öğretmenler Konferansı* ile son bulacak ve tekrardan lise dönemindeki sessiz işkenceye geri dönecekti.

O günü çok iyi hatırlıyordu. Karısı Enke ile ilk tanıştıkları anı nasıl unutabilirdi ki! Onu ilk kez sahne arkasında uygun uzatma kablosunu bilgisayara bağlarken görmüştü. Simsiyah bir kıyafet giymişti. Diz kapakları hizasındaki eteği ve boğazının en üst kısmına kadar sıkıca düğmelenmiş gömleği aslında karakterini çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Öyle ki gömleği bile kadını boğmak ister gibiydi ama Falin o dönem bu gerçeği görmekten çok uzaktı. Kadının aşırı heyecan nedeniyle etrafına yaydığı feromonlar ve büyümüş göz bebekleri, Falin fark edemese de bilinçaltında bir şeyleri çoktan tetiklemişti. Yıllardır o kadar yalnız bir hayat yaşamıştı ki gencecik damarlarında

dolaşan testosteronu harekete geçirmek için çok da yüksek bir uyarana gerek yoktu.

Enke çalıştığı okulun rol model öğretmenlerinden biri olduğundan 15 dakikalık bir konuşma yapması gerekiyordu. Elindeki üç karton kâğıdı defalarca kontrol etmesi ve bir baterist gibi zeminde tempo tutan ayağı aslında ne kadar gergin olduğunu gösteriyordu. Falin o gün normalde asla yapmayacağı bir şey yaptı. Birkaç hafta önce gerçekleşen bir konferansta izlediği "Konuşma öncesi heyecanlanan kişilerin yapması gereken dört temel uygulama" adlı sunumdan öğrendiği bilgileri paylaştı. Enke hiç beklemediği bu öneriye gülümseyerek teşekkür etmişti.

Verdiği tavsiyeler pek fazla işe yaramamıştı ama Enke konferans bitiminde teşekkür etmek için küçük teknisyen odasına gelmişti. Gayet sıradan görünümlü bir kadın olmasına rağmen Falin gereksiz bir heyecana kapılmayı başarmıştı. Ayaküstü yaptıkları on dakikalık sohbetin birkaç ay içerisinde bir evliliğe dönüşmesi o dönem fark edemese de Falin'in en büyük şanssızlığı olacaktı. Ailesinin bu evlilik konusunda şüpheleri olsa da oğullarını her zaman olduğu gibi yine desteklemişlerdi. Böylece 23 yaşındaki Falin ile kendisinden altı yaş büyük olan Enke'nin yolları kesişmiş oldu.

Okuldan nefret eden biri olmasına rağmen hayatının merkezine bir öğretmeni oturtması gerçekten ilginç bir tercihti. Geriye dönüp baktığında böylesine büyük bir hatayı nasıl yapabilmiş olduğunu hâlâ anlamıyordu. Yanlış bir evlilik yapması yine bir nebze anlaşılır olsa da tam 34 yıl boyunca bu hatayı sürdürmesinin hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Falin'in gözleri ne yazık ki ancak 57 yaşında açılabilmişti. Üstelik gerçeği görmesini sağlayan kişinin kör olması da ayrı bir ironiydi.

Aslında Enke kötü biri değildi. Tüm hayatını belirli bir düzen ve kurallar içerisine oturtmuş, sıkı disipline sahip bir kadın-

dı. Evlilikle beraber Falin de bu kalıbın içine sığmak zorunda kalmıştı. Yıllar içinde tam anlamıyla bir robota dönüşmesine rağmen karısına duyduğu öfkenin nedeni bu dönüşüm değildi. Kızgındı çünkü karısı sıfır hayal gücüne sahipti. Evliliklerinin 34. yılında yüzüne çarpan acı gerçek bu olmuştu.

Kapısı iki kere tıklatıldıktan sonra az önceki hemşire tekrar içeri girdi. Eski günlere dalıp zamanın nasıl geçtiğini anlamayan Falin suçlulukla masadaki bitiremediği anketlere baktı. Durumu fark eden hemşirenin yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. İşte bu sadece paranın satın alabileceği bir ifadeydi.

"Bitirdiğiniz anketleri alıyorum. Geri kalanları sonra tamamlayabilirsiniz. Şimdi seansınız için çıkmamız gerekiyor."

Uyuşturucunun etkisiyle bir miktar rahatlamış olan Falin gülümseyerek kalktı. Çılgın deneyine geri dönmüştü. Böyle bir işe nasıl ikna olduğuna hâlâ inanamıyordu. Aslında cevap basitti. Hayat bazen insanı o kadar seçeneksiz bırakırdı ki kişi kendi seçeneğini yaratmak zorunda kalırdı. İşte şu an yaşadığı tam da buydu. Başka bir alternatifi yoktu ve korkunç gerçeğine doğru adım adım ilerliyordu. Odasından çıkmasıyla beraber birkaç dakikalığına susmuş olan o çığlık, yeniden serbest kalmıştı. Beyninin en derinlerinden gelen bu ses tüm hücrelerini eş zamanlı titretecek kadar soğuktu.

Bölüm 3

Loş Odadaki İki Psikolog

Falin'in oturduğu koltuk inanılmaz rahattı. Hafif arkaya yatıktı ve bedenine göre şekillenen yumuşak bir dokuya sahipti. Sanki birisi arkadan tüm vücuduna sarılmış gibiydi. O an canı tek bir şey istedi. Hafif yağmurlu bir günde, öğle vakti battaniye altında, cam kenarında kitap okurken böyle bir koltukta uykuya dalmak ne güzel olurdu. İçinden "kesinlikle bunlardan bir tane almalıyım" diye geçirdi ama yarım saniye bile geçmeden beynindeki o soğuk gerçek asla böyle bir şey yapamayacağını kulağına fısıldadı.

"Harika bir koltuk değil mi?"

Soruyu soran genç adama baktı. Tişörtünün üzerine giydiği ceket ve kadife pantolonuyla üniversitede yeni ders vermeye başlayan bir akademisyen gibi görünüyordu. Hemen yanında oturmakta olan kadın da koltuğun mükemmelliğini kafasıyla onaylamıştı.

"Anne kucağı gibi" diye cevap verdi Falin. Ağzından çıkar çıkmaz kurduğu cümleden pişman oldu. Neden böyle bir cevap vermişti ki. Psikolog ile yapılan bir görüşmede ilk kurduğu cümlenin "anne kucağı" olması tüm seansın çocukluğu etrafında dönmesine neden olabilirdi. Bir an bunu kastetmediğini söylemeye yeltendi ama sonrasında hemen vazgeçti.

"Hoş geldiniz Falin Bey. Sizin de bildiğiniz üzere hayatınıza dair çok önemli bir karar aldığınız için buradasınız. Prosedür

gereği bu tarz kritik kararlar aşamasında zihinsel performansınızı daha yakından değerlendirmemiz gerekecek."

Bu sefer konuşan kadındı. Ses tonu muhtemelen içtiği sigaralardan kaynaklanan hafif bir tokluğa sahipti. Özel durumu nedeniyle son bir yılda çok farklı seanslara katılan Falin, ilk kez iki kişinin yönlendirdiği bir görüşmede yer alıyordu. Erkek olan ayağa kalktı.

"Birazdan üzerinize bazı cihazlar takacağım. Merak etmeyin hiçbiri canınızı yakmayacak. Başınızın etrafına saracağım fNIRS (*Functional Near Infrared Spectroscopy*) adlı bu bandın iç kısmında birtakım ışık kaynakları var. Kızılötesi ışınlar yardımıyla beyninizdeki kanlanmayı ve oksijenlenmeyi ölçeceğiz. Bu da bize sohbet boyunca hangi merkezin ne kadar aktif olduğu hakkında bilgi verecek. Diğer elektrotlar ise kalp hızınız, kan basıncınız ve solunumunuzla ilgili değişimleri görmemizi sağlayacak. Parmaklarınıza saracağım bu bantlar aracılığıyla da elektrodermal aktivitenizi ölçeceğiz. Mikroterlemelerinizi algılayan bu cihaz bize anlık duygu durumunuz hakkında bilgi verecek."

Sanki daha önce defalarca prova yapmışlar gibi erkek susar susmaz kadın konuşmaya devam etti. Bu sırada diğeri de az önce tanıttığı aletleri Falin'e yerleştirmeye başlamıştı.

"Öncelikle sizinle rutin bir sohbet yapacağız. Konuşmanızı kolaylaştırmak adına bugüne kadar neler yaptığınızdan bahsedebilirsiniz. Merak etmeyin amacımız geçmişinizle ilgili bir psikolojik analiz yapmak değil. Sadece üzerinizdeki cihazlara sizi tanıtmış olacağız. Eğer fizyolojik anlamda normalinizi öğrenirsek meydana gelecek değişiklikleri daha iyi analiz edebiliriz. Sonrasında ise artık klasikleşmiş davranış testlerimize geçeceğiz. Unutmayın. Karşınızdaki uzman alanında ne kadar deneyimli olursa olsun yanılma ihtimali her zaman söz konusudur. O yüzden sizden toplayacağımız veriler bizim için çok de-

ğerli. Çünkü veriler asla yalan söylemez. Bu arada dilediğiniz zaman oturumu sonlandırabiliriz. Son olarak birazdan odanın ışıklarını olabildiğince karartacağız. fNIRS cihazı dış ortamın ışığından etkilenebileceği için böyle bir tercihte bulunuyoruz."

"Böylece karanlık sayesinde sizler de sadece bir silüet olarak var olacaksınız" diye kendi içinde tamamladı Falin. İyice loş bir ortamda insanların görünüşüne dair farklılıkların ortadan kalktığını iyi biliyordu. Son bir yıl boyunca görme fizyolojisini o kadar çok araştırmıştı ki bu konuda epey bilgi sahibi sayılırdı. Retina tabakasında renkli görmede rol oynayan koni hücreleri alacakaranlık ve loş ortamlarda pek fazla işe karışmazdı. Böylece renkler azalır ve detaylar daha az belirgin hale gelirdi. O nedenle oda kararmaya başladığında karşısındaki iki yabancıya değil de boşluğu hayal gücünün dolduracağı iki belirsiz gölgeye konuşacaktı. Böylece sohbet çok daha doğal bir şekilde gerçekleşecekti. Kim bilir belki de öğrenci yurtlarında ya da karı koca arasındaki en samimi sohbetlerin yatakta, karanlıkta yapılması bununla ilgiliydi.

"Hazırsanız başlayabiliriz."

Falin sanki üzerindeki cihazlar nedeniyle konuşması yasakmış gibi başparmağını kaldırarak onay işareti yaptı ve odadaki ışık yavaş bir şekilde kararmaya başladı.

"Falin Bey. Öncelikle en temel gerçeğimizle başlayalım. Biomortem'e ölmek için geldiğiniz. Bu kararın sizin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyoruz. Cesaretinizden dolayı sizi bir kere daha kutlarız. Beş gün sonra ölecek biri olarak geçmişinizden biraz bahseder misiniz? Pişmanlıklarınız, mutluluklarınız. Nereden isterseniz oradan başlayabilirsiniz."

Beş gün içinde ölecek biri olarak... Kadının cümlesi Falin'in beyninde farklı tonlarda tekrarlanıp duruyordu. Günlerdir düşünmemek için her yolu denediği bu gerçeğin bu kadar kolay

dile getirilmesine öfkelenmişti. Kapalı kapılar ardında tuttuğu o soğuk korku muhtemelen birazdan beynine doluşup her bir nöronu işgal edecekti. Ama öyle olmadı. Kadının açtığı kapıdan bir şey gelmedi. Falin'in öfkesi hızlıca şaşkınlığa dönüştü. Belki de düşünmemeye çalışmak ya da saklanmak korkunun asıl kaynağıydı. Bu durumda yapması gereken asıl şey düşünmek, konuşmak ve normalleştirmekti. Yine de yapmak istemedi. Farklı duygular arasında o kadar hızlı geçişler yaşamıştı ki bir an üzerinde bulunan ve fizyolojik normalini ölçmeye çalışan cihazlar için üzüldü. O nedenle kafasındaki her şeyi uzaklaştırarak konuşmaya başladı. Üstelik ne konuşacağını bile planlamamıştı.

"Tüm hayatımı iki insan üzerinden özetleyebilirim sanırım. İlki eski karım. Enke'den önce hayal gücünde bir sürü hikâye ile mutlu bir şekilde yaşayan genç bir teknisyendim. Enke'den sonra ise elimde sadece teknisyenlik kaldı. Diğer evli insanlar ne yapar bilmiyorum ama bizim yaptıklarımız çok netti çünkü karım tam bir makine düzenine sahipti. Mesela evlendikten sonra asla alarm kurmadım biliyor musunuz? Karım da kurmazdı. Onun kalkmasıyla hayat başlardı. Sanki evin içinde görünmez raylarda hareket edermiş gibi tüm işlerimizi aynı şekilde yapardık. Açıkçası evlenmeden önce düzensiz bir yaşamı olan benim için böyle bir sistem gayet faydalıydı. Alışmakta zorlanıyordum ama ilk başlarda şikâyetçi değildim.

Beraber dünyanın en sessiz kahvaltısını yapar ardından arabaya binerdik. Enke beni işe bırakana kadar gündeme dair ne varsa onun hakkında kısa cümleler kurardık. Karımın her zaman dinleyeceği bir sesli kitap ya da podcast olduğundan sohbet kavramına genellikle vakit kaybı olarak bakardı. Enke beni işe bıraktıktan sonra okuluna gider ve sonrasında her akşam beni alıp benzer şekilde eve dönerdik. Her şeyimiz müthiş bir düzen içindeydi. Markete gideceğimiz günler, akşam yemeğinin saati, sevişeceğimiz vakit... Karım kişisel gelişimine çok önem

verdiğinden evdeki vaktinin çoğunu kitap okumakla geçirirdi. O okurken ben de televizyonda maç ya da anlamsız yarışmalar izliyormuş gibi yapardım. Oysa gerçekte olan çok farklıydı. Gözüm ekrana bakıyor olsa da beynimde tümüyle hikâyelerim vardı."

Falin bir an sessizleşti. Gerçekten loş ortam işe yaramış gibiydi çünkü çok yakın bir arkadaşına içini döküyormuş gibi gayet rahat hissediyordu.

"Yazmak evlenmeden önce keşfettiğim, o dönemlerdeki en büyük motivasyon ve mutluluk kaynağımdı. Evlilik nedeniyle düzenim sağlam bozulsa da yazmaktan asla vazgeçmedim. O zaman sebebini bilmiyordum ama karım yanımdayken yazmak istemiyordum. Beni öyle görmemeliymiş gibi geliyordu. Sonradan hislerimde ne kadar haklı olduğumu öğrenecektim. Neyse. O nedenle bir düzen geliştirdim. Evdeyken TV izlemek, cep telefonu kullanmak gibi kafamı meşgul etmeyecek şeylerle ilgileniyormuş gibi gözüküp aslında beynimin içinde yoğun bir şekilde hikâyelerimi kurguluyordum. Her sabah işe gider gitmez hemen küçük odama girip konferanslar başlayana kadar aklımdakileri not alıyordum. Birilerinin okuması amacıyla yazmıyordum. Bu sayede rutin hayatın sıkıcılığından kaçıp hayal dünyamda nefes almayı sağlayabiliyordum."

Tekrardan sessizleşti. Birazdan beyninde yüzlerce kez düşündüğü o olayı anlatacaktı. Her hatırladığında öfkeden deliye dönüyordu. Neyse ki şu an daha sakindi.

"Evliliğimizin beşinci yılına kadar her şey aynıydı. O okuduğu kitaplarda ben ise yazdığım hikâyelerin içinde gayet mutluyduk ama sonra kafama o saçma düşünce takıldı. Acaba başka birisi yazdıklarım hakkında ne düşünürdü? İnsan böyle sosyal bir memeli işte. Kendi fikirlerinden ne kadar mutlu olsa da başkalarının fikirleri her zaman daha önemliydi. İşte bu gereksiz sorgulama ile hayatımın en büyük hatasını yaptım."

Parmağındaki bantları çok fazla oynatmadan gözlerini ovuşturmaya çalıştı. Bu sahneye beyninin içinde o kadar çok şahit olmuştu ki sanki gözleri ne zaman bu görüntüye maruz kalsa kendini temizlemek istiyormuş gibiydi.

"O ana kadar hep kalem kâğıt kullanmıştım. Yazdıklarım artık çekmecelere bile sığmıyordu. En beğendiğim hikâyemin ilk üç bölümünü bilgisayarda güzelce yazarak hazırladım ve tam 42 sayfadan oluşan ilk taslağımın çıktısını aldım. O an yaşadığım heyecanı size anlatamam. Hayallerimde nefes alan karakterler bir kâğıdın üzerinde başka bir beyne yolculuk yapmak için hazır bekliyorlardı. Çevremde yazdıklarımı okutabileceğim tek bir kişi vardı. Enke hem çok iyi bir okuyucuydu hem de bir öğretmen olarak gerekli geri bildirimi bana en uygun şekilde verirdi."

Falin'in bastırmaya çalıştığı öfkesi, yüzünde çarpık bir gülümsemeye neden oldu. Yaptığı şeyin ne kadar ahmakça olduğunu belirtmek istermiş gibi kafasını iki yana salladı.

"Her zaman olduğu gibi kahvaltımızı yaptık. Üniversiteye vardığımızda yapmam gereken, *akşama görüşürüz hayatım* dedikten sonra arabadan inmekti. Sonuçta senaryomuz böyleydi ve yönetmenimiz senaryoya bağlılık konusunda gayet hassastı. Ama ben inmedim. Enke bir an bana baktı. Yüzünde *sorun ne*, der gibi bir ifade vardı. O yüzü çok iyi bildiğimden rutinin dışına çıkmanın yarattığı anlık tedirginliğini görebiliyordum. Çantamın içinden dosyayı çıkardım ve ona dedim ki; *Bunları ben yazdım. Eğer vakit bulup okuyabilirsen çok sevinirim. Hem başarılı bir öğretmensin hem de iyi bir okuyucusun. O yüzden fikirlerin benim için çok önemli.* Fazladan tek bir kelime etmeden arabadan indim. Konuşurken Enke'nin yüzünde peş peşe oluşan ifadeleri asla unutamam. Şaşkınlık, önce bir küçümseme ve hemen ardından gelen ufak da olsa bir hayranlık. Tüm hayatı o kadar aynıydı ki yüz kasları bu olağan dışı tepkiye nasıl cevap vereceğini şaşırmış gibi tüm duyguları art arda sergilemişti."

Falin sustu. Bakışlarını sabit bir noktaya dikmişti. Gözlerini o kadar uzun süre kırpmadan tuttu ki sanki geçmişte yaşanan bu olayın tek bir saniyesini kaçırmak istemiyormuş gibiydi.

"Tüm gün ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam. Tek bir sunumu bile dinleyemedim. Elim sürekli cep telefonuna gidip Enke'nin arayıp aramadığını kontrol ediyordu. Ne zaman saate baksam aynı rakamları gösteriyordu. Demek ki zamanı durdurmanın yegâne yolu doğrudan gözlerine bakmakmış. Muhtemelen utandığı için hareket etmeyi unutuyordu. Neyse uzatmayayım akşam olup da araba önümde durduğunda kalbim çok güçlü bir şekilde çarpıyordu. Sanki göğüs kafesimden dışarı fırlayıp ön koltuğa benden önce oturmak ister gibiydi. Açıkçası neden bu kadar heyecanlandığımı şu an bile bilmiyorum. Arabaya bindim. Tepkisini inanılmaz merak etsem de hiçbir şey yokmuş gibi yönetmenimin senaryosuna bağlı kaldım. Enke de bu senaryoya uydu ve tek bir kelime dahi etmedi. Evliliğimizin 1500 günü boyunca yaptığı şeyi tekrarladı. Bir yandan arabasını kullanıp bir yandan sevdiği podcast'ini dinlemeye devam etti."

Falin koltuğunda hafifçe doğrulup odadaki iki uzmanın hiç beklemediği bir soru sordu.

"Topladığınız fizyolojik verileri benim de görme şansım var mı?"

Hikâyenin en heyecanlı yerinde belirtilen bu garip istek uzmanları da şaşırtmıştı. Genelde bu tarz ölçümlerde kişiler aletlerin bir zararı olup olmadığını sorarlardı. "Elbette" diye cevap verdi erkek olan. Aletleri kendisi taktığı için bu soruya onun cevap vermesi gerekiyormuş gibi.

"Hatta konuyla ilgili bir arkadaşımızdan rica ederiz merak ettiğiniz kısımları size tek tek açıklar" diye cümleyi devam ettirdi kadın.

Falin gülümsedi ve teşekkür etti. Enke yüzünden 34 yılının çöpe gitmesinin beyninde hangi merkezi uyaracağını gerçekten merak ediyordu.

"Açıkçası neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama beklediğim şey kesinlikle bu değildi. O yüzden heyecanım biraz hayal kırıklığına dönüştü ama hâlâ içimde bir umut vardı. Belki günü çok yoğun geçtiği için yazdıklarımı okumaya fırsat bulamamış olabilirdi. Sonra akşam yemeğinin tam ortasında Enke elindeki çatal ve bıçağı tabağının yanına düzgünce koydu. Hafifçe boğazını temizledi ve gözlerimin içine sevecen bir şekilde bakarak, *bana verdiğin yazıyı okuyan başka bir kişi var mı,* diye sordu. Sanki tüm gün bu konunun açılmasını bekleyen kişi ben değilmişim gibi duyduğum cümle karşısında şaşırmıştım. Kısa bir duraksamanın ardından hayır diye yanıtladım. O an karımın yüzünde oluşan rahatlamayı görmenizi gerçekten isterdim."

Aşırı sakin bir ses tonuyla bana dedi ki; *Yazdıklarını okudum Falin. Cüceler, ejderhalar, yarı hayvan-insanlar, çılgın araştırmacılar, yoldan çıkmış robot organlar... Ah Falin. Her zaman çok sessizdin. Ben bu sessizliği büyümene ve olgunlaşmana yormuştum. Oysaki içinde hiç büyümemiş, hâlâ masallarda yaşayan bir çocuk varmış. Bunu gözden kaçırdığım için senden özür dilerim. Ama korkma şanslısın çünkü geçen ay okuduğum bir psikolojik analiz kitabında senin tarifine uyan bir vaka vardı biliyor musun? Özellikle annesiyle olan ilişkisinde sorunlar yaşayan..."*

Falin, karısının cümlelerini, onu taklit edecek şekilde seslendirdiğini fark ettiğinde utandı. Sonra sinirli bir tonda konuşmaya devam etti.

"Bana acımıştı. Evet tam anlamıyla olan buydu. Yazdıklarımı beğenmeyebilirdi, öfkelenebilirdi... Hepsine hazırlıklıydım ama Enke bana acımayı seçmişti. Yüzünün her bir santimetrekaresinden görülebilecek bir acımayla bakmıştı gözlerime.

İşte o ifade soğuk bir bıçak gibi doğruca hayal gücümün kalbine saplanmıştı ve o gün en büyük motivasyonumu kaybetmiştim. Hayal gücüm öldürülmüş, kendime olan güvenim uçup gitmişti. Gerçekten de çocukça işlerle uğraşan ahmak bir yetişkin miydim?"

Falin hafifçe doğruldu ve yanındaki sehpanın üzerinde duran bardağı aldı. Tek bir seferde tüm suyu içtikten sonra bardağı geri koydu.

"Hayatımın en büyük hatasını o gün yaptım ve yazmayı bıraktım. Evet konferans salonunda ilginç bulduğum bilgileri hâlâ not almaya devam ediyordum. Yoksa o sıkıcı işte çalışamazdım ama kurgu yazmayı ve öğrendiklerimi hikâyeleştirmeyi bırakmıştım. Hatta ilk günler, yazdığım her şeyi yakmak için çok güçlü bir dürtü bile hissettim. Sonuçta karıma verdiğim taslak dışındaki tüm yazdıklarım sadece kâğıtların üzerindeki kömür ve mürekkep izlerinden ibaretti ve kolayca yok edilebilirdi. Ama onlara kıyamadım. Nihayetinde hepsi yakın zamanda kaybettiğim hayal gücümden geriye kalan çok değerli anılardı.

O günün ardından hayata karşı duyarsızlaşmanın zirvesine ulaştım ve bu durum yıllarca böyle devam etti. Karım sonunda beni de kendisi gibi bir robota dönüştürmeyi başarmıştı ama neyse ki bir robot olarak ölmeyecektim. Konuşmamın başında tüm hayatımı iki kişi üzerinden özetleyeceğimi söylemiştim. İlkiyle tanıştınız. Benim ve hayal gücümün katili, Enke. Şimdi ise size Amakrin'i anlatacağım. Beni ve hayal gücümü yeniden diriltmeyi başaran müthiş mucize."

Bölüm 4

Amakrin'in Gözleri

"Enke, beni ve hayallerimi öldürdüğünde 27 yaşındaydım. Sevgili karım beni o kadar derine gömmüştü ki sonraki 30 yıl boyunca hep aynı günü yaşamak zorunda kaldım. Tıpatıp, birbirinin aynısı olan 10.948 karanlık gün. Sadece iki günüm farklıydı. Üstelik normal günlerimden daha da karanlıktılar. Birinde annem ölmüştü diğerinde ise babam. Yıllar beni öylesine uyuşturmuştu ki acımı bile hissedemedim. Geriye dönüp baktığımda gördüğüm tek şey tam anlamıyla boşa harcanmış bir hayattı. Bazen ne düşünüyorum biliyor musunuz, belki de Amakrin olmasaydı her şey çok daha rahat sonlanacaktı. Soruyorum size yıllardır ölü olan birinin biyolojik ölümü ne kadar zor olabilirdi ki. Üstelik ne zaman öleceğini bilmemenin yarattığı müthiş bir konfora da sahiptim. Ama gelin görün ki hiç tanımadığım genç bir kız, beni 57 yaşında diriltti ve yeniden nefes almamı sağladı. İşte en kötüsü bu oldu çünkü dirildikten sonra tekrar ölmenin acısı inanın hiçbir şeyde yok.

17 Nisan. Dirildiğim gün. Her şeyden habersiz aynı günü yaşamak üzere Enke tarafından işe bırakıldım. O günkü görevim kolaydı çünkü yarım gün boyunca sadece görme engelli kişilerin katılacağı *Karanlığın İçinde Işık Var* başlıklı bir konferans olacaktı. Katılımcıların salona girmesine yardımcı olacak birkaç gönüllü öğrenci olduğundan ses sisteminin kontrolü dışında yapacağım bir şey yoktu.

Daha önce hiç görme engelli bir insanla bir araya geldiniz mi bilmiyorum ama bir salon dolusu körle aynı ortamda

olmak gerçekten ilginç bir deneyimdi. Özellikle de benim için çünkü her zaman utangaç bir karakterdim. Çocukluğumdan beri insanlarla doğru düzgün göz teması kuramazdım. Çekinirdim. Muhtemelen ilk göz teması kurduğum kişiyle evlenmemin altında da bu çekingenlik yatıyordu. Ama o gün durum farklıydı çünkü benim görebildiğim kişilerin hiçbiri beni göremiyordu. İstediğim kişiye büyük bir rahatlıkla bakabilirdim. İşte o an ilginç bir deneyim yaşadım. Bir insanın yüzüne doğrudan bakabilmek ne mükemmel bir hismiş. Hele uzun süreli baktığınızda ilk başta fark edilmeyen o ayrıntıları yakalamak harikaydı. Küpedeki taşlar, saç tokasındaki kedicik, yüzün üzerine dağılmış çiller. Keşke zamanında karıma da bu kadar uzun süreli bakabilmiş olsaydım. Böylece onu boğmaya çalışan gömleğin öfkesini çok daha kolay fark eder ve hızlıca oradan uzaklaşabilirdim."

Falin oturduğu koltukta hafif pozisyon değiştirdi. Açıkçası ne kadar zamandır konuştuğunu bilmiyordu ama üzerindeki cihazların varlığına alışmış olması epey bir süre geçtiğini gösteriyordu.

"Gözlerim güneş gözlüğü takan bu insanların üzerinde oradan oraya pervasızca dolaşırken bir anda onu gördüm ve bir şey oldu. Size ne olduğunu anlatamam çünkü hangi kelimeleri kullanacağımı bilmiyorum ama ilk hissettiğim dizlerim olmuştu. Yıllardır beni ayakta tutan kaslara giden elektrik sanki bir anda kesilmişti. Öyle ki yere düşmemek için hemen sırtımı duvara dayayarak yavaş yavaş çömelmek zorunda kaldım. Sanki görünmez bir silahla vurulmuştum. Kim bilir belki de geri dönüp baksam yere yığılırken sırtımdan çıkan kanın duvardaki izini bile görebilirdim. Duvar dibinde çökmüş bir şekilde oturuyor olmaktan çok utanmış olsam da bana bakan kimsenin olmadığını hatırlamak kısmen de olsa rahatlamamı sağlamıştı.

Gözlerimi kızın yüzünden alamıyordum. O güne kadar trilyonlarca foton tanesi gözlerimden girmiş, retinamdaki

reseptörleri uyarmış ve sayısız elektrik sinyali oksipital korteksime ulaşmıştı ama asla böyle bir şey yaşamamıştım. O anı o kadar güçlü ve ağır çekimde yaşıyordum ki görme merkezlerime ulaşan her sinyalin korteksime çarpışını bile hissediyordum. Her çarpmada sinir hücrelerim arasında müthiş bir haz dalgası yayılıyordu."

Falin sustu. Gözlerinde müthiş bir heyecan, mutluluk ve bir o kadar güçlü bir hüzün ifadesi vardı.

"O an neyi fark ettim biliyor musunuz? Kalp atışlarımı. Kulak zarlarımda bile hissettiğim bir güçle gümbürdüyordu. Yıllar evvel ölen kalbim işte böyle yeniden hayata döndü. Yüzümde garip bir sırıtmayla elimi kalbime götürdüm. O an biri beni görse kalp krizi geçirdiğimi düşünerek hemen yanıma gelirdi. Aslında yanılmış olmazdı da çünkü gerçekten kalbim bir kriz geçiriyordu. Fakat bu kriz klinik bir sorundan kaynaklanmıyordu. Aksine bir var oluş kriziydi. Bedenimin 57 yıl boyunca kalbimi duyamamış olmasından daha büyük hangi kriz olabilirdi ki!

Dışarıdan boğuk bir şekilde duyduğum ses ve genç kızın oturmuş olması konferansın başladığını gösteriyordu. Salondaki tüm ses sistemini en iyi şekilde ayarlayan ben, beynimdeki ayarları kontrol edemediğimden söylenen kelimeleri sadece uğultu olarak duyuyordum. Açıkçası bu durum zerre umrumda değildi çünkü o an kulaklarıma ihtiyacım yoktu. Oturduğum yerden sonsuza kadar onu izleyebilirdim. En fazla 24 yaşlarında gözüküyordu. Küt kesilmiş siyah saçları tam yanağının alt hizasına kadar uzanıyordu. Saç uçları sanki kızın yüzüne daha çok dokunabilmek istiyormuş gibi hafif içe doğru kıvrılmıştı. Diğer katılımcıların kullandığı güneş gözlüklerinin aksine kızın taktığı koyu kırmızı camlı gözlük büyük değildi ve soluk beyaz teniyle inanılmaz uyumluydu. Dudakları hiçbir rujun yaratamayacağı tonda bir renge sahipti. Kırmızı ve pembenin karışımı olan bu renk o kadar

güzel ve sade gözüküyordu ki asla başka bir rengin tonu olarak isimlendirilmemeliydi. Kendisine özgü bir adı fazlasıyla hak ediyordu.

Beynimin tamamı sadece kızdan gelen görsel bilgiyi işlediğinden diğer duysal uyaranların hiçbirini algılama şansım yoktu. İşte yaşadığım mucize tam da o anda gerçekleşti. Normalde yüzü sahneye doğru duran bu kız bir anda kafasını hafifçe yana doğru döndürerek doğruca bana baktı. Nasıl böyle bir şey olabilirdi ki! Acaba körlere özgü bir sezgi yeteneği mi söz konusuydu? Yakalanmış olmanın yarattığı anlık endişe hızla devasa bir utanca dönüştü. Bedenimdeki her bir damla kan, utancımı tüm dünyaya göstermek istermiş gibi yüzüme hücum etmişti. Muhtemelen yeryüzünün en kırmızı nesnesine dönüşmüştüm. İşte bu dönüşümün ardından ikinci mucize gerçekleşti. Kız gözlüklerini çıkardı ve doğruca gözlerime baktı. O saniye benim için her şey durdu. Kalp atışım, sinir sinyallerim, zaman... Gözlerimi kaçıramıyordum çünkü kızın yüzündeki o masum, saf güzellik beni felç etmişti. Eğer o çılgın detayı fark etmeseydim sonsuza kadar bu güzelliğin içinde kaybolabilirdim ama karşımda göz ardı edemeyeceğim inanılmaz bir sahne vardı. Amakrin yalnız değildi. Salondaki herkes gözlüğünü çıkarmış bir şekilde benim bulunduğum yere bakıyordu."

Falin sesli bir şekilde güldü.

"Eğer birkaç saniye sonra hepsi eş zamanlı bir şekilde diğer tarafa dönmeseydi inanın bana gerçek bir kalp krizi geçirebilirdim. Neyse ki Amakrin yüzünü diğer tarafa döner dönmez kulaklarım ne yapmaları gerektiğini hatırladı ve salondaki sesi duymaya başladım. Sanırım bir çeşit zihinsel egzersiz yapıyorlardı. Sahnedeki konuşmacı bulundukları salonu beyinlerinde canlandırmalarını sağlayacak bir pratik yaptırıyordu. Tüm katılımcılar kafalarını tavana doğru çevirdiğinde tekrar kızın büyüsünün içine düştüm. Mükemmel

boynunu, saçlarıyla beraber arkaya giden küpelerini, minik burnunu, çenesini, her bir hücresini adeta beynime kazıdım."

Gözlerini kapattı. Uzun bir süre sessiz kaldı. Sanki geçmişteki o anı beyninde tekrar izlemenin tadını çıkarıyormuş gibiydi. Gözlerini açmadan konuşmaya devam etti.

"Size o an hissettiklerimi günlerce anlatabilirim ama ne yazık ki günleri sayılı olan biri olarak böyle bir lükse sahip değilim. O nedenle hızlıca toparlayacağım."

Son cümle ağzından çıkarken yutkundu. Ortam hafif karanlık olsa da her iki uzman, elinin tersiyle göz kenarlarını sildiğini fark etmişti.

"Sunum bitip de herkes yerinden kalktığında ne yapacağımı bilemedim. Tıpkı bir sarhoş gibi duvar dibine çömelip kalmıştım. Eğer bir şeyler yapmazsam onu bir daha göremeyeceğimi çok iyi biliyordum. Bu ihtimali düşününce tüm iç organlarım parçalanıyormuş gibi bir acı hissettim. Dizlerim benden daha çok isteklilermiş gibi hemen ayağa kalktım ve elindeki çubukla yolunu bulmaya çalışan kızın peşinden gittim. Konuşmaya başlamak için kör bir kızın dikkatini nasıl çekebilirdim ki! Alelacele boğazımı temizler gibi bir ses çıkardım. Sesin şiddetini o kadar abartmıştım ki kız doğruca bana döndü. Tanrım o saniyeyi dondurup içinde yıllarca sessiz bir şekilde yaşayabilirdim ama o an ihtiyacım olan tek şey kelimelerdi.

Afedersiniz dedim konuşuyor olabilmeme şaşırarak. *Ben bu salonun teknisyeniyim. Özel bir durum nedeniyle bana birkaç dakikanızı ayırma şansınız var mı,* diye sordum.

Beklemediği bu soru karşısında kızın yüzünde hem şaşkınlık hem de hafif bir endişe oluşmuştu. Öyle ya bir teknisyenin, kendisiyle nasıl özel bir durumu olabilirdi ki? Biraz da çekinerek *elbette, konu neydi,* diye yanıt verdi.

57 yaşındayım diye söze girdim. Yaşlılığın yarattığı güven kozu bana birkaç saniye kazandırabilirdi. Adımı söylediğim sırada

kafamın içinde ne konuşmam gerektiğine dair en ufak bir fikir yoktu. Öyle ki ikinci kurduğum cümleyi onunla beraber aynı anda duymuştum. Ama şanslıydım. Yıllardır tek bir kelime yazmamış olmama rağmen beynimin derinlerinde saklı duran kurgu yeteneği bir anda imdadıma yetişmişti. Ayaküstü uydurmuş olduğum bir hikâyeyi beni bile şaşırtacak bir samimiyet ve hüzünle anlattım.

Ona, yıllar önce kaybettiğim kızım Soma'ya inanılmaz benzediğini söyledim. Öyle ki bir an salonda hayal görüyorum sanmıştım. O nedenle bu kadar heyecanlıydım ve ne yapacağımı bilemediğim için yolunu kesmiştim."

Falin gülümsedi.

"Aslında söylediğim yalan sayılmazdı. Soma en sevdiğim hikâyelerimin birinde yarattığım müthiş güzel bir prensesti ve yıllar önce yazmayı bıraktığım için ölmüş sayılırdı. Neyse tekrar o ana dönecek olursam, kız haklı olarak ne diyeceğini bilemedi. Öyle ya bu tarz bir durumda hangi cümle kurulurdu ki. Duraksamasını fırsat bilip ona doyasıya baktım. Saf bir güzelliğin içinde oluşan şaşkınlığı ile o an yeryüzünün en sevimli görüntüsüne sahipti.

Falin Bey açıkçası daha önce bu tarz bir durumla karşılaşmadım. O nedenle ne diyeceğimi bilemiyorum, diye cevap verdi.

O an benim duyduğum kelimelerden ziyade kızın sesindeki dokuydu. Kulağımın içine daha önce böyle bir ses dalgası asla girmemişti.

Şey aslında sevdiklerini kaybetmiş birçok danışanım oldu ama şimdi hatıranız benimle ilgili olduğu için... diye cümle kurmaya çabaladığı an aradığım mükemmel fırsatı bulmuştum. Demek ki psikologtu ve o an yeryüzünde ihtiyacım olan tek şey psikolojik bir destekti. Ona terapi için başvurma şansımın olup olmadığını sorduğumda kafasındaki soru işaretini

görebiliyordum. Asıl öznenin kendisi olduğu bir senaryoda meydana çıkabilecek olasılıkları düşünüyordu. Onu böylesine zor bir durumda bıraktığım için inanılmaz kötü hissediyordum ama başka çarem yoktu. Teklifim aklına yatmasa da büyük bir ihtimalle yaşlı bir adamı üzmek istemediği için cebinden çıkardığı kartı bana uzattı.

İşte hayatımın ikinci dönemi böyle başladı. Yarım yüzyıldan fazla bir süredir varlığından haberdar olmadığım bir insanın içine esir düşmüştüm. Kız uzaklaşırken bedenimi de arkasından sürüklemişti. Her adımda aramızdaki mesafe artsa da bir süre onu takip etmeye devam ettim. Sonra dışarıdaki kalabalığın içinde onu bekleyen kadını gördüm. Kesinlikle annesiydi çünkü çok benziyorlardı. En fazla 45-50 yaşlarında gözüküyordu. Beraber arabaya binip uzaklaştıklarında vücudumdaki tüm hücrelerin ağladığına yemin edebilirim. Kızın ayrılışının yarattığı hüzün ile onu tekrar görebilecek olmanın yarattığı mutluluğu aynı göz yaşına sığdırmayı başarmıştım. Cebimden kartı çıkardım ve ismini yüksek sesle okudum. Amakrin. Ne güzel bir isimdi."

Bölüm 5

Lord Oblongata ve Kralın Düşüşü

Geçmişle şimdi arasında gidip gelen Falin ne kadar zamandır konuştuğunu takip edemeyecek kadar hikâyeye dalmıştı. Karşısındaki iki uzman şu ana kadar ağızlarını açıp tek bir kelime etmemişlerdi. Eğer ara sıra sallanan gölge şeklindeki kafaları görmese uyuduklarını bile düşünebilirdi. Geçmişiyle ilgili bu güzel anıları daha önce kafasında defalarca canlandırmıştı ama ilk kez birilerine anlatıyordu. İşte o an düşünmek ve anlatmak arasındaki farkı çok net algıladı. Hayalindeki görüntülerin ses dalgalarına dönüşmesi anılarını daha güçlü hissetmesine neden olmuştu. Demek ki insanların bir şeyleri anlatma ihtiyacı biraz da bu nedenden kaynaklanıyordu. Bir an hikâyesini gereksiz uzatarak karşısındakileri sıktığı endişesine kapılsa da bu fikri hemen kafasından attı. Amakrin'le ilgili anılarını az önceki gibi hissetmeye devam edecekse saatlerce konuşabilirdi. Yüzünde oluşan gülümsemeyle beraber yeni cümlesini boşluğa doğru gönderdi.

"İnsanların büyük bir kısmı gün olarak hafta sonlarını, tatilleri ya da doğum günlerini severler. Oysa benim en sevdiğim gün ve saat artık tekti. Perşembe, 18.30. Her hafta bu vakitte 40 dakikalık bir rüyaya dalıyor, ardından geri kalan zamanda bu rüyayı hatırlamakla vakit geçiriyordum. Enke'nin bendeki bu değişimi fark etmesinden çok korkuyordum. Eğer en ufak bir şey sezerse ne yapar eder elimdeki tek mutluluk kaynağımı yok etmenin bir yolunu bulurdu. Perşembelerimi fark edeme-

sin diye ona hafta içi her akşam yemek sonrası uzun yürüyüşlere çıkacağımı söylemiştim. Sonuçta yaşlı bedenimin düzenli harekete ihtiyacı vardı. Enke bu teklifimi olumlu karşıladı. Muhtemelen evde yalnız kalma fikri ona da çekici gelmişti. Bu arada evin içinde, arabada olabildiğince robot gibi davranmaya çalışsam da içimdeki mutluluk ne yaparsam yapayım dışarı sızmanın bir yolunu buluyordu. Enke bir şeyleri gizlediğimin farkındaydı ama bu kaçak mutluluğumu yaşlılığı kabullenemeyen garip erkek davranışlarından biri olarak görüyordu diye düşünüyorum. Deri ceket giyip motosiklet alan yaşıtlarımla kıyaslandığında oldukça zararsız bir durumdaydım. Zaten en fazla ne yapabilirdim ki?"

Falin gülümsedi.

"Oysa ben âşık olmuştum. Üstelik aramızdaki korkunç yaş farkına rağmen. Eskiden bırakın bunu söylemeyi, düşünürken bile utanıyordum ama artık umrumda değil. Sonuçta birkaç gün içinde ölecek olmanın yarattığı o umursamazlığı sonuna kadar kullanmak istiyorum. Evet, annesinden bile daha yaşlıydım ama bu durum onu ilk gördüğümde yaşadığım muazzam hissi nasıl yok edebilirdi ki! İnanın bazen çıldıracak gibi oluyorum. Daha önce hiç yaşamamış olduğum bu müthiş duygu ve böylesine devasa büyüklükteki bir sevgi, beynimde yıllarca hangi kıvrımın arasında saklanıp kalmıştı? En kahredici olanı da madem beynim bu kadar müthiş bir sevgiye sahipti o zaman ben neden 57 yıl boyunca sevgisiz yaşamıştım. İşte bu yüzden Amakrin artık benim her şeyimdi. Beynimdeki en güzel duyguyu keşfedip yerinden çıkarmış ve adeta avuçlarımın arasına bırakmıştı."

Kısa bir süre duraksadı. Geçmiş zamandaki sevginin gücüyle şimdiki zamandaki ölüm gerçeği arasında sıkışıp kalmış gibiydi. Her ikisi de bir taraftan kolunu tutup kendi tarafına çekiyordu.

"Amakrin doğuştan kördü. Böylesine mükemmel bir güzelliğe sahip olup da bunu görememek ne büyük bir acımasızlık. İnanın bana benim gördüğüm şeyi onun da görebilmesi için hayatım dahil her şeyimi gözümü kırpmadan veririm. Üstelik sadece güzel değildi. Hem iyi kalpli, yardımsever bir insandı hem de hayat onu karanlığa gömse de kendi yolunu bulacak kadar cesur ve inatçı bir kızdı. Psikoloji bölümünden mezun olduktan sonra işini yapmakta tereddüt etmişti. Öyle ya kim karşısında kör birine derdini anlatmak isterdi ki. O nedenle bir yıl boyunca gönüllü olarak bir dernekte çalıştı. Burası psikolojik desteğe ihtiyaç duyan ama kimliğinin ortaya çıkmasını istemeyen insanların telefon aracılığıyla hizmet aldığı bir kuruluştu. Amakrin bir yıl boyunca intihar etmeyi düşünen kişilerden, akşamları ne yemek yapması gerektiğine karar veremediği için mutsuz hissedenlere kadar sayısız insana destek olmuştu. İşte bu tecrübeyle ilginç bir gerçeği fark etmişti. İnsanlar kimlikleri bilinmediğinde çok daha rahat ve dürüst oluyorlardı. Belki de Amakrin'in dezavantaj olarak gördüğü özel durumu en büyük silahı olabilirdi.

Aslına bakarsanız tam da düşündüğü gibi oldu. Kendine ait bir ofis açtığında kısa sürede popüler olmuştu. Elbette burada Amakrin'in işinde yetenekli olması da önemliydi ama asıl etken danışanlarının onun yanında kendilerini rahat hissetmesiydi. Tıpkı gizli günah bölmesinde kendilerini görmeyen bir rahibe günah çıkarır gibi insanlar yaşadığı problemleri dürüstçe anlatıyorlardı. Sonuçta karşılarında kendilerini yargılayacak bir çift göz olmaması mahremiyetlerini gizleyen önemli bir etkendi. Onlar doğruları saklamadıkça Amakrin de çözüme daha kolay ulaşıyordu. O yüzden kızın takviminde her hafta için bir boşluk bulmak çok zordu ama hem yaşlılığım hem de ölmüş kızım nedeniyle yaşadığım acının büyüklüğü bu konuda bana bir imtiyaz sağlıyordu.

Buluşmalarımızda ona uzun uzun kızım Soma'yı anlattım. Pankreas kanseri teşhisi aldıktan sonra onunla geçirdiğimiz vakitlerden ve hayatın acımasızlığından bahsettim. Amakrin gibi iyi ve dürüst bir insana yalan söylemekten nefret ediyordum ama bu elimde olan bir şey değildi. Kızın karşısında aslında iki kişi olarak oturuyordum. Gerçek ben, 40 dakikanın her saniyesi boyunca Amakrin'in güzelliğini, hareketlerini, duygusal tepkilerini sessizce izlerken, yalancı ben kızı meşgul edecek hikâyeler üretiyordu. Sonuçta hikâyem ne kadar derin olursa aramızdaki bağın o kadar güçlü olacağını bildiğimden bu yalanlarıma göz yumuyordum.

Etik kaygılarım dışında her şey mükemmeldi. Dedim ya 57 yaşında yeniden doğmuştum. Öyle ki tekrar yazmaya bile başlamıştım. Geçmişte oluşturduğum evrenlerin birinde benim için çok önemli bir karakter olan Soma üzerine yazmaya devam ettim. Yılların acısını çıkarır gibi yazıyordum. Soma beynimde Amakrin'e dönüşmüştü ve ben de her karakterim aracılığıyla onunla doyasıya vakit geçiriyordum. Zaten şu an karşınızda oturmamı da yazma tutkumun yeniden alevlenmesine borçluyum. Her şey Amakrin'le yaptığımız seanslardan birinde hikâyeler yazdığımı ağzımdan kaçırmakla başladı. Bunu duyan kız yazdıklarım hakkında konuşmanın seansımıza önemli katkıda bulunacağını söylemişti. Belki de bu hikâyelerdeki detaylar sayesinde bilinçaltımdaki acıya doğrudan ulaşabilirdik."

Falin tekrar gülümsedi ama bu sefer yüzünde acı çeken bir ifade vardı. Sanki birazdan söyleyeceklerini onaylamıyormuş gibi kafasını iki yana sallayarak konuşmaya devam etti.

"İnanılmaz pişman olmuştum. Kafamın içinde sürekli Enke'nin sorduğu *bunları başka birisi okudu mu,* sorusu yankılanıp duruyordu. O nedenle seansımızın başında ona yıllar evvel yaşadığım olayı anlattım. Elimde tuttuğum taslağı karıma ilk gösterdiğimde Enke'nin yazdıklarımı nasıl çocukça ve saçma

bulduğundan bahsettim. Belki vazgeçer diye düşündüm ama Amakrin gülümseyerek *olsun* demişti, *bence en güzel hikâyeler çocuk beyninden çıkar,* diye de devam etmişti. Artık o gülüşe mi vuruldum yoksa kurduğu cümlenin samimiyetine mi hayran kaldım bilmiyorum ama elimdeki kâğıtlara gömülüp okumaya başladım."

Falin hikâyenin ortasında durup uzmanlara oturmaktan sıkıldığını söyledi. Kısa bir şaşkınlığın ardından erkek olan gelip aletlerin bağlantılarını çıkardı. Şu ana kadar topladıkları veri zaten fazlasıyla yeterliydi. Aslında bu noktada görüşme bilimsel olarak bitmiş olmalıydı çünkü amaç veriyi toplamaktı ama Falin yürüyerek konuşmaya devam etti. Belli ki hikâyesini bitirmeden bu odadan çıkmayacaktı.

"Hikâyemi yüksek sesle okurken hissettiklerimi anlatamam. Tüm bunları gerçekten ben mi yazmıştım. Denizle çevrili büyük bir krallık ve yaşlı kralın çevresinde gücü ele geçirmek isteyen aileler, ejderhalar, cüceler...Her şey kralın sağ kolu olan Lord Oblongata'nın prensese olan karşılıksız aşkı ile başlamıştı ve yüzlerce insanın hayatı ile bir diyarın kaderi bir aşk uğruna tümüyle değişecekti. Okurken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Elimdeki 40 sayfalık çıktının sonuna geldiğimde büyük bir endişeyle Amakrin'e baktım. Yüzünde masal dinleyen bir çocuğun heyecanı ve mutluluğunu gördüğümde gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. Amakrin bana ait olan bir şeyi sevmişti. Bundan daha büyük bir mucize olabilir miydi?

Ağzından çıkan ilk kelime *büyüleyici* olmuştu. Hemen ardından hikâyemin bir devamı olup olmadığını sordu çünkü en heyecanlı yerinde kesilmişti. Elbette vardı. Bir sürü kitaba yetecek çekmeceler dolusu malzemem olsa da net bir cevap vermek istemedim. Enke'nin yarattığı özgüvensizlik hissi hâlâ vücudumu terk etmemişti. Nihayetinde Amakrin o kadar saf ve iyi bir kızdı ki her şeyi pozitif tarafından görüyordu. Sonra bek-

lemediğim bir hareket yaptı. Ayağa kalkıp elini uzatarak yazdıklarımı istedi. Başta tereddüt etsem de hızlıca kâğıtları eline tutuşturdum. O an kalbimi istese göğsümü yarıp aynı şeyi yapardım. Eve döndüğümde tedirginliğim artsa da hayatımın en güzel akşamlarından birini yaşadığımı çok iyi biliyordum.

Bir sonraki seansa gittiğimde asla ummayacağım bir sürprizle karşılaştım. Amakrin odada yalnız değildi. Yanında annesi vardı. Birkaç saniyeliğine tüm yalanlarım ortaya çıkmış ve yakalanmış gibi hissettim. Ne söyleyeceğim hakkında o kadar fikrim yoktu ki bir an kaçmayı bile düşündüm. Belki de kadının gözünde kızının özel durumundan faydalanmaya çalışan yaşlı bir sapıktım. Aslında bunu bekliyordum. Böylesine büyük bir mutluluk asla acısız devam etmezdi. Demek ki hayatımın en güzel rüyasının sonuna gelmiştim. Ama yanılmışım. Daha doğrusu zamanlama hatası yapmışım diyelim çünkü rüyam o akşamdan yaklaşık bir buçuk yıl sonra gerçekten sonlanacaktı.

Amakrin'in annesinin geliş nedeni farklıydı ve tüm hayatımı geri dönülmeyecek bir şekilde değiştirmişti. Kadın meğerse ülkenin en önemli yayınevlerinden birinde editörmüş ve Amakrin'in getirdiği hikâyeye bayılmış. O kadar heyecanlıydı ki Lord Oblongata'nın hikâyesini tamamlamak için ne kadar süreye ihtiyacım olduğunu sordu. Her şeyi bırakıp tüm vaktimi yazmaya ayırmamı, gerekirse bunun için sağlam bir bütçe bile ayırabileceğini söylemişti. İstemsizce gülmüştüm. Amakrin'e okuduğum hikâyenin geri kalanı çoktan yazılmıştı. Üstelik neredeyse 10 kitaplık seriye yetecek kadar malzeme yıllardır o tozlu defterlerin arasında özgürlüklerine kavuşacak vakti bekliyorlardı. O an kadının gözlerinde oluşan şaşkınlık ifadesini görmenizi çok isterdim. Kesinlikle abarttığını düşünmüştüm. Yanılmışım.

Resmi anlamda yazarlık maceram böyle başladı. İşten üç hafta izin aldım ama karıma bir şey söylemedim çünkü Enke'nin bu

gelişmeyi öğrenmesini asla istemiyordum. Yıllar sonra yeniden toparladığım güvenimi tek bir saniyede yıkacağından şüphem yoktu. Beni her sabah olduğu gibi işe bırakıyordu ama ben çalıştığım yer olan konferans salonu yerine üniversitenin kütüphanesine gidiyordum. Yirmi gün sonunda yaklaşık 500 sayfalık ilk kitabım basıma hazırdı. Her şey düşündüğümden hızlı ilerledi ve iki hafta sonunda kitabım piyasaya çıkmıştı. Karıma yine bir şey söylemedim. Sonuçta kitabımın çıkmış olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Zaten kaç kişi okuyacaktı ki?

Kitap yayınlandıktan bir ay sonra ilginç bir şey oldu. Rigor Mortis adlı bir sosyal medya fenomeni kitabımla ilgili bir inceleme videosu yayınladı. İşte o andan itibaren her şey ışık hızında gelişti. Rigor Mortis'in 10 milyon takipçisi vardı ve sadece birkaç saat içinde kitabın ilk baskısı çoktan tükenmişti. İlgi bir anda o kadar büyüdü ki sadece iki hafta sonunda ülkenin en çok satan yazarı olmuştum."

Falin bir an durdu ve uzmanlara dönerek ellerini iki yana açtı.

"Hayatımda ilk kez karımdan gizli bir şey yapmıştım ve evren tüm listelerde beni bir numara yaparak karıma ispiyonlamıştı. Yayınevi elimde çok fazla materyal olduğunu bildiğinden bana sadece yazmam için doğanın içinde çok güzel bir ev ayarladı. İşimden istifa edip kendimi tümüyle yazmaya daha doğrusu elimdekileri düzenlemeye adadım. Artık yeni evimde tek başıma kalıyordum. Eski hayatımdan sürdürdüğüm tek alışkanlık perşembe 18.30 seanslarımdı. Hayat beni nereye götürürse götürsün Amakrin asla vazgeçemeyeceğim yegâne bağımlılığımdı. Enke ile ara sıra telefonda konuşup onu bilgilendirmeyi ihmal etmiyordum. Bir ay sonunda tam üç kitapla yayınevine dönmüştüm. İşte o andan itibaren muhteşem bir yükseliş başladı ve artık kitabı farklı dillere çevrilen dünyaca ünlü bir yazardım.

Hayatımın sonlarına doğru asla hayal edemeyeceğim miktarda paraya ve üne ulaştım. İşin içine ürün ve film hakları girdiğinde

ortaya çıkan manzara inanılmazdı. Ama ben mutlu olamıyordum çünkü içimde sönmek bilmeyen bir pişmanlık ateşi yanıyordu. Eğer vizyonsuz karımın tıkalı nöronları olmasaydı bu paraya yıllar öncesinde hayatımın en güzel döneminde kavuşabilirdim. Ama en komiği ne oldu biliyor musunuz? Tüm bu gelişmeler sonucunda bile Enke en ufak bir pişmanlık hissetmedi. Üstelik benden özür de dilemedi. Ona göre çocukça hikâyelerimin bu kadar geniş kitleye ulaşması tümüyle okuyucuların kalitesindeki düşüşle ilgiliydi. İnsanlar derinliği olmayan yüzeysel işlere bayılıyorlardı. İşte bu yorum benim için son damlaydı. Tek bir dakika bile düşünmeden ülkenin en iyi boşanma avukatını tuttum ve bana oldukça pahalıya patlamış olsa da Enke hapishanesinden kurtulmayı başardım.

Her şey çok hızlı gelişti ve ünlü bir yazar olarak boşanma haberim ve tüm hayat hikâyem basın, televizyon ve internette yayıldı. Amakrin çocuğum olmadığını öğrendiğinde çok şaşırmış ve ona neden yalan söylediğimi bir türlü anlayamamıştı. Üstelik söylediğim yalanın etrafına bir evren inşa etmiş bir sürü detay bilgi vermiştim. Olmayan kızımın ölüm acısını Amakrin'e aşama aşama yaşatmıştım. Bunu ancak sapık biri yapardı değil mi? Haklıydı da. Ona ne diyebilirdim ki. *Konuşan kişi ben değildim. Seanslarda tek yaptığım seni doyasıya izlemekti. Hatta ara sıra gözlüklerini çıkardığında gözlerinde kaybolmaktı* mı diyecektim?"

Bir an durdu ve tekrardan koltuğuna oturdu.

"Amakrin seanslarımızı iptal edip benimle görüşmeyi bıraktığında yeryüzündeki tek varoluş amacım elimden gitmişti. İçimde oluşan o boşluğu size anlatamam. İlginç olan o kadar çok param vardı ki satın aldığım yeni devasa villayı çeşitli ülkelerin en güzel kadınlarıyla doldurabilir, hayalimdeki tüm fantazileri gerçeğe dönüştürebilirdim. Ama bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordum çünkü o an yeryüzünde ihtiyaç duyduğum tek kişi Amakrin'di.

Yaklaşık bir ay boyunca hiç görüşmedik. Neyse ki annesi için epey önemliydim. Kadın neden yalan söylediğim konusunda benimle hiç konuşmadı ama kızına karşı bir şeyler hissettiğimi sezmiş olmalıydı. Artık Amakrin ile ne konuştu bilmiyorum ama ortadaki krizi tam bir anne dokunuşuyla çözmüştü. Muhtemelen ne kadar zararsız olduğumu görmüş olmalıydı. Böylece perşembe seanslarına tekrar başlamıştık. Amakrin ilk başlarda bana karşı mesafeli olmaya devam etse de asla kinci biri olmadığından zamanla eski haline dönmüştü. Ama ben dönememiştim. Kıza olan bağımlılığım o kadar artmıştı ki artık haftada bir akşam bana yetmiyordu.

Amakrin ve annesiyle beraber çıktığımız bir yemekte ona resmi iş teklifinde bulundum. Yazarlık görüşmelerimden, paramın yönetimine kadar benimle ilgili tüm süreci idare edecek birine ihtiyaç duyduğumdan bahsettim. Üstelik bu pozisyon için fazlasıyla cömert bir bütçe de ayırmıştım. Aslında masadaki herkes Amakrin'e gerçekte ne teklif ettiğimin farkındaydı ama üçümüz de bu kısmı görmezden gelmiştik. Kız teklifimi düşünmek için zaman istedi ve bir hafta sonra bana işi kabul ettiğini söyledi. İşte o an dünyanın en mutlu insanı olmuştum. Bunu yüksek maaş için yapmadığını iyi biliyordum çünkü asıl mesleğini çok seviyordu. Amakrin yumuşak kalpli bir insandı ve beni kırmamak adına teklifimi kabul etmek zorunda kalmıştı. Olayın özü bu kadar basitti.

Tüm ömrümün en güzel aylarını yaşadım. İstediği zaman kalabilsin diye evimin bir kısmını Amakrin'e tahsis etmiştim. Zamanla beraber harika bir ikili olmuştuk. Yazmayı düşündüğüm şeyleri uzun uzun Amakrin'e anlatıp sıklıkla onun fikirlerini alıyordum. Yeni projeler hakkında beyin fırtınaları yapıyorduk. Ne halde olduğumu anlatmaya gerek yok sanırım. Eğer bir yeri cennet diye tanımlayacaksak işte tam o yerin kalbinde yaşıyordum. Tüm samimiyetimle söylemek isterim ki o an bir mucize olsa ve bir melek yeryüzüne inip bana deseydi

ki; *Önünde iki seçenek var. Ya bu şartlarda ölene kadar mutlu yaşayacaksın ya da cennette sonsuz bir yaşam seni bekliyor,* inanın bir saniye düşünmezdim. Çünkü benim tek bir cennetim vardı o da Amakrin'in yanıydı. Sanırım bu düşünce şeklim yukarıyı kızdırmış olmalıydı çünkü bir gün uyandım ve gökyüzündeki rüyamdan yeryüzüne düşüverdim.

Her şey sabah kahvaltı sırasında Amakrin'in bana hatırlattığı program ile başladı. O gün kapsamlı bir sağlık taraması için hastaneye gitmem gerekiyormuş. Tıbbi geçmişimle ilgili doğru düzgün bir veri olmadığından detaylı bir kontrol hiç fena olmazmış. Gülümsemiştim. Zaten kolay kolay hasta olan biri değildim ve o dönem hayatımın en zinde hissettiğim günlerini yaşıyordum ama elbette Amakrin'i kıramazdım. Ülkenin en iyi hastanesinde neredeyse tüm gün boyunca hemen her şeyimi incelediler. Vücudumdaki bütün sıvılardan örnekler alıp bedenimdeki tüm deliklerden içeri kamerayla girdiler. Normal şartlarda tatsız bir deneyim olarak hatırlanması gereken o gün, hayatımın dönüm noktası olmuştu."

Falin yeniden ayağa kalkıp yürümeye başladı. Sanki anılarının bu kısmından uzaklaşmak istiyor gibiydi.

"Genel incelemede yaşıma göre oldukça sağlıklı çıkmıştım ve tüm organlarım gayet iyi görünüyordu. Bir tanesi dışında... Pankreasım. Burada bir grup hücre benim hücrelerimden bağımsız çoğalmaya başlamış. Pankreasımı bitirdiği yetmezmiş gibi diğer organlarıma da sıçramış."

Falin her iki elinin avucuyla uzun süre gözlerini ovuşturdu.

"Şaka gibi değil mi! Sanki başka hiçbir kanser yokmuş gibi yalanlarımda öldürdüğüm kızımın kanserine yakalanmıştım. Demek ki bizde genetikmiş."

Falin'in yüzünde dışarıdan çok rahat algılanacak bir çılgınlık ifadesi oluşmuştu. Her tarafı cam dolu bir odada öfkeyle elindeki bardağı fırlatacak bir duvar arıyor gibiydi.

"Dinlere inanan biri olmadım hiç. Yaratıcıyla ilgili her zaman şüphelerim vardı ama artık bir şeyden emindim. Yukarıda birileri vardı ve bir şeyden dolayı bana kafayı sağlam takmışlardı. Tüm hayatım boyunca aynı karanlık günü yaşamam sanki onlar için yeterli bir ceza değilmiş gibi ölmeden önce beni bir mucizeyle diriltmiş ve ikinci kez daha büyük bir acıyla yeniden öldürmeye karar vermişlerdi."

Falin uzun bir süre yumrukları sıkılı bir şekilde boş duvara baktı. Muhtemelen hayalinde duvarı yumrukluyor olabilirdi çünkü sesi tekrar eski sakin haline dönmüştü.

"Artık düşünecek bir şey kalmamıştı. Sahip olduğum tek bir gerçek vardı. Dünyanın en mükemmel doktorlarının çaresizce kurdukları o aynı cümle. *Yapacak hiçbir şey yokmuş. Kalan birkaç ayın tadını çıkarmaya çalışmalıymışım.*"

Bölüm 6

Ölümün
En Soğuk Hali

Falin odasına girip kapısını kapadığında kendini hafiflemiş hissetti. Bu rahatlamanın geçmişini anlatmaktan mı yoksa öncesinde içtiği esrardan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Bir anda önemli bir detayı fark etti. Uzmanlara içtiği esrar hakkında bilgilendirme yapmamıştı. Sonuçta beyninden aldıkları kayıtlarda bu maddenin etkileyebileceği sinir devrelerinin çok farklı yanıtlar oluşturma ihtimali söz konusuydu. Bir an gidip uzmanları uyarmak istedi ama hemen sonrasında vazgeçti. Birkaç gün içinde ölecek biri olarak böylesine teknik bir detaya takılması anlamsızdı.

Biomortem'de geçirdiği üçüncü geceydi. Koltuğa oturup yoğun bir şekilde yağan karı seyretti. Dışarıdaki görüntü garip bir huzur hissetmesine neden oldu. Bu görüntünün insan üzerindeki rahatlatıcı etkisinin nereden kaynaklandığını merak etti. Muhtemelen eski zamanlarda yoğun kar yağışı demek yırtıcıların avlanmak için bir süre ara vermesi demekti. İlkel insanı bundan daha fazla rahatlatacak ne olabilirdi ki? Karanlığın içindeki beyaz noktalar sakin ve sessiz bir şekilde yeryüzüne doğru inmeye devam ediyorlardı. Kim bilir belki de kar tanelerinin havadaki bu sakin salınımı onu izleyen insanlara bulaşıyordu. Öyle ya eğer duygular bulaşıcıysa sakinlik de pekala bulaşıcı olabilirdi.

Bu gece istediğini tüketme özgürlüğünün son günüydü. Zira operasyon öncesi uyulması gereken prosedür ve kurallar çok

netti. Falin duvardaki saate baktı. 22.33'ü gösteriyordu. Hâlâ bir saati vardı. Dolaptaki alkol şişelerine baktı ve içlerinden en çok sevdiği bir tanesini açıp bardağını tepeleme doldurduktan sonra koltuğuna döndü. Bardağını "şerefe" dermiş gibi karlara uzatarak büyük bir yudum aldı. Yarın büyük gündü. İlk kez Dr. Mileva ile görüşecek ve ölüm süreci resmen başlamış olacaktı.

İki gecedir doğru düzgün uyuyamamıştı. Bunun nedenlerinden biri yeni bir ortamda uyumanın fizyolojik zorluğuyla ilgili olsa da asıl sebebin ne olduğu belliydi. İnsanın günleri sayılı olunca zamanının üçte birini karanlıkta geçirmek fikri pek de kabul edilebilir olmuyordu. Kanser olduğu haberini aldığı andan bu yana zaten doğru düzgün bir uyku uyuyamamıştı ve bu gerçekten büyük bir işkenceydi.

O günü çok iyi hatırlıyordu. Sabah Amakrin yanına gelip sonuçların çıktığını ve doktorun özel bir görüşme yapmak istediğini söylemişti. Kızın yüzündeki endişe hali Falin'e de bulaşmıştı ama neyse ki Amakrin'in bunu görme şansı yoktu. Umursamazmış gibi bir ses tonuyla konuşarak kendi başına halledebileceğini söylemiş ve doğruca hastaneye gitmişti. Doktorun karşısına oturduğunda yol boyunca düşündüğü ihtimallerin yükünü taşıyordu. Karşısındaki yaşlı hekim önemli bir kişiye öleceği bilgisinin nasıl verilmesi gerekiyorsa tam da öyle davranmıştı. "Ne yazık ki yapacak hiçbir şey yok" cümlesinin hemen ardından Falin içindeki tüm organların hızla donduğunu ve hemen ardından da paramparça olarak dağıldığını hissetti. Artık bedenin içinde muazzam bir boşluk vardı ve bu boşluk tümüyle karanlıkla dolmuş gibiydi.

Hekimin cümleleri bitmiş olsa da Falin ısrarla bir sonraki cümleyi beklemişti. Ne yani bu kadar mıydı? Nihayetinde acil servise kalbi durmuş olarak gelen birini bile hayata döndürmek için her şeyi yapan tıp dünyası, günler öncesinden tespit ettiği bir sorun karşısında yenilgiyi öylece kabullenecek miydi? Üstelik

karşılarında her şeyi satın alabilecek kadar çok parası olan biri vardı. Hekimin uzayan sessizliği tüm soruların cevabıydı; Yapacak bir şey yoktu.

İnsan gerçekten garip bir canlıydı. Ölümü çok iyi tanımasına rağmen ilk karşılaştıklarında sanki onun hakkında bir şey bilmiyormuş gibi tepki vermesi anlamsızdı. Fena sayılmayacak bir süredir hayatta olmasına rağmen ölüm fikrini bir türlü kabullenememişti. Çocukken 60-70 yaşındaki insanları ölümü bekleyen bir grup yaşlı olarak görürdü. Şimdi neredeyse o yaşlardaydı ve 20 yaşındayken ölüm ne kadar uzağındaysa şimdi de aynı mesafede duruyordu. Yaşlandıkça ölüm gerçeğini kabullenmesi gerekirdi ama asla yaşlı hissetmiyordu. Evet bedeni eskisi kadar güçlü değildi, daha sık yoruluyordu ama zihni tıpkı gençliğindeki gibi berraktı. Düşünceleri, fikirleri ve hayal gücü zerre yaşlanmamıştı.

O gün hekimin odasından çıktığında ne yapacağı hakkında en ufak fikri yoktu. Şoförü otoparkta beklemesine rağmen hastanenin yanındaki büyük parka gidip gördüğü ilk banka oturmuştu. Bu konuda çok düşünen biri olmasa da herkes gibi ara sıra hayatın anlamı üzerine kafa yormuştu. Yaşam denen şeyin tam olarak ne anlama geldiğini bir türlü kavrayamasa da artık biliyordu. Bir şeyin gerçek anlamını ve değerini algılamak için en etkili yol onu kaybetmekti. Etrafındaki insanlara bakmıştı. Hepsi kendi rutininin içinde hareket ediyorlardı. Kimisi telefonda öfkeli cümleler kurarken kimisi köpeğinin peşinden dalgın bir şekilde sürükleniyordu. Sonra dikkati bir an bankın yakınlarında uçmakta olan bir arıya kaymıştı. Hareketlerini, havada asılı kalmasını, manevralarındaki keskinliği büyük bir hayranlıkla izlemişti. Sahi, arı ne kadar mükemmel bir canlıydı.

Çimenlerin hepsi hiç olmadığı kadar yeşil, gökyüzü ise insanları kendisine âşık edecek kadar maviydi. Ne yani, bu kadar güzel bir yeri bırakıp yok mu olacaktı? Sonra bir an

nefes alışına odaklandı. Yıllardır otomatik bir şekilde soluduğu oksijeni daha farklı hissetmişti. Emin olmak istermiş gibi derin bir nefes almıştı. O da ne? Oksijenin bir tadı ve kokusu mu vardı? İşte o an hayatında daha önce hiç hissetmediği bir korkuya kapılmıştı. Sıcak havaya rağmen üşümeye başlamıştı. Tüm organları buz gibi bir suyun içine sokulmuş gibi güçlü bir titreme tüm vücudunu esir almıştı. Kendisine endişeyle bakan insanları fark etmişti. Hayır ölemezdi. Yok olmak istemiyordu. Başı dönmeye ve soğuk soğuk terlemeye başladığında kalan son enerjisiyle şoförünü arayıp yardım istemişti. Bilinci boşlukta dağılıyormuş gibiydi. Sanki beyninde panikleyen tüm nöronların her biri farklı bir tarafa koşuyordu. Dışarıdan gelen sesler boğuklaşmıştı. Görüntü iyice bulanıklaştığında kendisine doğru gelen şoförü fark etmişti. Son bir güçle elini kaldırmış ve her şey kararmıştı.

Biomortem'deki odasında karları izlemekte olan Falin içkisinden büyükçe bir yudum aldı. Buraya olan yolculuğu aslında o gün parkta bayılmasıyla başlamıştı. Bir yandan kar yağışını izleyip bir yandan hatırlamaya devam etti.

Gözlerini açtığında hastane yatağında olduğunu görmüştü. İlk hissettiği şey soğuk elini tutmakta olan elin sıcaklığı ve tazeliği olmuştu. Amakrin yanı başında oturuyordu ve gözlerinin şişkinliğinden uzun bir süredir ağladığı anlaşılıyordu. Demek ki her şeyi öğrenmişlerdi. Amakrin'i böylesine üzmüş olduğu için kendisinden nefret etmişti. Kimse ne konuşacağını bilmiyordu. Annesinin teselli edici birtakım cümleler kurmaya çabalaması kızı iyice öfkelendirmişti. Bu durumu hiçbir koşulda kabullenmeyeceğini açıkça ifade etmişti. Asla pes etmeyeceklerdi. Sonuna kadar mücadele edeceklerdi. Kim bilir tüm dünyada bilmedikleri ne mucizeler vardı. Bunlara ulaşabilmek için her türlü imkâna sahiplerdi ve bu avantajı sonuna kadar kullanacaklardı.

Amakrin o gün o kadar inanarak konuşmuştu ki Falin genç kızla gurur duydu. Sesindeki ateş, içindeki o karanlık soğuğa o kadar iyi gelmişti ki. Parkta havadaki oksijenin tadını hissettiği an bu işin bitmiş olduğunu bilse de sonuna kadar savaşacaktı. Bunu kendi ölümüne karşı koymak için değil tümüyle Amakrin'in verdiği bir mücadelede, kızın yanında yer almak için yapacaktı. Birkaç hafta farklı ülkelerdeki çeşitli önemli merkezleri araştırmakla geçti. Birçok şehre sayısını unuttukları kadar yolculuk yaptılar ama cevap hep aynı oldu. Nihai son o kadar kaçınılmazdı ki kemoterapi bile önerilmemişti. Boşuna acı çekmenin bir anlamı yoktu.

Falin alternatif tıp fikrini hiçbir zaman anlamlı bulmamıştı. Çalıştığı konferans salonunda bazen bu tarz kongreler olmuştu ve tüm bulgular daha çok yorumlardan ve kişisel hasta hikâyelerinden oluşuyordu. Ama Amakrin'i kırmamak için önüne konulan her türlü fikri denedi. Elbette burada çaresizliğin yarattığı rol de büyüktü. Denediği her şey derisinde kabartıların çıkması ya da idrar renginde değişiklikler yapması dışında bir işe yaramadı.

Bir gün Uzak Doğu'daki bir ülkenin otel odasında, Amakrin ile yan yana otururken her şeyin bittiğini anlamıştı. Tüm çarelerin tükenmiş olduğunu artık Amakrin'in yüzünde de görebiliyordu. Tümüyle karanlık bir dünyaya doğmasına rağmen yıllardır büyük umutlarla hayata bağlanmış olan bu mücadeleci kız, sanki kör olduğunu yeni öğrenmiş gibi tümüyle çökmüştü. Falin gencecik bir kızın umutlarını öldürdüğü için o kadar üzülmüştü ki ölüyor olduğu gerçeği bile umrunda olmamıştı.

Kalan sayılı günlerine tonlarca zevk alternatifi sığdıracak bir güce sahip olmasına rağmen tüm vaktini evinde, Amakrin'le küçük bir kanepede yan yana otururak geçirmişlerdi. Falin kıza deli gibi aşık olsa da Amakrin'in ne hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tüm vaktini kendisiyle geçiriyor olmasına bir anlam

yükleyemezdi. Sonuçta kız o kadar iyi biriydi ki ölen kişi yaşlı bir akrabası olsaydı muhtemelen benzer bir şekilde davranırdı. Falin artık neden ve nasılları düşünmek istemiyordu. O küçük kanepede Amakrin'in elini tutmuş bir şekilde ölümü beklemek olabilecek en iyi senaryoydu.

Anılarında Amakrin ile bir kanepede oturan Falin'in bakışları bir anda eline kaydı. Sanki kız şu anda da yanındaymış gibi boşluğu tutuyordu. Az önce hissettiği huzur bir anda gitti ve yerini devasa bir hüzne bıraktı. Dışarıda yağan karların hareketi bile daha acıklı hale gelmişti. Boşluğu tutan elini bardağa uzatarak büyük bir yudum daha aldı. Kafasına çöken duyguyu uzaklaştırmak için Biomortem'e gelmesini sağlayan o tesadüfü düşündü.

Bir gece yarısı ciddi bir eklem ağrısıyla uyanmıştı. Ağrı kesicilerin yeterli gelmediği durumlarda ilgili bölgeyi soğukla uyuşturmayı öğrenmişti. Kimseyi uyandırmak istemediği için sessizce mutfağa inmişti. Buzluk bölmesindeki plastik kabını aldığında gözü köşedeki büyük tavuk paketine takılmıştı. Sahi nasıl oldu da aklına gelmemişti? O güne kadar hep kansere karşı savaşmaya çalışmışlardı oysa asıl düşman ölümün kendisiydi. Beyni bir anda tüm ömrünü geçirdiği konferans salonuna dönmüştü.

Ölüm sonrası bedenlerin dondurulma teknolojisi aracılığıyla nasıl muhafaza edildiğini anlatan o toplantıyı hatırladı. İleride tekrar canlandırılmak üzere dondurulan bir sürü ünlü insanın hikâyesini şaşkınlıkla dinlemişti. Buzdolabının alarmı ile daldığı düşüncelerden sıyrılan Falin, hiç ummadığı bir yerde günlerdir aradığı cevabı bulmuştu. O kadar heyecanlanmıştı ki ağrısı bile kaybolmuştu. Hemen odasına dönüp sabaha kadar araştırma yapmıştı. Son yıllarda o kadar önemli gelişmeler sağlanmıştı ki bir anlığına bile olsa yeniden ümitlenmişti.

Öğlene doğru kalktığında geceyi bir rüya gibi hatırlıyordu. Nasıl hissetmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonuçta

çok büyük bir ihtimalle boş yere yaşanacak bir başka umutla karşı karşıyaydı. O nedenle yemek yerken Amakrin'e sanki sıradan bir şey anlatıyormuş gibi bu konudan bahsetmişti. Kızın yüzünde oluşan ifade beklediğinden daha güçlü olmuştu. Amakrin'in çökmüş ve umudunu yitirmiş gözlerinde yeniden bir yaşam ışığı belirmişti. Öyle ki hiç vakit kaybetmeden araştırma yapmaya başlamışlardı. Amakrin sürekli birilerini arayıp görüşmeler yapmış ve sonunda zafer kazanmış bir edayla Falin'in yanına gelmişti. Çünkü Biomortem'i ve Dr. Mileva'yı keşfetmeyi başarmıştı.

Koltuğundan kalkan Falin alkolün etkisiyle hafifçe yalpaladı. Sanki beyninin içindeki anıları kapatmak istermiş gibi ışığı söndürüp yatağına uzandı. Keşfetmiş oldukları bu alternatif, umut verici olsa da Falin açısından önemli bir fark yaratmayacaktı. Adam öyle ya da böyle ölecekti. Burada asıl heyecan verici kısım geri dönme ihtimaliydi. Yıllar sonra geliştirilmiş teknolojilerle onu tekrardan çözüp hayata döndüreceklerdi. Biomortem bu konuda fazla iddialıydı çünkü diğer hiçbir şirketin yapamayacağı bir yönteme ve imtiyaza sahipti. Amakrin bilim kurgu gibi gözüken bu fikre tüm kalbiyle inanıyordu. Ayrılma zamanı geldiğinde kendisine sıkıca sarılan Amakrin'in söylediklerini asla unutmayacaktı.

"Kaç yıl sürerse sürsün dönene kadar seni bekleyeceğim" demişti kız. "Kim bilir belki de seni çözdüklerinde aynı yaşta oluruz ve kalan günleri beraber yaşarız. Kaçırdığımız tüm günlerin acısını çıkarırcasına..."

Amakrin'in gülümseyen yüzünü hatırlamak ve söylediklerinin yarattığı huzurla Falin uykuya daldı. Biraz dağ havası, biraz esrar ve biraz da alkolün katkısıyla çok uzun zamandır uyumadığı kadar derin bir uyku çekecekti.

Bölüm 7

Profesör Jameson'un Metal Bedeni

Falin'in başı ağrıyordu. Esrar, alkol ve ölüm korkusunun bileşimi yoğun bir ağrıya dönüşmüş bir şekilde uyanmasına neden olmuştu. Artık ağrı kesici içme şansı da yoktu çünkü gece itibarıyla sürecin son aşamasına girmişti. Ölüme giden bu yolculukta tüketebileceği şeyler kısıtlıydı. Artık elinde hangi saatte ne yapması gerektiğini söyleyen net bir program vardı. Şimdi de o programda yazıldığı üzere yüksek tavanlı büyük bir odaya gelmişti. Saat 11.30'u gösteriyordu. Tam 3 gün 7 saat sonra ölmüş olacaktı. Ölüm saatini kendisi seçmişti. Tıpkı son isteği sorulan mahkumlar gibi Falin'e hangi gün ve saatte ölmek istediği sorulduğunda tek bir saniye bile düşünmeden "perşembe 18.30" diye cevap vermişti. Pavlov'un köpeği gibi o zaman dilimine o kadar şartlanmıştı ki her perşembe saat 18.30'da refleksel gelişen bir mutluluk hissediyordu. Bu durumda ölmek için daha ideal bir zaman olabilir miydi? Madem böylesine korkunç bir gerçekle yüzleşecekti o zaman beynindeki her damla dopamine ihtiyaç duyacaktı.

Karşısında, elinde uzun bir çubukla duran yaşlı adama baktı. Üstü çıplak olan adamın vücudu yaşına göre hiç fena gözükmüyordu. Yaşlı adamın yüzünün baktığı yönde bulunan kişi için aynı şeyi söyleyemezdi. Korku filmi setinden fırlamış gibi gözüken bu kişinin duruşu da bir garipti. Sol kolunu, üst kısım tam çenesinin altına değecek şekilde sağ tarafına doğru dümdüz uzatmıştı. Görünümü o kadar acayipti ki Falin istemsizce aynı hareketi yapmayı bile denedi. Üstelik adamın tek garipliği

duruşu değildi. Derisi kurumuş, tüm kemiklerine yapışmıştı ve gözlerinin olması gereken yerde bir çift kara boşluk vardı. Tam anlamıyla bandajları çıkarılmış bir mumya gibi gözüküyordu. Görünümü ne kadar korkunç olursa olsun 5300 yaşında biri için gayet iyi gözüküyordu. İki adamın karşılıklı duruşunda aslında hoş bir estetik düşünce vardı. Bir tarafta elinde uzun sopa tutan yaşlı bir adam diğer taraftaysa sol elini yaşlı adama doğru yumruk atar gibi uzatmış bir zombi. Kapışmak için gongun çalmasını bekleyen iki dövüşçü gibi gözüken bu adamlar gerçekte aynı kişiydi.

Falin içinde bulunduğu müzenin en ünlü karakteri olan Ötzi Buz Adamı'nın oldukça gerçekçi hazırlanmış olan modeline daha yakından baktı. Burası ilgili tedaviye başlamadan önce hastaları kriyonik tarihi hakkında bilgilendirmek için tasarlanmış harika bir müzeydi. Sonu ölüm olmasına rağmen buradaki uzmanların "hasta ve tedavi" kelimelerini tercih etmeleri Falin'e anlamsız gelse de şu an en son dert edineceği konu buydu. Müzede yaklaşık bir saat geçirecekti ve yolculuğunun ilk durağı Ötzi Buz Adamı'ydı. Ölüme karşı beden dondurma teknolojisiyle ilgili tarihin belki de en önemli karakterlerinden biri.

1991 yılında Alp Dağlarında yürüyüş yapan iki kişi dere yatağının orada, karların içinde yüzükoyun yatmakta olan birini görmüşlerdi. Aşağı indiklerinde bu kişinin çoktan ölmüş olduğunu fark edip hemen polise haber vermişlerdi. Polis ilk başta bu kişinin kaybolmuş dağcılardan biri olduğunu düşünse de ceset üzerinde yapılan ilk incelemeler garip bir gerçeği ortaya çıkaracaktı. Bu kişi öleli epey bir zaman geçmiş olmalıydı. Aslında bu konuda fazlasıyla haklı çıkacaklardı. Sonrasında yapılan özel radyokarbon incelemesi bu cesedin yaklaşık 5300 yıldır orada olduğunu gösterecekti. Kimliğini asla öğrenemeyecekleri bu gizemli kişiye, cesedi Ötztal Alp'lerinde buldukları için Ötzi Buz Adamı adı verilmişti.

Yaklaşık 1,80 boylarında olan Ötzi'nin, MÖ 3300 yıllarında bir ok aracılığıyla vurulup öldürüldüğü düşünülmekteydi. Adamın cesedi o günden bu yana çürümeden kalmayı başarabilmişti. Aslında Mısır gibi bölgelerde milattan önceki yıllarda mumyalanmış ve bedenleri günümüze kadar korunabilmiş çok fazla örnek vardı ama Ötzi'nin durumu çok farklıydı. Kendisi bir ilkti çünkü etrafını çeviren buz tabakası adamın vücudunu adeta organik bir yolla mumyalamıştı. Bedeni o kadar başarılı bir şekilde korunmuştu ki araştırmacılar aldıkları örnekler sayesinde neye benzediğini, geçirdiği hastalıkları hatta midesindeki içerikten en son yemeğini bile analiz etmişlerdi. Şu an karşısında duran iki adam da Ötzi'yi temsil ediyordu. İlki donmuş ceset olarak bulunduğu orijinal halini, diğeri ise ölmeden önce nasıl bir görünüme sahip olduğunu gösterecek şekilde modellenmişti. Salonun ortasında yaşamı ve ölümü karşı karşıya koyan güzel bir tasarım söz konusuydu.

Müzeye gelmeden önce kriyonik tarihini özetleyen çeşitli filmler izlemesi gerektiğinden buradaki her bir eserin ne anlama geldiğini, kişilerin ise kimler olduğunu iyi biliyordu. Nihayetinde aynı kaderin peşinden giden bu insanların hepsi bir şekilde yakını sayılırdı. İnsanlığın ölüme karşı verdiği mücadele çok eski tarihlere kadar gitse de bir insanı dondurup gelecekte tekrar uyandırma fikri 1930'lar gibi daha yakın bir tarihe aitti. Falin bu fikrin ilk kez bir bilim kurgu kitabında ortaya çıkmış olduğunu öğrendiğinde hiç şaşırmamıştı. Evet bilim gerçekten muazzam bir güçtü ama hayalleri kısıtlıyordu. İşte o yüzden bilim kurgu vardı. Hayallerin kısıtlanmaması ve özgürce yayılabilmesi için.

Müzenin bir duvarının tamamını kaplayan devasa resme baktı. Üzerindeki çizimler çok basitmiş gibi dursa da eserin tamamı muazzam görünüyordu. Resimde ilk göze çarpan üç tane ilkel görünümlü robottu. Gövdeleri metal küp, kafaları huni

şeklinde olan bu robotlardan süpürge hortumu gibi çeşitli borular çıkmaktaydı. Robotların karşısındaki büyük pencereden gözüken gezegen sayesinde uzayda oldukları anlaşılıyordu. Pencerenin hemen altında ise bir kapsül içinde yatmakta olan çıplak bir adam vardı. Bilmeyenler için gayet basit gözükecek bu görsel aslında bir kitap kapağına aitti. Beden dondurma fikrinin ilk ortaya çıktığı bu bilim kurgu kitabının kapağı müzenin en önemli yerlerinden birinde haklı bir gururla sergileniyordu.

Neil R. Jones Amerikalı bir bilim kurgu yazarıydı ve genellikle uzayda geçen hikâyeler yazıyordu. Bir bedeni dondurma ve gelecekte diriltme fikrinin yer aldığı kitabı *Jameson Uydusu (The Jameson Satellite)* 1931 yılında yayınlanmıştı. Kitabın ana karakteri ölümsüzlüğe kafayı takmış Profesör Jameson isimli biriydi. Çok eski zamanlarda var olmuş Mamutların Sibirya buzullarında neredeyse bozulmamış bir şekilde bulunmuş olduğunu öğrendiğinde aklına ilginç bir fikir gelmişti. Profesör Jameson da benzer bir yöntemle bedenini yıllarca koruyabilirdi. Hatta buzullardan daha soğuk bir yer bulursa yapacağı işlem çok daha etkili olabilirdi. O yerin de neresi olduğu belliydi. Bir şekilde uzaya gitmenin yolunu bulmalıydı.

Gerekli alt yapıyı kurmayı başaran profesörün bedeni, ölümünün ardından bir roketle uzaya gönderildi. Tam 40 milyon yıl boyunca uzayın soğuk ve karanlık boşluğunda sürüklenen bozulmamış vücudu bir uzay gemisi tarafından bulundu. Bu gemi Zor gezegeninde yaşayan Zorom adlı bir türe aitti. Kitabın kapağında gözüken metal robotlar Zorom'lardan başkası değildi. Bunlar her türlü hastalığın organik bedenlerden kaynaklandığına inandığından vücutlarını çelik benzeri bir metalden inşa etmişlerdi. İşte bu garip canlılar uzay boşluğunda rastladıkları Profesör Jameson'ın beynini çıkararak kendilerininki gibi bir metal vücuda eklediler ve karakterimiz milyonlarca yıl sonra yeniden dirilmiş oldu.

Falin gülümsedi zira söz konusu kriyonik yöntemler olduğunda tüm vücudu yerine sadece kafasını donduranların olduğunu ilk duyduğunda aklına hemen Profesör Jameson gelmişti. Bu kitap yayınlandığı dönemde bilim kurgu meraklıları arasında epey ilgi görmüş ve zaman içinde bir seriye dönüşmüştü. O tarihlerde bu kitabı okuyan bir çocuk ileride Falin de dahil olmak üzere birçok insanın hayatını doğrudan etkileyecekti. Profesör Jameson ile ilk kez 13 yaşında tanışmış olan bu çocuğun adı Robert Ettinger'di.

Ettinger, üniversitede matematik ve fizik alanında eğitimini tamamladıktan sonra 1962 yılında bedenlerin dondurulması fikri üzerine ilginç bir kitap yayınladı. *Ölümsüzlük Beklentileri (The Prospect of Immortality)* adlı bu kitap ileride kriyonik hareketin doğmasına ve uygulamaya geçirilmesine liderlik edecekti. Kriyonik (*cryonics*) kelimesi Yunanca soğuk anlamına gelen *Kryos* kelimesinden türetilmişti. Ettinger sadece kitap yazmakla yetinmemiş fikirlerini hayata geçirebilmek için 1976 yılında bir enstitü (*Cryonics Institute*) bile kurmuştu.

Kriyonik tarihinde dondurulan ilk insan, Ettinger'in kitabı yayınlandıktan 5 yıl sonra 12 Ocak 1967 yılında böbrek kanseri nedeniyle 73 yaşında hayatını kaybeden psikoloji profesörü James Bedford olmuştu. Dondurma sırasında uygulanan işlemlerin bilimsel bir altyapısı olsa da kullanılan yöntemler fazlasıyla ilkeldi. Ama bu bir gerçeği değiştirmiyordu. İlk dondurulan insan olarak tarihe geçen Bedford şu an Amerika'da bir sıvı nitrojen tankı içinde kendisini uyandıracak Zoromları bekliyordu.

Robert Ettinger 2011 yılında 92 yaşında öldüğünde Cryonics Enstitüsü'nün 106. hastası olacak şekilde dondurulmuştu. Kriyonik alanında çalışan uzmanların dondurulan kişilere asla ölü dememelerinin önemli bir nedeni vardı. Onlara göre ölüm anlık bir durum değil belirli bir zamana yayılan bir süreçti. Bu hastalar sürecin en başında dondurulduklarından için tam olarak ölmüş sayılmıyorlardı.

Kriyonik işlemler hakkında bilgi veren uzmanlar Falin'i önemli bir konuda açık bir şekilde uyarmıştı. Burada asla birbirine karıştırılmaması gereken iki temel kavram vardı. Kriyojenik, çok düşük sıcaklıklarda yapılan her türlü işlemi ve sonuçlarını araştıran bir bilim dalıydı. Kriyonik ise insanları, ölümlerinin ardından çok düşük sıcaklıklarda dondurma yöntemine verilen bir isimdi. Yani asla bir bilim değildi ve akademik dünyadaki bilim insanlarının çok büyük bir kısmı kriyonik uygulamasını sözde bilim olarak görüyorlardı. Hatta bazılarına göre bu tarz girişimler, insanların parasını alabilmek için umutlarını sömüren bir dolandırıcılıktan başka bir şey değildi.

Piyasada hizmet sunan şirketlerin hiçbiri uyguladıkları tedavi hakkında bir garanti vermiyor ve sözleşmelerini buna uygun yapıyorlardı. Arada farklılıklar olsa da en iyi koşullarda dondurulmanın bedeli ortalama 200.000 dolar civarındaydı. Fiyatın yüksek olması nedeniyle insanlara ilginç bir alternatif de sunulmuştu. Kişiler dilerlerse 80.000 dolara sadece kafalarını da dondurabilirlerdi. Bu kişilere de nörohasta adı veriliyordu. Nihayetinde esas olan beyindi ve bedenin geri kalanı beyni hayatta tutmaya çalışan organik bir kıyafetten başka bir şey değildi. O nedenle sadece kafayı dondurmak bile başlı başına yeterliydi.

Falin kafasını salladı. Kendisinin ödediği devasa miktarın yanında bu paralar oldukça önemsiz sayılırdı çünkü Biomortem'i, kriyonik hizmeti veren tüm şirketlerden ayıran çok önemli bir detay vardı. Burası tümüyle kendine özgü, güçlü imtiyazları olan bir araştırma merkeziydi ve sadece ölümü yenmek amacıyla kurulmuştu. Başında ise Nobel Fizyoloji-Tıp ödülünü kazanmayı başarmış müthiş bir bilim insanı vardı. Doğal olarak hiçbir akademisyen Dr. Mileva'yı sözde bilim yapmakla suçlayamazdı. Zaten bu merkez diğer şirketler gibi başvuru yapıp hizmet alınabilecek bir yer de değildi. Başvurmayı başarmış insanların büyük bir kısmı

reddediliyordu. Falin neden kabul edildiğini hâlâ bilmiyordu. Muhtemelen dünyaca ünlü bir yazar olması bu konuda etkili olmuştu. O nedenle kendisini çok şanslı hissediyordu. Evet, araştırma merkezine muazzam miktarda bir para bağışlamıştı ama burası sadece paranın gücüyle girilebilecek bir yer değildi. Biomortem teknolojik altyapısıyla diğer şirketlerden epey ilerideydi ama burayı özel kılan asıl neden çok farklıydı.

Kriyonik ile ilgili tüm şirketler yasal kanunlar gereği yapılacak işlemleri ancak kişi öldükten sonra başlatabilirdi. Hastane prosedürleri ve sigorta şirketlerinin mevzuatları gereği dondurma işlemlerinin başlatılması çoğu zaman ciddi gecikmelere uğruyordu. Bu durum tedavi sürecini olumsuz etkileyen önemli bir faktördü. İşte Biomortem'i diğerlerinin çok ötesinde tutan asıl imtiyazı bu noktada ortaya çıkıyordu. Bu merkezde işlemler kişi ölmeden önce başlatılıyordu. Yani diğer şirketler pratikte ölüleri dondururken, Biomortem yaşayan insanları donduruyordu. Bu kritik fark özellikle geri döndürme süreci açısından çok değerli olsa da fikrin korkunçluğunu azaltmıyordu. Falin karşısına çıkacak süreci düşündüğünde tüm hücrelerini derinden titreten bir ürperti hissetti. Sahi tüm bu çılgınlığı nasıl canlı canlı yapacaktı?

Bölüm 8

Camdan Vücutlar

Falin saate baktı. Dr. Mileva ile buluşmasına yarım saat kalmıştı. Hayatını ve bedenini emanet edeceği bu kadını çok merak ediyordu. Üstelik ne konuşacakları hakkında da hiçbir fikri yoktu. Elindeki listeye göre buluşmadan önce müzede görmesi gereken son bir yer kalmıştı. "Operasyon Odası" adını verdikleri bu yer, içinde yarım küre şeklinde bir yapının olduğu büyük, karanlık bir odaydı. Bu yapı Eskimoların İglo adındaki evlerine çok benziyordu. Sadece onlara göre daha yüksek bir tavana sahipti. İçeri girmeden önce Falin'e, yüzünün üst yarısını kaplayacak büyüklükte sanal gözlük benzeri bir cihaz takılmıştı. Cihazın kalın bantları hem kafasının arkasını hem de üstünü saracak şekilde tasarlanmıştı. Gözlüğün camları dışarıyı olduğu gibi gösteren şeffaf ekranlardan oluşuyordu. Bu sayede gerçek ortam ile ekran görüntüsünün birleştirilmiş bir halini görüyordu. Gözlüğün yan bantlarından kulak hizasında çıkan ve burayı örten kısımlar sayesinde hem dış ortamı hem de gözlükten gelen sesleri duyabiliyordu. Ayrıca gözlüğün burun hizasındaki minik delikler aracılığıyla bazı kokuların deneyimlenmesi de sağlanıyordu. Buradaki amaç birazdan göreceği simülasyonları en üst düzeyde hissedebilmesiydi.

Operasyon odasında şu an halihazırda kriyonik hizmeti veren şirketlerin uyguladığı standart teknoloji, film ve animasyonlarla anlatılacaktı. Biomortem'de uygulanan ileri prosedürleri anlayabilmek için öncelikle varolanı öğrenmek gerekiyordu. Falin gözlüğünün yönlendirmesiyle iglonun girişine gelmişti.

İçerisi loş ışıkla aydınlatılmış, köpüksü duvar dokusuna sahip bir yerdi. Gözlüğünün önünde başlama düğmesi gözüktü. Parmağını boşlukta o hizaya götürerek düğmeye bastı ve bir anda tepeden güçlü bir aydınlanma oluştu. Şu an acil servisteydi ve birçok doktor masada yatmakta olan bir adamı kurtarmaya çalışıyordu. Görüntüler, sesler ve kimyasal madde kokusu gayet başarılıydı. Öyle ki Falin, yanından geçen personel kendisine çarpmasın diye hafif geriye doğru adım bile atmıştı. Monitörden gelen düz sinyal sesi hastanın kaybedildiğini gösteriyordu. Bundan sonrasında kriyonik uzmanları devreye girecekti.

Birbirini takip eden görüntüler, seslendirme, müzik ve farklı kokular sayesinde sanki bir belgeselin içine düşmüş gibiydi. Operasyonla ilgili bazı kısımlarda gerçek görüntüler korkutucu olabileceğinden animasyon anlatımı tercih edilmişti.

Tüm süreç bedenini dondurmak isteyen kişinin tıbbi olarak ölü ilan edilmesinin ardından başlıyordu. Ölüm bilgisi şirkete ulaşır ulaşmaz uzman bir ekip hızla yola çıkıyordu çünkü zaman, bu sürecin en hassas noktalarından biriydi. Hastaneye ulaşan ekip, bedeni hemen içinde buz olan bir kutuya yerleştiriyordu. Buradaki amaç ısıyı olabildiğince hızlı bir şekilde bedenden uzaklaştırmaktı. Kişi ölmüş olsa da neredeyse tüm hücreleri yaşamaya devam ediyordu. Doğal olarak ilk soğuk uygulamasıyla metabolizma olabildiğince yavaşlatılmalıydı.

Hasta, şirketin ilgili merkezine ulaştırılır ulaştırılmaz biyolojik destek süreci başlıyordu. Öncelikle ölü bedeni buz banyosuna yatırıyorlardı. Damar yolu aracılığıyla hastaya birtakım ilaçlar enjekte ediliyordu. Bu ilaç kombinasyonlarının amacı kanın pıhtılaşmasını olabildiğince önlemek ve metabolizmayı daha da yavaşlatmaktı. Hastanın midesinde bulunan oldukça düşük pH'ya sahip asit sıvısının olası yıkıcı etkilerini önlemek amacıyla anti asit kullanımı söz konusuydu. İlk işlemlerin

hemen ardından hastaya "ölüm sonrası yaşam desteği" adı verilen bir müdahalede bulunuluyordu.

Buz banyosunda yatmakta olan ölü beden önce entübe ediliyordu. Hemen ardından göğüs bölgesinin hizasına mekanik bir pompa yerleştirilerek sistem çalıştırılıyordu. Bu pompa sanki kalp masajı yapıyormuş gibi hastanın göğsünün üzerinde inip kalkıyordu. Bu müdahaleler sayesinde hem hastanın akciğerlerinin belirli bir süre daha oksijenlenmesi sağlanıyor hem de pompanın kalbe uyguladığı kuvvet ile damarların içindeki kan dolaşımı bir süre daha devam ettirilmiş oluyordu. Bu sayede bir sonraki sürece kadar dokuların canlılığı korunabiliyordu. Falin gözünün önünde gerçekleşen tüm bu görüntüleri şaşkınlıkla izliyordu. Karşısındaki sistem tıpkı kalbi duran hastasını geri döndürmek için uğraşan idealist bir doktor gibi inatla çalışmaya devam ediyordu.

Buraya kadar gerçekleşen kısım ilk temel müdahaleydi. Bundan sonrasında cerrahi süreç uygulanacaktı ve anlatımda gerçek görüntülerin yerini animasyonlar almıştı. Öncelikle hastanın göğsü açılmış buradaki ana arterler, tüpler aracılığıyla bilgisayarlı bir pompa sistemine bağlanmıştı. Damarlardaki dolaşımı çok daha etkili bir şekilde gerçekleştiren bu sistemin asıl amacı farklıydı. Burada vücuttaki kan, aşamalı bir şekilde dışarı alınırken yerine biyolojik bir solüsyon koyuluyordu. Yaklaşık 4-5 saat süren bu işlem, uygulamanın en kritik kısmıydı çünkü bu yeni sıvı sayesinde organların donma sırasında zarar görmesi engelleniyordu.

Falin kollarına baktı. Damarlarının içinde bu sıvının dolaştığını hayal edince hafif bir baş dönmesi yaşadı. Bir yandan da merakla dinlemeye devam ediyordu. Anlatılanlara göre bu biyolojik sıvının en önemli özelliği içinde düşük sıcaklıkta organları korumada rol oynayan "kriyoprotektan" denilen maddelerin olmasıydı. *Kriyo* donma, *protektan* ise koruyucu anlamına

geliyordu. Yani bu sıvı, donmaya karşı koruyucu olan antifriz bir sıvıydı. Kışın arabalara cam suyu olarak konulan antifiriz sıvılarla benzer mantığa sahipti.

Falin'in kafası karıştı. Sonuçta bedenini dondurmak istedikleri bir operasyonda neden antifiriz özellikte bir sıvı kullanılıyordu ki? Gözlerinin önünde oynamakta olan animasyon sanki adamı duymuş gibi hemen açıklamaya başladı. Aslında bu işlemin nedeni çok açıktı. Vücudun neredeyse %60'ı sudan oluşuyordu ve bir insan dondurulduğunda bedenindeki tüm su molekülleri de buza dönüşürdü. Hücre içerisindeki su donduğunda hızla yoğunlaşmakta ve oluşan buz kristalleri hücre içi iskelete ve organellere geri dönüşü olmayan hasarlar vermekteydi. Sonrasında donmuş hücre çözülse bile bozulmuş yapısı nedeniyle bir işe yaramıyordu. Peki kanın yerine damara eklenen bu sıvı tam olarak ne yapıyordu?

Aslında bu sorunun cevabı her zaman olduğu gibi doğanın bir yerlerinde gizliydi. Çok soğuk sularda yüzebilen bazı balık türleri incelendiğinde bu balıkların birtakım proteinler sentezlediği ve bu proteinler sayesinde kanlarının donmadığı görülmüştü. Dolaşımdaki proteinler adeta kana antifiriz özellik katmıştı. Benzer bir durum kurbağalarda da görülüyordu. Aşırı soğuk kış şartlarında dışarıdan donmuş bir şekilde gözüken birçok kurbağanın aslında kış uykusunda olduğu ve bahar geldiğinde çözülerek hayata döneceği bilinen bir gerçekti. İşte burada hayvanın dış kısmı karlar altında örtülüyken iç kısmındaki donmayı önleyen mucize yine balıklardakine benzer bir maddeydi. Bilim insanları canlıların aşırı soğuk durumlarda donmasını önleyen bu maddelere kriyoprotektan adını vermişlerdi.

Vücuttaki kan ile kademeli olarak değiştirilen kriyoprotektan sıvı sayesinde donma noktası düşürülmekteydi. Böylece vücut klasik donma reaksiyonu olmadan çok daha düşük sıcaklıklara kadar soğutuluyordu. Bu uygulama sayesinde hastanın bedeni

-124 °C'ye getirildiğinde vücut içindeki yeni sıvı hiçbir molekülün kıpırdamayacağı bir viskoziteye ulaşmış oluyordu.

Falin *viskozite* kavramının ne demek olduğunu kanla ilgili yapılmış kongrelerden hatırlıyordu ama izlediği animasyon insanların bu kelimeyi bilmeyeceğini düşünerek olayı çok güzel açıklıyordu. Viskozite terimi aslında bir sıvının akmayışkanlığını ifade ediyordu. Yani bir sıvının viskozitesi ne kadar fazlaysa akışkanlığı o kadar az olurdu. Mesela zeytinyağının viskozitesi suya göre daha yüksek olduğundan akışkanlığı daha yavaştı. Bu konudaki en etkili örneklerden birisi baldı. Viskozitesi o kadar yüksekti ki resmen ağır çekim akıyordu.

Hastanın bedeni -124 °C'ye ulaştığında kişinin içindeki kriyoprotektanlı sıvı çok yüksek bir viskoziteye ulaşıyordu. Bu uygulamaya *vitrifikasyon* denmekteydi. Bu kelime *camlaştırma* anlamına geliyordu. Özetle bu işlem sayesinde vücuttaki su, buza dönüşmüyor adeta aşırı yoğun hale gelerek camsı bir form kazanıyordu. Vitrifikasyon sonucunda molekül hareketleri olamayacağından vücuttaki tüm kimyasal faaliyetler durmuş oluyordu. Aslında vitrifikasyon aracılığıyla o kişi için "biyolojik zaman" adeta dondurulmuş oluyordu. Bu müthiş yöntem birçok klinik uygulamada kullanılıyordu. Embriyo, sperm, deri, kemik gibi çeşitli dokular vitrifiye edilip uzun süre saklandıktan sonra herhangi bir zarar görmeden tekrar çözülebilmekteydi.

Falin'in vitrifikasyon süreci hakkında izlediği bilgiler inanılmazdı ama en çok etkilendiği kısım 2015 yılında yapılmış önemli bir araştırmaya aitti. Bu çalışmada bir tavşan beyni aldehit aracılığıyla vitrifiye edilip dondurulmuş ve bir süre saklandıktan sonra çözülerek incelenmişti. Sonuçlar gerçekten görülmeye değerdi çünkü beynin yapısında neredeyse hiçbir bozulma olmamıştı. Elektron mikroskop incelemelerine göre sinaptik bağlantılar bile neredeyse aynıydı. Falin gibi dondurulmayı düşünen

herkes için bu müthiş bir haberdi. Nöronlar ve birbirleriyle iletişim kurdukları sinaps adlı bölgeler karakter, hafıza ve davranışlar gibi beyindeki en temel işlevlerin gerçekleştiği yerlerdi. Doğal olarak bu yapılar ne kadar az zarar görürse sonuç o kadar mükemmel olurdu. Nihayetinde hiç kimse gelecekte boş bir beyinle uyanmak istemezdi.

Vitrifikasyonu tamamlanmış hastanın bedeni, sonrasında ağır ağır soğutulmaya devam ettirilerek -196 °C'ye ulaştırılıyordu. Burası artık varılacak nihai noktaydı ve gerekli prosedür başarıyla tamamlanmış sayılıyordu. Bundan sonrası bedeni bu haliyle yıllarca koruyabilecekleri bir depoya yerleştirmekti. Burada devreye büyük sıvı nitrojen tankları girmekteydi ve sıcaklığın düşük olması nitrojen tarafından sağlanıyordu. Yani buzdolabında olduğu gibi elektrik tabanlı bir soğutma sistemi söz konusu değildi.

Beden baş aşağı bir şekilde adeta bir yarasa gibi bu tankın içine yerleştiriliyordu. Falin bu cümleyi duyduğunda garip bir rahatsızlık hissetmişti. Kim onlarca yıl boyunca baş aşağı beklemek isterdi ki. Hemen sonrasında içinde bulunduğu asıl durumu düşününce yine başı döndü. Canlı canlı dondurulacak birinin herhalde en son dert etmesi gereken konu nasıl saklanacağı olmalıydı. İzlediği görüntülerde bu durumun basit bir nedenden kaynaklandığı belirtilmişti. Ara sıra bu büyük tankların içine yeni hastaların bedenlerinin ya da kafalarının konulması gerekecekti. Bu tarz durumlarda, yani kapağın kısa süreli açıldığı anlarda herhangi bir sıcaklık etkileşimi ihtimalini en aza indirgemek için bedenler baş aşağı konuluyordu. Beyin tankın dibinde olduğundan yüzeyde olabilecek değişimlerden etkilenmiyordu.

Falin bu kısımda ilginç bir bilgi daha öğrendi. İlk başta bazı insanların sadece kafalarını dondurmayı tercih etmesini daha ucuz olmasına yormuştu ama bununla ilgili farklı bir bakış açısı

vardı. Bu fikre göre kafa dışındaki kısımları dondurmak anlamsızdı çünkü asıl önemli yapı beyindi. Tüm bedenin dondurulduğu prosedürlerde işler karmaşıklaşmakta ve alınan riskler artmaktaydı. Doğal olarak sürecin uzaması nedeniyle beyin zarar görebilirdi. Oysa sadece kafa dondurulduğunda tüm süreç çok daha hızlı işlemiş oluyordu. Nörohasta denilen bu kişiler, uyandırıldıklarında beyinlerini sentetik bir bedene ya da bir yazılıma aktararak ölümsüzlüğe ulaşacaklarına inanıyorlardı.

Simülasyonun sonunda yapılan hatırlatma uyarısı Falin'in kendine gelmesini sağladı. Bu tanıtımda anlatılan süreçler şu an kriyonik alanında hizmet vermekte olan standart şirketlerin uyguladığı temel prosedürlerdi. Elbette Biomortem de ilgili süreçte benzer bir teknoloji kullanıyordu ama burası çok hayati bir farka sahipti. Diğerleri ölülerle çalışıyordu oysa burada her şey canlıyken gerçekleşecekti.

Son cümleyle beraber Falin, vücudundaki tüm kanın çekildiğini hissetti. Üstelik damarlarının içi kriyoprotektan içeren bir sıvıyla değil buz gibi bir suyla dolmuştu. Canlı canlı dondurulmasına saatler kalmıştı ve bu gerçek nedeniyle beyni patlayacakmış gibi hissediyordu. Bir anlığına ölmenin huzurunu düşündü. Belki de en iyisi kafasındaki sanal gözlüğü fırlatıp eve dönmekti zira hayal gücü başına gelecek senaryolar konusunda fazlasıyla acımasız çalışıyordu. Mesela dondurulma işlemi sırasında ya da sonrasında bilinci açık kalırsa ne yapacaktı? Öyle ya -196 °C'de bilinci açık bir şekilde onlarca yıl beklemek yerine cehennemin en alt katmanında yanmayı bile tercih edebilirdi.

Kafasındaki gözlüğü çıkardı ve yanındaki koltuğa yığılarak oturdu. Ne olacağını bilmiyordu. Öğrendiği her yeni bilgi daha da garip hissetmesine neden oluyordu. Evet, mevcut teknolojinin ulaştığı nokta umut vericiydi ama başına gelecekleri bu kadar ayrıntılı bilmek de fazlasıyla korkutucuydu. Öylesine garip bir histi ki bu, bir anlığına yatağında, Amakrin'in yanında huzur içinde ölmek fikri inanılmaz cazip gelmişti.

Bölüm 9

Ölüm Şatosunda Öğle Yemeği

Falin büyük bir şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu. Sadece bir kapıdan geçerek zamanda yolculuk yapmış gibiydi. Az önce son teknoloji ile inşa edilmiş modern bir müzeyi gezerken şimdi ortaçağ dönemine aitmiş gibi gözüken şatafatlı bir salondaydı. Sanki salonun kendisi yetmezmiş gibi kraliyet dizilerinde gördüğü o uzun masalardan birinde karşılıklı oturuyorlardı. Ne kadar güçlü bir hayal gücüne sahip olsa da Dr. Mileva ile böyle bir ortamda tanışacağını asla hayal edemezdi. Etrafındaki devasa Rönesans tarzı tablolar ve tavandaki işlemelerin her biri dakikalarca izlenecek ince ayrıntılara sahipti. Masanın etrafında tek bir kelime konuşmayıp sanki kodlanmış gibi hareket eden çalışanların kıyafetleri bile aynı döneme aitmiş gibi gözüküyordu. Önünde durmakta olan görkemli seramik tabağa baktı. Mileva'nın sesiyle düşüncelerinden sıyrılmıştı.

"Tabağınıza dokunmadınız."

Falin şaşırmıştı. Kadın uzakta olmasına rağmen sesi gayet net gelmişti. Muhtemelen bulundukları ortamın sessizliği ya da akustik tasarımıyla ilgili bir durumdu. Mileva haklıydı yemeğe elini bile sürmemişti çünkü böyle bir ortamda en son dikkatini çekecek şey muhtemelen yemek olurdu. Gerçi şu an klasik bir restoranda oturuyor olsalardı da Falin açısından bir farklılık olmayabilirdi çünkü uzun süredir açlık hissetmiyordu. İçine düştüğü korkunç gerçek adeta her saniye beyin hücrelerini yiyip tükettiğinden acıkmaya fırsat bulamıyor gibiydi.

"Haklısınız, son dönemde yemeklerle aram pek iyi değil. Gerçi şu anki durumumu biraz da şaşkınlığıma bağlayabilirsiniz."

"Sizi çok iyi anlıyorum Falin. Bu arada bir şaşkınlığı yok etmenin en iyi yolu ne biliyor musunuz? Daha fazla şaşıracağınız bir şeye maruz kalmak. O yüzden size önünüzdeki etten bir parça tatmanız konusunda ısrarcı olacağım."

Tüm hayatı karşısındaki kadının ellerinde olduğundan refleksel bir şekilde çatal ve bıçağı eline aldı. Önündeki etin soslu kısmını keserken hiç zorlanmadı. Sanki bir yağı kesiyor gibiydi. Falin, Amakrin ile beraber dünyaca ünlü, ödüllü birçok restoranda yemekler yemişti. O yüzden birazdan ağzına götüreceği şeyin bu odanın yarattığı şaşkınlıktan daha büyük bir etki yaratacağına pek inanmıyordu ama saniyeler içinde ne kadar yanıldığını anladı. Yediği şey inanılmaz lezzetliydi ve sosun içinde etin tadını çok farklı kılan bir şey vardı. Ne olduğunu biliyordu ama bir türlü adını hatırlayamıyordu. Falin'in yüzünde oluşan şaşkınlık ifadesi ve istemsizce sallanan kafası Mileva'nın gülümsemesine neden oldu.

"Kısıtlamalarınızın dün gece itibarıyla başladığını biliyorum. Etrafınızdaki her şey bu hassasiyete göre hazırlandı. Afiyetle tadını çıkarabilirsiniz."

Yemek boyunca tek bir kelime daha etmediler. Sanki önlerindeki lezzetin her lokmasının tadına iyice varmak istiyorlarmış gibiydiler. Falin bir an kendini ölüm mahkumu gibi hissetti. İnfaz öncesinde bu kişilere en sevdiği yemeklerden verilirdi. Her şeyi unutup sadece anın tadını çıkarmaya çalıştı ama imkânsızdı. Tatlıları bitirmelerinin ardından Mileva'nın el işareti ile masadan kalktılar.

Falin yemek öncesi karşılaşmalarında kısmen fark etse de artık emindi. Mileva sol ayağı hafif sekecek bir şekilde yürüyordu. İçinden gülümsedi. Kör bir kıza kalbini, geri kalan tüm

bedenini ise topal bir kadına emanet etmişti. Gerçekten garip bir tesadüftü. Belki de evren bir şeyler anlatmak istiyordu.

Hizmetkâr görünümlü biri gelip avluya açılan büyük kapıyı açtığında içeriye keskin bir soğuk hava dalgası girmişti. Anlaşılan dışarı çıkacaklardı. Diğer iki yardımcı ise yanlarında getirdikleri montları Mileva ve Falin'e giydirdiler. Kar yağışı gözükmüyordu ama hava yeterince soğuktu. Çok uzun yıllar boyunca -196 °C soğukta saklanacağı düşünüldüğünde Falin bu sohbeti sıcak bir şömine başında yapmayı tercih ederdi.

"Biraz yürüyelim mi Falin?"

"Elbette" diye cevap verdi. "Nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yere. Sadece yürürken sohbet etmeyi çok seviyorum."

Falin kadının peşinden dışarı çıktı. Gökyüzünün mavisi ve güneşin parlaklığına bakıldığında tipik bir yaz gününde olmaları gerekiyordu ama yüzünü ısıran soğuk kesinlikle aynı fikirde değildi. Sadece bir metre ötesindeki Mileva'ya yakından baktı. Buz mavisi saçları dışarıdaki ortama inanılmaz uyum göstermişti. Her ne kadar kırklarında gösterse de Falin kadının ellili yaşlarda olduğunu tahmin ediyordu. Ünlü Dr. Mileva. Bilim tarihinde en genç yaşta Nobel ödülünü kazanan bir dahi. Hücrenin biyolojik saat mekanizmasını ortaya koyduğu çalışmaları tüm dünya çapında büyük ses getirmişti. Eğer akademik alandaki çalışmalarına benzer şekilde devam etseydi birkaç Nobel daha almış olabilirdi ama Mileva bilimsel kariyerini çok farklı bir yöne çevirmek zorunda kalmıştı.

Yavaşça yürümeye başlayan Mileva samimi bir tarzda yaklaşarak Falin'in koluna girdi ve anlatmaya başladı. Son 15 yılını tümüyle Biomortem'e adamıştı. Böylesine büyük bir özveri sadece bilimsel motivasyonla hayata geçirilecek bir şey değildi. Bu çılgın girişimin yegâne nedeni babasıydı. Mileva şu hayatta iki şeye karşı aşırı düşkündü. Annesini doğduğu gün kaybettiği

için babası tüm hayatının merkeziydi. İkinci sırada ise bilime karşı duyduğu müthiş merak geliyordu. Mileva 32 yaşındayken babasına kanser teşhisi konulmasıyla asla aklına gelmeyecek bir yolculuğa çıkmak zorunda kalmıştı.

Falin kadınla kol kola yürümekten gurur duymuştu. Dünyanın en akıllı insanlarından birine bu kadar yakın olmak heyecan vericiydi. Neden böyle bir şey tercih ettiğini bilmiyordu. Belki kendisini baston olarak kullanıyordu, belki de ölmek üzere olan bir insana empati duyması söz konusuydu. Sebebi ne olursa olsun aralarında bir bağ oluştuğunu hissedebiliyordu. Mileva, ayaklarının altında ezilen karların çıkardığı o gıcırtılı sese eşlik edecek şekilde anlatmaya devam etti.

İlk başta kanseri yenmeyi kafasına koymuştu ama yaptığı tüm hesaplamalar aynı sonucu gösteriyordu. Eğer yeterince uğraşırsa bu hastalığın kökünü yeryüzünden kazıyabilirdi ama bunun için uzun bir süreye ihtiyacı vardı. Ne yazık ki babasının o kadar vakti yoktu. Bu durumda geriye tek bir seçenek kalmıştı. Son ana kadar babasını ölüme karşı savunmak. Her türlü klinik destek ile yaşlı adama olabildiğince vakit kazandırmaya çalışan Mileva yaklaşık üç yıl sonunda tüm insanlığın kaderini değiştirecek fikrin alt yapısını hazırlamıştı. O dönemde Biomortem sadece iki katlı bir merkezdi ama babası ile ilgili operasyonu yapabilecek koşulları sağlamıştı. Böylece Biomortem'in ilk canlı dondurulan hastası ünlü Dr. Mileva'nın babası olmuştu.

Bir insanın umudunun olması hayat kurtarıcı bir seçenekti. Mileva bilime ve kurduğu merkeze o kadar güveniyordu ki yıllar sonra babasına tekrar sarılacağından adı gibi emindi. Biomortem'i her ne kadar ticari bir girişim olarak düşünmese de gerek merkezin araştırmalarına devam etmesi gerekse de uzun ömürlü olması için sağlam desteğe ihtiyacı vardı. Neyse ki Mileva bilimsel anlamda müthiş bir ağırlığa sahipti ve yeryüzünde çok parası olup ölmek istemeyen epey zengin

insan vardı. Bu kişilerin yaptıkları bağışlar ve daha da önemlisi sağladıkları güçlü bağlantılar sayesinde her türlü teknoloji ve imtiyaza ulaşmıştı. Asıl ihtiyacının bir bilim kalesi olduğunu anladığında buradaki dağ başında merkezin kurulma aşamasına geçmişti.

Mileva durdu ve uzun uzun gökyüzüne baktı. Sanki yukarıdan bir şeyin gelmesini bekliyormuş gibiydi. Falin'e dönerek konuşmaya devam etti.

"Ünlü Yunan tarihçi Herodot'un bir sözü var. Milattan önce 400'lerde demiş ki; *Yaşamın bu kadar ağır olduğu bir dönemde ölüm, insan için aranan bir sığınak haline gelmiştir.* İnsanlar bu cümleden çok farklı manalar çıkarabilirler oysa benim gördüğüm tek bir anlam var. Çaresizlik. Evet Falin. Çaresizlik o kadar derin bir kuyudur ki içine düşüp de çıkamayacağını anladığında onu sevmeye başlarsın. Bunu da ancak ya kendini kandırarak ya da inanarak yapabilirsin. Dinlerin bu kadar güçlü olmasının en büyük nedeni bu değil mi? İnsanlara inanabilecekleri bir fikir sunuyorlar. Ölüm sonrası sonsuz hayat. İşte bizi diğerlerinden ayıran fikir bu noktada karşımıza çıkıyor. Artık çaresiz değiliz."

Falin ölüme uzak olmanın verdiği rahatlıkla konuşan kadına baktı. Acaba kendisi gibi üç gün sonra ölecek olsaydı yine de bu kadar ateşli konuşabilir miydi?

"Bu yolculuğa hazır olmadığınızın çok net farkındayım Falin. Bu konuda asla kendinize yüklenmeyin çünkü bu bir yolculuk değil. Bu bir savaş. Tıpkı cepheye giderken o gün öleceğini bilen bir asker gibisiniz çünkü savaştığımız düşman tarihte bugüne kadar hiç yenilmemiş. En güçlü karakterleri, dünya tarihini değiştiren muazzam insanların hepsini adeta yutmuş ve yok etmiş. O nedenle hazır hissetmemeniz gayet normal, deli gibi korkmanız da."

Mileva tam Falin'in karşısında durdu ve sanki o korkuyu görmek istiyormuş gibi gözlerine baktı. Sonrasında soğuk havaya rağmen derin bir nefes aldı. İçinde bir süre tuttuktan sonra

hafifçe bıraktı. Içeride bir miktar ısınma fırsatı bulan hava molekülleri adeta beyaz bir buhar bulutu olarak ağzından çıkmıştı.

"İnsanın nefesini görebilmesi ne güzel değil mi. Tıp dilinde nefes almaya inspirasyon, nefes vermeye expirasyon denir. *İn* eki içeriye, *ex* eki ise dışarıya doğru demek. Asıl kısım ise *spirit* kelimesinden köken alır. *Spirit*'in karşılığı ruh demek. Nefes ve ruh kelimelerinin birçok dilde iç içe geçmiş olması gayet anlaşılabilir bir durum. Sonuçta bir insan ölüp de nefes almayı bıraktığında ruhun bedeni terk etmiş olması fikri hiç de fena bir benzetme değildir. Ama bize yani bilime yetmiyor. O nedenle çözmemiz gereken en önemli soru bu. Öldüğümüzde tüm bedenimiz ve hücrelerimiz yerli yerinde duruyorken bizi terk edip giden şey tam olarak nedir?"

Falin kadını can kulağıyla dinliyordu. Bedeni soğuğa mı alışmıştı yoksa konuya duyduğu ilgiden mi kaynaklanıyordu bilmiyordu ama ilk baştaki gibi yoğun bir üşüme hissetmiyordu. Mileva tekrar koluna girdi ve ormanın içine doğru ilerleyen hafif eğimli yolda yürümeye devam ettiler. Biomortem'in ana binası epey gerilerinde kalmıştı ve Falin'in beynindeki bir grup nöron, dönüşün zor olacağı konusunda şimdiden endişe duymaya başlamıştı.

"Canlılığı anlamak için hücreyi anlamak lazım. Nedir hücre? Canlılığın en küçük birimi? Beynimiz 86 milyar sinir hücresinden oluşurken, kalbimiz 2-3 milyon kalp hücresinden oluşuyor. Eğer bu hücrelere tek başına mikroskop altında bakarsak canlı olduklarını çok net görürüz. İçinde bir sürü metabolik olayın gerçekleşmesi, çevresiyle sürekli iletişim halinde olması, bazılarının bölünüp çoğalabilmesi ya da hareket edebilmesi bir hücreye canlı dememiz için yeterli kavramlardır. Burası bizim için en kritik eşik çünkü madem en küçük canlı birim hücre, o zaman yaşamı anlamak için hücreyi anlamak lazım. Yani cansızlıktan canlılığa geçişin ilk kapısı. Eğer bir cevap bulacaksak

bu kapıdan girmemiz gerekir. Öyle ya hücrenin içinde olup da ona canlılığı katan tam olarak nedir?

Muhtemelen lise biyoloji derslerinden hatırlıyorsunuzdur. Hücrenin içine baktığımızda çekirdek, sitoplazma, mitokondri, ribozom, lizozom, hücre zarı gibi bir sürü yapı görürüz. Her biri görevi doğrultusunda mükemmel çalışır ama hiçbiri canlı değildir. Yani hücrenin içindeki her şey teorik olarak cansızdır. Eğer tek bir tanesi bile canlılığa ait özellikleri gösterseydi o zaman canlılığın en küçük birimi hücre değil o yapı olurdu. İşte burada o müthiş soru ortaya çıkıyor. Bir sürü cansız materyal bir araya gelip de nasıl canlılık dediğimiz mucizeyi oluşturabiliyor?"

"Tıpkı uçak ve onu bir araya getiren parçalar gibi" diye cevap verdi Falin. İzlediği konferansların birinde, bir konuşmacının verdiği bu örneği çok beğenmişti. En küçük vidası dahil olmak üzere bir uçağı oluşturan parçaların hiçbirisi tek başına uçamaz ama bir araya geldiklerinde tonlarca ağırlığa sahip şeyi gökyüzünde özgürce uçurabilirler. Mileva'nın onaylarcasına kafa sallamasından kurduğu cümleyi açıklamaya gerek olmadığını anlamıştı.

"Aynen öyle Falin. Bazen parçalar bir araya gelir ve kendi toplamlarından çok daha büyük ve işlevsel bir bütün haline dönüşürler. Bedenimiz de öyle değil mi zaten? Birbirlerinden farklı trilyonlarca hücrenin müthiş uyumuyla çalışan devasa organik bir şehir. Peki bu uyumu sağlayan ne? Ruh mu, enerji mi yoksa kollektif bir bilinç anlayışı mı? Bilim şu an bu tanımı yapmaktan hâlâ çok uzak ama korkmayın çünkü bizim tanıma ihtiyacımız yok. Bizim asıl ihtiyacımız içinizdeki şey her neyse, onun bedeninizden çıkmasına engel olmak. İşte Biomortem'de başardığımız asıl şey bu. Sizi terk etme fırsatı bulamadan nefesinizi yani ruhunuzu bedeninize hapsedeceğiz ve emin olun biz izin vermeden asla dışarı çıkamayacak."

Bölüm 10

Biyolojik Zaman Makinesi

"İnsanlık olarak sağlığımıza ne kadar dikkat edersek edelim asla kaçamayacağımız bir katil var Falin. Eninde sonunda bizi bir yerde bulup, öldürecek olan o katilin adı zaman. Ne garip değil mi? Katilini tanıyorsun ama ondan kaçamıyorsun. Biomortem'de gerçekleştirdiğimiz mucizeyi anlamanız için buradaki önemli bir detayı görmeniz şart. Bilim bugüne kadar zaman kavramını daha çok fizik ve matematik disiplinleri üzerinden inceledi. Einstein'in görelilik kuramından tutun zamanda yolculuğa kadar tüm fikirler hep denklemlerle yorumlanmaya çalışıldı. Evet bu bilgilerin hepsi inanılmaz değerliydi ama söz konusu bizler yani organik yaşam formları olduğunda en temel gerçeğimizi unutmuştuk. Zaman dediğimiz kavram biyolojinin gözünden nasıl gözüküyordu?

Babamın özel durumu nedeniyle ölüme karşı savaş açmadan önce hücre ve zaman kavramı üzerine çalıştığımı muhtemelen biliyorsunuzdur. Laboratuvarımızda elde ettiğimiz bulgular o kadar sıradışıydı ki bilim insanları bizi camianın en prestijli ödülü olan Nobel ile onurlandırdılar. Peki biz ne bulmuştuk? Yani bir sürü molekül ve hücre yolağının arkasında yatan esas ana fikir neydi?"

Mileva kısa bir süre sessiz kaldı. Birazdan söyleyeceklerinin önemini vurgulamak istiyormuş gibiydi.

"Üzerinden o kadar yıl geçmiş olsa da hâlâ kabullenmekte zorlandığım bir gerçeği keşfettik. Meğerse hücresel düzeyde

zamanı istediğimiz gibi eğip bükme şansımız varmış. Yani zamanı istediğimiz kadar dondurabilir, geriye sarabilir ya da ileri doğru hızlandırabilirdik. Tıpkı bir videoyu dilediğimiz şekilde oynatmak gibi. Tek yapmamız gereken hücre içindeki binlerce yolaktan ilgili olanları uyarmak ya da durdurmaktı."

Falin kadının gözlerindeki gururu ve heyecanı çok iyi görüyordu. Bu müthiş beyin eğer ölüme savaş açmasaydı zaman konusunda kim bilir neler başarmış olacaktı?

"Evet Falin. Bedenimizi oluşturan her bir hücre aslında canlı bir zaman makinesi. Bunu asla aklınızdan çıkarmayın. Fiziksel olarak bundan 20 yıl öncesine gidemezsiniz ama sadece birkaç müdahaleyle bedeninizi 20 yıl önceki haline dönüştürebilme ihtimaliniz var. Ana fikri çözdük. İhtiyacımız olan tek şey en doğru ve kalıcı yöntemleri tasarlamak. Bunun ne anlama geldiğini görebiliyorsunuz değil mi? İnsanlığın var olduğu günden beri hepimize diz çöktüren acımasız katil zamanın biyolojisi artık elimizde ve inanın bana bir daha asla eskisi kadar güçlü olamayacak."

Mileva yolun yanında iyice birikmiş kar tabakasının üzerinden bir avuç kar aldı. Kadının elinin değdiği yer, mükemmel düzlükte bir görünüme sahip beyazlığın üzerinde adeta bir yara izi gibi kalmıştı. Elindeki kardan bir ısırık alan Mileva tıpkı bir çocuk gibi gülümsedi.

"Sevgili Falin kitaplarınızı okudum. Harika bir hayal gücünüz var. Satır aralarında biyoloji konusuna hâkimiyetiniz de açıkça görülüyor. Sizinle hücre ve zaman arasındaki ilişki üzerine saatlerce sohbet edebilirim ama ne yazık ki vaktimiz fazlasıyla kısıtlı. O yüzden doğrudan sizinle ilgili kısımdan bahsetmek istiyorum."

"Vaktimiz fazlasıyla kısıtlı" ifadesi adamın ağzının içinde acı bir tat hissetmesine neden olmuştu. Yine de yazdığı

hikâyelerin ünlü Dr. Mileva tarafından okunmuş ve beğenilmiş olması müthiş bir gurur kaynağıydı. Öyle ki yürüyüşü bile etkilenmişti. Mileva'nın bastonu olarak artık daha dik ve daha güçlü yürüyordu.

"2023 yılında ikimizi ilgilendiren güzel bir araştırma yayınlandı. Bir grup araştırmacı Sibirya bölgesinde donmuş toprağın içinde çok küçük boyutlarda donmuş bir solucan keşfettiler. Radyokarbon analizler sonucunda bu solucanın tam 46.000 yıllık olduğu bulunmuştu. Şimdi buraya kadar şaşırtıcı bir şey yok çünkü donma aracılığıyla yüzlerce yıl öncesinden günümüze bozulmadan ulaşmış çok fazla örnek var. Müzede gördüğünüz Ötzi de bunlardan biriydi zaten. Fakat tarih öncesi döneme ait bir tür olan *Panagrolaimus kolymaensis* isimli bu solucanın çok farklı bir özelliği vardı. Araştırmacılar hayvanın bulunduğu buzlu ortamı çözdüklerinde ne oldu biliyor musunuz? Solucan hareket etmeye başladı."

Falin refleksel olarak durdu. Ne yani donduktan sonra tekrar hayata dönebilen bir canlı mı vardı? Bu her şeyi o kadar değiştirirdi ki. Mileva sanki adamın ses dalgalarına dönüşmemiş sorusunu duyar gibi cevap verdi.

"Evet yanlış duymadınız, hayvan 46.000 yıl öncesine ait olmasına rağmen hâlâ hayattaydı. Bu solucanı bakterilerin bulunduğu bir ortama koyduklarında hareket ettiği yetmezmiş gibi hayvanın ortamdaki bakterileri afiyetle yediğini de gördüler. Nihayetinde 46.000 yıl süren bir açlık söz konusu olduğundan epey anlaşılabilir bir durum."

Mileva durdu ve iki eliyle birden Falin'in ellerini tuttu.

"Daha da önemlisi neydi biliyor musunuz? Biyolojisi gereği kendi başına üreyebilen bu solucan, ölmeden önce geriye bir sürü yaşayan yavru bıraktı. İşte bu görüp görebileceğiniz en çılgın hikâyelerden birisi. Hepimizin kökünü kurutan zamanın

basit bir solucan türü karşısındaki acizliğini görebiliyorsunuz değil mi?"

Çok uzun zaman sonra Falin'in beyninin derinlerinde bir yerde bir ateş yanmaya başladı. Silik, en ufak hamlede yok olacak bir ateşti ama yanmıştı. İçinde hissettiği karanlık o kadar siyahtı ki bu minik ateşin gücü bir şeyleri harekete geçirmiş gibiydi ama asla umutlanmak istemiyordu.

"Biyolojide kriptobiyoz (*cryptobiosis*) diye bir kavram var. Fiziksel şartların aşırı zor olduğu ya da çevrede su, besin, oksijen gibi metabolik ihtiyaçların bulunmadığı durumlarda bazı canlılar içindeki tüm faaliyetleri durdurarak derin uyku moduna girerler. İşte buna kriptobiyoz denir. Kelime anlamına bakarsan *kripto* kelimesi gizlemek, saklamak anlamına gelirken *biyo* kelimesinin canlılık demek olduğunu biliyorsunuz. Yani kriptobiyoz demek *yaşamı saklamak* demek. Bu canlılar sahip oldukları yaşamı öyle bir saklarlar ki bunun farkında olmayan insanlar onları ölü sanarlar. İşte Falin. Bu yüzden umudunuzu asla yitirmemelisiniz çünkü siz dönene kadar yaşamınızı Biomortem'de saklayacağız. Şanslısınız çünkü yeryüzünde bunu yapabilecek ikinci bir yer yok. Belki çok çabalarlarsa bizim tekniklerimize yakın bir teknolojiye onlar da ulaşabilir ama bizim sahip olduğumuz imtiyaza ulaşmaları imkânsız."

Falin müzeyi gezdiği sırada anlatılanları hatırladı. Kriyonik konusunda hizmet veren ticari şirketlerin hepsi hukuki yaptırımlar ve yasalar nedeniyle sadece ölü bedenlerle çalışabiliyorlardı. Oysa yaşamı saklamak istiyorlarsa bunu ölümden önce yapmaları gerekiyordu.

"Dünyanın neresine giderseniz gidin kimse sizi canlı canlı donduramaz. Çünkü canlı birini dondurmak hukuki anlamda onu öldürmek anlamına gelir ve cinayetten tutuklanırsınız. İşin komik tarafı söz konusu yasalar olduğunda sizin ne istediğinizin de bir önemi yok. Kendinizi bir çatıdan aşağı atabilir ya

da pompalı bir tüfekle kafanızı patlatabilirsiniz. Öldüğünüz için bunun hiçbir hukuki sorumluluğu yok ama bir şirket sizi, isteğiniz doğrultusunda canlı canlı dondurduğu an katil olur. Muhtemelen uzun vadede bu yasalarda güncellemeler olacaktır ama şu an şirketlerin en büyük sorunu bu gerçeğe dayanıyor.

Açıkçası bu imtiyazı kazanmak benim için de çok zor oldu. Biomortem ticari bir amaçtan ziyade bilimsel bir sorumluluk taşıdığı için bazı kuralları esnetebildik ama birçok ülke için merkezimizde uygulanan prosedürler net bir şekilde yasak. O nedenle Biomortem'i bu konuda daha esnek düşünebilen bu küçük Avrupa ülkesinde kurduk. Gerek bilimsel anlamda sahip olduğum Nobel ödülü gerekse de dünyayı doğrudan yöneten çok güçlü insanların yavaş yavaş yaşlanıyor olduğu gerçeği bu süreçteki en büyük şansım oldu.

Biomortem'i inşa ettiğimiz bu dağa ve çevrenize çok iyi bakın Falin. Burası artık insanlık için çok derin bir anlama sahip. Nasıl ki tarih içinde birçok peygamber çıktığı dağlarda kendilerine inen vahiylerle milyonlarca insanın kaderini etkiledi, biz de bugün insanlığın evrimindeki en büyük görkemin ilk adımını atıyoruz. O nedenle bu dağı ve Biomortem'i bilimin Vatikan'ı gibi düşünebilirsiniz. Tüm kanun ve kuralların üzerinde olmamızın bir nedeni var çünkü bu sorumluluk sıradan bir şirkete verilemeyecek kadar büyük.

Söz konusu insanlık tarihi olduğunda en büyük şirketlerin bile ömürleri inanılmaz kısadır. Dünyayı onlarca yıl yönetmiş imparatorlukların günü geldiğinde nasıl yıkıldığını ya da dönüşüme uğradığını çok iyi biliyoruz. Oysa dinler açısından asla böyle bir durum söz konusu olmamıştır. Birbirinden çok farklı birçok milliyet ve kültürün üzerinde kapsayıcı bir şemsiye olarak var olmaya devam edecektir. Bu yönden bilim de dinlere çok benzemekte. Yani sevgili Falin bilimin acilen kutsal bir merkeze ihtiyacı var ve Biomortem ölüme karşı açtığı savaşla

bu kutsallığı fazlasıyla hak ediyor. Binlerce yıldır savaştığımız ölümü öldürdüğümüz gün, kutsallığımızı duymayan ya da görmeyen kalmayacak."

Falin anlatılanlar karşısında kendini çok özel hissetti. Olaya hiç bu açıdan bakmamıştı. İleride insanlığın kendisinden ilk kutsal elçilerden biri diye bahsedeceği kesindi. Olur da yeniden dirilmeyi başarırsa ulaşacağı mertebenin sonu yoktu. Öyle ya da böyle adı tarihe yazılacaktı. Biomortem'in 17 numaralı havarisi.

"Varoluş felsefemizi anladıysanız tekrar konumuza dönebiliriz."

Adam o kadar hızlı bir onayla kafasını salladı ki bu hareket Mileva'nın gülümsemesine neden oldu.

"O zaman gelin artık ölüm ve yaşam denklemine daha yakından bakalım. Şu an damarlarınızda, aksonlarınızda vücudunuzun hemen her hücresinin etrafında akan canlılık enerjisi ile başlayalım. İçinizde nasıl bir muhteşemlik olduğunu anlamanız için önce Rachel'ın 30 yıllık bebeklerinden bahsetmem gerekecek."

30 yıllık bebek kavramı Falin'in nöronlarında o kadar karşılık bulamamıştı ki bu durum yüzündeki ifadeden kolaylıkla anlaşılıyordu.

"2022 yılının ekim ayında Rachel Ridgeway adlı bir kadının ikiz bebekleri dünyaya geldi. Halihazırda zaten 4 çocuğu olan Rachel için ikiz bebek ilgi çekici bir hikâye olsa da burada çok daha inanılmaz bir detay vardı. Yenidoğan ikiz bebekler ile anneleri Rachel arasında sadece 3 yaş fark vardı."

Falin durdu. Muhtemelen bir şeyleri yanlış anlamıştı. Tam konuşacakken Mileva'nın kendisini hafifçe itmesiyle yürümeye devam etti.

"Evet kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım ama söz konusu biyolojimizin mükemmelliği olduğunda sıradışı olmayan bir

hikâye var mı ki! Biliyorsunuz tüp bebek yöntemi çok uzun yıllar önce insanlığın hayatına girdi. İlk tüp bebek olan Lousie Brown'ın 1978 yılında İngiltere'de doğumundan beri sayısız insan bu uygulamadan yararlanmakta. Özellikle son dönemde erkeklerde görülen sperm sayısındaki ciddi düşüşler nedeniyle birçok çiftin başvurduğu iyice standartlaşmış bir yönteme dönüşmüş durumda. Aslında uygulanan işlemin mantığı çok basit. Babadan alınan sperm ile anneden gelen yumurta hücresinin mikroskop altında birbirleriyle kavuşması sağlanır. İki hücre bir araya geldikten sonra oluşan yapıya embriyo denir. Sonrasında ise embriyo annenin rahmine yerleştirilir ve geri kalan kısmı biyolojimiz halleder.

Tüp bebek yöntemin iyice yaygınlaşmasıyla beraber ortaya mantıklı bir soru çıktı. Acaba embriyolar anne rahmine yerleştirilmeden önce ne kadar süre saklanabilirdi? Yapılan araştırmalar bu konuda gayet umut vericiydi. Dondurulmuş embriyolar çözülüp kullanıldığında prosedürde herhangi bir sorun çıkmadığı gibi doğan çocuklar da gayet sağlıklı gözüküyordu. Bu durum hem sürecin kendisine hem de bebek isteyen çiftlere çok farklı alternatifler sunabiliyordu. Sistem harika çalışınca o kritik soruyu dile getirmek kaçınılmaz hale geliyordu. Acaba dondurulmuş embriyoların bir son kullanma tarihi var mıydı? Yani bir embriyoyu en fazla ne kadar süreliğine donmuş bir şekilde saklayabilirdik? İşte Rachel ve ikizlerin hikâyesi bu noktada anlam kazanıyor.

Hatırlarsanız ikizlerin 2022 yılında doğduğunu söylemiştim. İkizlerin gerçek anne ve babasının kim olduğunu bilmiyoruz. Elimizde tek bir bilgi var. 1992 yılında 50 yaşındaki bağışçı bir erkekten alınan sperm ile 34 yaşındaki bağışçı bir kadının yumurtası birleştirildikten sonra elde edilen embriyo, sıvı nitrojen içinde -128 ^{o}C'de dondurulduu. Daha önce yapılan çalışmalar birkaç yıl boyunca dondurulmuş embriyolardan

sağlıklı bebeklerin dünyaya geldiğini göstermişti. Peki, 30 yıl beklemiş bir embriyo aynı başarıyı gösterebilir miydi? İşte Rachel'in yaptığı doğum ile bilim dünyası olarak bir mucizeye şahit olmuştuk. Bebekler gayet sağlıklı doğdular ve diğer çocuklardan hiçbir fark göstermeyecek bir şekilde büyümeye devam ediyorlar. Düşünebiliyor musunuz Falin? 1992 yılında doğması gereken bebekleri adeta bir zaman makinesi ile 2022 yılında dünyaya getirdik. Bu embriyoların dondurulduğu yılda Rachel sadece 3 yaşındaydı. Şimdi soruyorum size bundan daha öte hangi gerçek olabilir?"

Falin'in şaşkınlık hissi tam anlamıyla zirveye ulaşmıştı. Gerçekten böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Ortada somut ve net kanıtlar vardı ve bu deneyimi yaşayanlar ne bir hücre ne de bir deney hayvanıydı. İsimleri ve hayatları olan kanlı canlı insanlardan bahsediyorlardı.

"İşte burada yine dönüp dolaşıp aynı soruya geliyoruz. Canlılık nedir? Embriyonun içinde ona ruhunu katan şey tam olarak ne? Genelde bizler bebek doğduktan sonra ona canlı muamelesi yapsak da embriyo tek başına canlılığın en müthiş örneğidir. İşte sizin başınıza gelecek olan tam da bu Falin. Bizim biyolojik zaman makinemizin içinde bir süre uyuyacaksınız ve uyandığınızda sizi harika bir dünya bekliyor olacak. Ölümlü bir insan olarak uyuyup, ölümsüz kutsanmış bir varlık olarak uyanacaksınız."

Bölüm 11

Ölüm Tüneli

Falin ve Dr. Mileva hafif kıvrımlı yürüyüş yolundan aşağıya doğru yürümeye devam ediyorlardı. Havada muazzam bir sessizlik vardı ve beyaz kar örtüsünün etkisiyle her taraf tek bir tonun sadeliğine sahipti. Mileva durdu ve doğrudan adamın soğuk nedeniyle yaşarmış gözlerine baktı.

"Ölümden ne kadar çok korktuğunuzu biliyorum Falin. Bu o kadar insani bir duygu ki. Eğer beynin fizyolojisine bakarsanız bu gerçeği net bir şekilde görürsünüz. Şu hayatta bizim için en büyük işkence *-belirsizlik-* dediğimiz süreçtir. İnanın en kötü senaryo bile uzun süreli belirsizliğin yarattığı hasar kadar beynimize zarar verici değildir. Şimdi soruyorum size, şu hayatımızda ölümden daha belirsiz olan ne var? Sonsuza kadar yok mu olacağız, reenkarnasyonla tekrar dünyaya mı geleceğiz, burada yaptıklarımızın karşılığını cennet ya da cehennem olarak mı göreceğiz? Tahmin edeceğiniz üzere bu soruların sonu gelmeyecek çünkü elimizde net bir cevap yok. Belirli bir yaşa gelen her insanın beynine yerleşen ve son güne kadar asla çıkmak bilmeyen bu fenomene karşı tek savunma mekanizmamız düşünmemek. Onu görmezden gelmek. O nedenle ölüm hakkında çok az şey biliyoruz.

Mesela siz. Ölüme bu kadar yakın olmanıza rağmen hâlâ o soğuk karanlığın gözlerine bakmak istemiyorsunuz. Göreceğiniz şey içinizi daraltıyor ve ruhunuz sıkılıyor. Unutmayın eğer karanlık etrafınızı sarmışsa asıl ihtiyacınız öğrenmenin ışığı olacaktır. Öğrenmekten korkmayın. Şimdi sizinle çok tatsız

meselelerden konuşacağız ama endişelenmeyin. Yolun sonuna geldiğimizde rahatlamış hissedeceksiniz."

Mileva son cümlesini söylerken eş zamanlı bir şekilde Falin'in göğsüne avuç içiyle birkaç kez vurmuştu. Daha sonra da yine adamı hafifçe iteleyerek yürümeye devam etti. Falin bir an kalbinin daraldığını hissetti. Gerçek ne olursa olsun ölümden bahsetmek istemiyordu ama görünen o ki Mileva bu konuda fazlasıyla kararlıydı.

"Bir kişiye ne zaman öldü deriz? Aslında insanlığın çok uzun yıllar boyunca bu konudaki tanımı netti. Kalbin atmıyorsa ve nefes de almıyorsan sen bir ölüsün. Gömülmemen için hiçbir neden yok. Oysa günümüzde durum öyle mi? Artık hayatımızda kalp masajı, defibrilasyon, entübe etmek gibi birçok müdahale yöntemi var. Filmlerde gördüğümüz o klasik sahneyi hatırlayın lütfen. Hastanın kalbi durur ve kalp ritmini gösteren cihaz düz bir çizgi çizerek ötmeye başlar. Bu sinyal sesi etrafından yardım istermiş gibi hiç kesilmeden düz bir tonda çalmaya devam eder. Sonra doktor hızlıca odaya girip hastanın göğüs bölgesine elektriksel şok uygular ve o da ne! Ekranda dümdüz olan çizgide bir değişiklik olur ve kalbinin imzası olan tipik EKG görüntüsü yeniden ortaya çıkar. Az önce hiç susmadan öten sinyal sesi de yeniden o kesik kesik öttüğü ilk haline döner. Sanki her kısa sessizlikte nefes alıyormuş gibi.

O zaman sorumuz daha da basitleşti. Bu kişi elektroşok uygulamasından önce gerçekten ölmüş müydü? Eğer bu olay 100 yıl önce yaşanmış olsaydı kişinin yasal ölüm işlemleri çoktan başlatılmış olurdu ama bugünün sağlık teknolojisi sayesinde bu insanlar mezara girmek yerine hastaneden taburcu olup evlerine ve yaşamlarına geri dönebiliyorlar. Çok saçma değil mi? Ne yani göğse uygulanan fazladan 2-3 elektroşok müdahalesi ya da kalp masajı bir insanın kaderini bu kadar keskin bir şekilde değiştirebilir mi?

En büyük hatamız ne biliyor musunuz? Ölümü tanımlama şeklimiz. Mesela günümüz modern tıbbına göre -*beynin tüm fonksiyonlarının geri döndürülemeyecek şekilde durması*- birini yasal anlamda ölü olarak tanımlamak için yeterli kabul ediliyor. O zaman size soruyorum bu fonksiyonların geri döndürülemeyeceğinin garantisi ne? Kim bilir belki de 20 yıl sonra bilmediğimiz bir teknoloji ile beyne elektroşok yapıp beyindeki elektriksel aktiviteleri hiç bozulmamış gibi geri getireceğiz ya da farklı bir müdahale ile nöronların oksijensiz kalmasını engelleyeceğiz. Peki bu durumda ne olacak? Çok basit Falin. Ölenler öldüğüyle kalacak ve tıp dünyası da son gelişmeler karşısında yeni bir tanımlama ilan edecek. Hukuk ve yasalar da kendilerini bu tanıma göre güncelleyecek. Nihayetinde bu döngü böyle devam edip duracak.

Eğer olaya bu açıdan bakarsanız insanların bir türlü göremediği ilginç bir detayı fark edersiniz. Sağlık alanındaki teknolojiler sayesinde ölüme karşı vereceğimiz savaşın hangi noktalara ulaşacağını bilmiyoruz ama şu anki bilgilerimiz bize ölümün fizyolojisi hakkında çok net bir hakikati gösteriyor. İnsanlık var olduğu günden bu yana ölümü hep bir geçiş kapısı olarak gördü; ya yaşıyorsundur ya da ölü. Oysa biz biliyoruz ki yaşam ile gerçek ölüm arasında uzun mesafeli bir geçiş tüneli var. Burada anahtar kelimemiz tünel. Ne yazık ki insanlar bu geçiş tünelini de ölüm olarak tanımlıyorlar oysa burası birçok noktasında acil çıkış kapısı barındıran bir ara bölge. Zaten bilimin geliştirdiği her yenilik bu acil çıkış kapılarından bir tanesini daha keşfedip birçok insanı son anda bu tünelden çekip çıkarmayı hedefliyor.

Ölümle ilgili fizyolojik gerçeğimiz bu kadar net olunca yapılması gereken şey de basit aslında. O karanlık geçiş tünelinin her bir köşesini, tüm kapılarını çok iyi araştırmamız ve tanımamız gerekiyor. Mesela bu tünel ne kadar uzun? Yani kişiyi hayata geri döndürebilmek için ne kadar vaktimiz olacak ya da en son

kaçış kapısı tünelin çıkış noktasına ne kadar uzaklıkta? Tüm bu soruların cevabına ancak bilimsel araştırmalar ile ulaşabiliriz. Peki bilim bu konuda ne yapıyor? Açıkçası neredeyse hiçbir şey yapamıyor çünkü ölümle ilgili insan araştırması yapmak gerçekten zor bir iş. Bir insan ve yakınları açısından böylesine hassas bir zaman diliminde araştırma amaçlı ölçümler yapmak ne yazık ki pratikte çok da mümkün olmuyor. Yine de şu ana kadar yapılan birçok araştırma bizlere bazı önemli fikirler vermektedir."

Falin düşündü. Sahi kim ölümle ilgili bir çalışmaya gönüllü olmak isterdi ki ya da kim sevdiği birine o özel anda bir sürü müdahale yapılmasına katlanabilirdi? Gerçi şu an kendisi de tam anlamıyla yeni bir teknolojinin deneği olacaktı ama tüm bunları hayata tutunmak için yapıyordu. Yoksa bilime ya da insanlığa hizmet edecek bir süreç çok da umrunda olmazdı.

"Sevgili Falin görünen o ki bu karanlık tünelden kaçış senaryosunda en zayıf halkamız beynimiz olabilir. Diğer organların mücadelesiyle karşılaştırdığımızda beyin çabuk pes ediyormuş gibi gözüküyor. Kalbin durduğu, son nefesin verildiği o andan itibaren bilincin yaklaşık 20 saniye boyunca açık olduğunu biliyoruz. Yani insan o tünele girdiğini görüyor. Muhtemelen dünyanın en uzun 20 saniyesi bu olsa gerek. Emin olduğumuz tek şey bu süre sonunda prefrontal korteks oksijensiz kaldığı için bilinç kapanıyor. Ama bu durum dış dünyayı ya da kendi iç dünyamızı algılamayacağımız anlamına gelmiyor. Bilimsel anlamda burası karanlık. Tıpkı tünelin içi gibi.

Araştırmalardan öğrendiğimiz kadarıyla beynin derin bölgeleri en geç devre dışı kalan kısımlar. Özellikle hafızadan sorumlu hipokampüs bölgesinin ve duygusal anılarımızdan sorumlu amigdalanın en son etkilenen yerler olduğu düşünülüyor. Buralar beyin açısından en kritik bölgeler olduğu için diğer kısımlara göre daha dayanıklı olması gayet mantıklı."

"Belki de tüm hayatımız gözlerimizin önünden bir film şeridi gibi geçiyordur" diye araya girdi Falin. Gençken izlediği bir filmde böyle bir sahne gördüğünü hatırlıyordu. Bir zamanlar ölüm deneyimi yaşayan insanlar çok modaydı ve en sık yaşanan olaylardan birisi de özel anıların hızlı bir şekilde hatırlanmasıyla ilgiliydi. Bununla birlikte parlak ışık görmek ya da bedenini dışarıdan seyretmek de öne çıkan diğer ilginç ölüm deneyimleriydi.

"Biliyor musunuz bahsettiğiniz konuyla ilgili 2022 yılında yayınlanmış ilginç bir vaka var. 87 yaşındaki bir hasta geçirdiği nöbetlerin kontrol edilmesi amacıyla sürekli EEG denilen bir cihaza bağlı olmak zorundaydı. Muhtemelen biliyorsunuzdur EEG (Elektroensefalografi) beyindeki elektriksel aktiviteler hakkında bize bilgi veren çok eski, klasik bir yöntemdir, Nihayetinde 1920'li yılların sonundan beri kullanılan bir sistemden bahsediyoruz. Elbette günümüzün EEG cihazları ve analiz yöntemleri çok daha detaylı bir inceleme şansı yaratıyor olsa da sistemin çalışma mantığı aynı. Konumuza dönecek olursak hastanın sürekli EEG cihazına bağlı olması ilginç bir detayın ortaya çıkmasına neden olmuştu. Hasta bir gün kalp krizi geçirip hayatını kaybettiğinde istemeden de olsa ölüm anına yönelik beyindeki tüm elektriksel aktiviteler kaydedilmiş oldu ve bu çok değerli bir veriydi.

Araştırmacıların tam olarak ne gördüğünü anlamanız için size birkaç temel bilgi vermem gerekecek. Bazı nöronlarda oluşan elektriksel aktiviteleri dışarıdan genel anlamda beyin dalgaları olarak tanımlıyoruz. Mesela şu an EEG'nizi çeksek beyninizdeki hâkim dalga türünün *beta* olduğunu görürsünüz çünkü zihniniz aktif bir durumda. Odanıza döndüğünüzde kanepeye uzanıp dinlenmeye başlarsanız bu sefer *alfa* dalgalarını görürüz. Uykuya daldığınızda ise karşımıza *teta* ve *delta* dalgaları çıkar. Gördüğünüz üzere size bir sürü harf saydım ama meraklanmayın geriye son bir tane kaldı. Beynimiz zor bir problemle karşılaştığında ya da bir işe aşırı odaklandığında nöronlarımız

yoğun bir faaliyet içine girer ve biz bunu EEG görüntüsünde *gama* dalgası olarak görürüz.

Bu basit özetin ardından temel sorumuza geri dönelim. Acaba araştırmacılar kişi öldüğü anda aldıkları EEG kaydında hangi dalga tipine rastlamışlardı? Basit bir mantıkla düşünürsek dinlenme halindeki alfa dalgasının ya da uyku sırasında ortaya çıkan teta ve delta dalgalarının görülmüş olabileceğini sanabiliriz oysa araştırmacıların tanık olduğu dalgalar bunlar değildi. Kalbin durmasından önceki ve sonraki 30 saniyelik aralıkta beyinde yoğun bir gama aktivitesine rastlamışlardı. Gama dalgalarının eski bir bilgiyi hatırlama anında ya da derin düşünme gibi zorlu bilişsel etkinlikler sırasında oluştuğundan bahsetmiştim. Yani sevgili Falin, belki de beyin hayatta kalmak için en son şansını deniyor olabilir ya da sizin söylediğiniz gibi anıları, gözlerinin önünden geçiyordur. Elbette bilemiyoruz ama kesin olan şu ki ölüm anında beyinde bir şeyler olmakta ve bu aktivite yoğun bilişsel bir işlem gerektirmektedir."

Falin duydukları karşısında garip bir hisse kapılmıştı. Eğer gerçekten bir film varsa karanlığa karışmadan önce son bir kez Amakrin'i görebilirdi. Bir an beyninin tepesine asılı olan avize zemine düşmüş ve paramparça olmuş gibi hissetti. Sahi Amakrin'i ne çok özlemişti. Falin'in beyninin içindeki parçalanma sesini duymayan Mileva konuşmaya devam ediyordu.

"Bu konuyla ilgili yapılan çalışmalara baktığımızda genel bir yorum olarak insan beyninin öldükten sonra yaklaşık 10 dakika daha çalışmaya devam ettiğini söyleyebiliriz. Bu sürede kişinin ne hissettiği hakkında ne yazık ki bir fikrimiz yok. Bununla birlikte diğer organlarımız, beynimize göre çok daha dayanıklıdır. Yani en kötü ihtimalle birine öldü dedikten sonra bile aslında elimizde 10 adet dakika var. Soruyorum size bedeninizdeki her bir organ, doku ve hücre yaşamak için mücadeleye devam ediyorken hangi cüretle size ölü diyebiliriz? Ruhumuzun geçtiği o tünel bizim her şeyimiz Falin.

Şu an kriyonik konusunda hizmet veren şirketler bu bilimsel gerçeğin farkındalar. Hukuk sizi ölü olarak tanımlasa da bu kişiler olabildiğince hızlı davranıp siz o karanlık tüneli terk etmeden önce ruhunuzu dondurmak için büyük bir çaba harcarlar. Çünkü başka şansları yok ama bizim var Falin. Hem de çok büyük bir şans. O nedenle ölümden korkmamalısınız çünkü biz zaten sizi o tünele hiç sokmayacağız. Oranın girişinde bir bekleme salonu varmış gibi düşünün lütfen. Pencereden tünelin içini gayet iyi gördüğünüz ama o karanlığa girmediğiniz bir salon. İşte bu salonda sizi geri çağıracağımız zamanı bekleyeceksiniz. Üstelik sıkılmanıza da gerek kalmayacak çünkü operasyon başladığında sanki sıradan bir ameliyat oluyormuş gibi ondan geriye sayacaksınız ve gözlerinizi açtığınızda her şey bitmiş olacak."

Mileva'yı dinleyen Falin, burnunun aktığını hissetti. Üzerindeki mont bedenini gayet sıcak tutsa da soğuk nedeniyle gözlerinde biriken yaşlar için yapabileceği bir şey yoktu. Normalde burada biriken damlaların gözün iç kısmında yer alan küçük bir kanal aracılığıyla burnun iç kısmına aktığını biliyordu. Zaten o nedenle her ağlamaya eşlik eden sıkıcı bir burun akıntısı olurdu. Şimdiki durum ise farklıydı. Muhtemelen dışarısı o kadar soğuktu ki gözündeki damlalar ısınmak için burnunun içine doluşmuşlardı. Yoksa değil miydi? Acaba bunlar az önce derinlerinde hissettiği hüzün sonucu oluşan damlalar mıydı? Amakrin'i son bir kez bir gama dalgası içinde görecek olmanın yarattığı his, içinde bir yerlerde giderek dolup taşmaktaydı. Aslında ağlasa kim bilir ne rahatlardı. Şu sonsuz görünümlü beyazlığın içinde kafasını Mileva'nın göğsüne gömüp, içinde biriken tüm acıyı serbest bıraksa ne de güzel olurdu. Falin duygusal gözyaşları içinde ağrı kesici özelliği olan maddelerin bulunduğunu biliyordu ve şu an yeryüzündeki tüm ağrı kesicilere ihtiyacı vardı ama yine de ağlamadı. Mileva'nın dikkatini çekmeyecek bir şekilde, elinin tersiyle burnundan sızan gözyaşlarını sildi.

Bölüm 12

Şeffaf Mezarlık

Bir süre sessizce yürümeye devam ettiler. Yola çıktıklarında tüm ihtişamıyla parlayan güneş, bulutların arkasına gizlenmiş ve kar yeniden yağmaya başlamıştı. Falin istemsizce dönüp arkasına baktı. Konuşmalara kendisini o kadar kaptırmıştı ki tepedeki merkeze baktığında oldukça uzaklaşmış olduklarını fark etti. Sahi nasıl geri döneceklerdi? Üstelik epey yorulmuştu da. Şu an sıcak odasında olsaydı muhtemelen kestirmek için yatağına uzanır ama hemen sonrasında saatlerinin sayılı olduğu aklına gelir ve yine geri kalkmak zorunda kalırdı. Kafasının içinde oradan oraya çarpan düşüncelerle yürürken hafif virajlı yolun sonunda iki siyah arazi aracının beklediğini gördü. En azından aynı yolu geri gitmek zorunda kalmayacaklardı.

"Elimden geldiğince tüm manzarayı size çizmeye çalıştım. Ne derece başarılı oldum bilmiyorum. Sonuçta bir hikâyeyi anlatmak daha çok siz yazarların işi ama uygulama aşamasında bir mucize yaratacağımızdan emin olabilirsiniz. En son olarak Biomortem'in kriyonik konusunda çalışan diğer girişimlerden ne kadar ileride olduğunu anlamanız için iki örnekten bahsedeceğim.

İlki kriyoprotektanlar. Gezdiğiniz müzede bu maddelerin donmaya karşı nasıl koruyucu olduğunu öğrenmiştiniz. Eğer konuyla ilgili akademik bir araştırma yaparsanız kriyoprotektanların fazla kullanılmasının dokular üzerinde toksik etkisi olduğunu görürsünüz. O nedenle organların uzun süreli saklandığı durumlarda bu maddeler çok dikkatli

kullanılmalıdır. Söz konusu insan bedeninin tümünün dondurulması olduğunda karşımızdaki yapı fazlasıyla kompleks olduğundan kriyonik hizmeti veren merkezlerin kriyoprotektanları dikkatli kullanması gibi bir lüksü yoktur. Doğal olarak organ ve dokuların bu işlemden kısmi zarar görme ihtimali olduğunu kabul ederler. Bununla beraber şirketlerin savunması basittir. Böyle bir risk olsa bile gelecekte icat edilecek yeni teknolojiler sayesinde olası toksisite zararlarının düzeltilebileceğini öne sürerler.

Bu şirketlerin *gelecekte olabilir* diye hayalini sattığı kriyoprotektanları biz çoktan ürettik. Özellikle kullandığımız CRISPR teknolojisi sayesinde bunları toksik etkilerinden arındırdığımız gibi hastamızın genetik materyali doğrultusunda kişiye özel hale de getirebiliyoruz. Yani damarlarınızda dolaşacak kriyoprotektanlar laboratuvarımızda sadece size özel üretiliyorlar."

Falin buraya gelmeden önce Biomortem'de farklı bir şeyler denendiğini biliyordu ama bu savaştan galip çıkmak gibi bir hayali olmamıştı. En azından mücadele ederek ölecekti. Ama Mileva ile geçirdiği tüm vakit boyunca inanılmaz şeyler öğrenmişti ve karşısında çok zeki ve hırslı biri vardı. Acaba ufak bir ihtimal de olsa gerçekten başarabilir miydi?

"Kriyoprotektanlar biraz teknik bir konu olsa da şimdi anlatacaklarım sizi doğrudan ilgilendirmekte. Dondurma daha doğrusu vitrifikasyon dediğimiz işlemi başarılı tamamlama oranımız çok yüksek. Bu konuda içiniz gerçekten rahat olabilir. İlginç bir şekilde mevcut kriyonik uygulamaların en büyük kısıtlaması hiç ummadığımız bir noktada karşımıza çıkıyor. Neresi biliyor musunuz? Çözülme aşaması. Gerçekten ironik ama bahsettiğim merkezlerin elinde an itibarıyla böyle bir teknoloji yok. Bu önemli sorunu da yine gelecekte ortaya çıkacak bir teknolojiye emanet etmişler. Bu noktada gururla söylemek isterim

ki biz şu an bu teknolojiye sahibiz. Geliştirdiğimiz devrimsel yenilik sayesinde vitrifikasyonla dondurulmuş birini herhangi bir zarara uğratmadan çözebilecek bir durumdayız. Evet yanlış duymadınız. Sizde yapacağımız operasyonların hiçbir aşaması için gelecek zamana ait bir şeye ihtiyacımız yok. Biz her anlamda *şimdiye* sahibiz.

Gerçekleştirdiğimiz mucizeyi anlamak için önce sorunun ne olduğunu kavramak gerekiyor. Aslına bakarsanız çözülme kısmında yaşadığımız bu sorun günlük hayatta ara sıra gözlemlediğimiz bir durum. Donmuş bir materyalin çözülmesi teknik anlamda dıştan içe doğru gerçekleşir. Mesela buzluktan çıkardığınız bir balık ya da tavuk parçasını düşünün. Yüzey kısımlar hızlıca erirken iç kısımlardaki buzların çözülmesi çok daha yavaş gerçekleşir. Söz konusu donmuş organ ve dokuların çözülmesi olduğunda böyle bir durumun oluşması ciddi hasarlara yol açmaktadır. Ne garip değil mi, vitrifikasyon gibi oldukça zor bir süreci başarıyla tamamladıktan sonra böyle bir aşamada tıkanmak gerçekten şanssızlık. Neyse ki 2023 yılında yapılan bir çalışmadan aldığımız ilhamla bu sorunun üstesinden gelmeyi başardık.

Bahsettiğim araştırma tam da bu soruna odaklanmıştı. Bir organı içeriden ısıtmak nasıl mümkün olabilirdi? Keşke her organın içine güzel bir ısıtıcı yerleştirme şansımız olsaydı. O zaman sorunu çözmek ne kolay olurdu değil mi? Ama böyle bir şey yapmak imkânsız. Ya da değil mi?"

Mileva'nın yüzünde gördüğü gülümseme Amakrin'i hatırlamasına neden olmuştu. En sevdiği ve saatlerce izleyebileceği bu görüntü bir anda arşivden çıkmış kafatasının içindeki tüm yüzeylere yansıtılmış gibiydi. Her yer Amakrin'di. İçinde bir yerlerde tatlı bir sıcaklık hissetti. Belki de araştırmacıların asıl ihtiyacı olan buydu. Hastalarının içten çözülmelerini sağlamak için onları sevdiklerinin gülümsemeleriyle baş başa bırakmalıydılar.

Diğer insanları bilemezdi fakat Amakrin'in gülümsemesi sayesinde içinin, dışından çok daha önce ısınacağından emindi.

"İmkansız değil Falin çünkü araştırma ekibi nanoteknoloji ve mühendisliği bir araya getirerek gerçekten böyle bir çılgınlığa giriştiler. Yöntemlerine de *nano-ısıtma* adını verdiler. Peki tam olarak ne yaptılar? Fikirlerini denemek için organlara ihtiyaç duyduklarından araştırmalarında sıçanlardan çıkardıkları böbrekleri kullandılar. Böbreğin içine giren damarlar aracılığıyla bir sürü nanopartikülü organın içine gönderdiler. Damarlanma ağının mükemmelliği sayesinde bu minik ısıtıcılarımız böbreğin birçok bölgesine ulaşmış oldu. Daha sonra ise klasik vitrifikasyon işlemleri uygulandı. Nihayetinde içinde nano ısıtıcıların olduğu bu böbrekler -150 °C'de donduruldu ve 100 gün boyunca bu soğukta saklandı.

Peki böbreklerle beraber dondurulan bu nanopartiküller çözülme günü geldiğinde nasıl çalıştırılacaktı? Ekibin geliştirdiği yöntemin en mükemmel taraflarından biri de buydu. Araştırmacılar böbrekleri soğutucudan çıkarır çıkarmaz elektromanyetik dalgalara maruz bırakmışlardı. Bu dalgalar ne işe yarıyordu biliyor musunuz? Böbreğin içinde yer alan nanopartiküller bu dalgalar aracılığıyla uzaktan aktifleştiriliyordu. Böylece tek bir uyarı ile tüm nano-ısıtıcılar eş zamanlı çalıştığında ortaya inanılmaz bir sonuç çıkmıştı. Böbreklerin çözülme işlemi gayet başarılı olmuştu."

Falin büyük bir şaşkınlıkla dinliyordu. Bilim insanları gerçekten bunu yapmışlar mıydı? Bir an damarlarında dolaşan milyarlarca nanopartikülü hayal etti. Üşüdüğünde onu ısıtmak için hazır bekliyor olacaklardı.

"Geriye tek bir işlem kalmıştı. Böbrekler gayet sağlıklı gözükse de işlevsel olup olmadığını anlamaları lazımdı. Bunu test etmek isteyen araştırmacılar bir başka grup sıçanda, yaptıkları cerrahi ile hayvanların kendilerine ait böbreklerini çıkardı ve yerine

nano-ısıtma ile çözülen böbrekleri nakletti. Cerrahi sonrası hayvanlar 30 gün boyunca yakından takip edildi. Sonuçlar müthişti. Dondurulmuş böbrekleri normal sağlıklı böbreklerden ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Yani sistem harika çalışıyordu.

Biomortem'deki imkânlarımız sayesinde bu fikri muazzam bir teknoloji haline dönüştürdük. Organlarınızı çıkarmamıza gerek yok Falin. Damarlarınıza enjekte edeceğimiz nanopartiküllerin hepsi akıllı. Yani öyle akıntıya kapılıp vücudunuzda rastgele bir yere gitmeyecekler. Üzerlerindeki işaretleyici protein kalıpları sayesinde ilgili dokuya geldiklerinde orada kalacaklar. Hatta ince ayar gerekirse bu nanopartikülleri uzaktan kumanda edebilecek alt yapımız bile var. Zamanı geldiğinde bu akıllı nanopartiküller sayesinde sizi hem hızlı hem de eşit bir şekilde çözmeyi başaracağız. Bu akşam itibarıyla ilk yüklemeyi yapacağız. Milyarlarca nano-ısıtıcı damarlarınızdaki yolculuğuna başlayacak ve elbette siz bununla ilgili hiçbir şey hissetmeyeceksiniz.

Özetle birçok şirketin gelecek teknolojisiyle vadettiği uygulamaları biz şu an gerçekleştirebilecek bir alt yapıya sahibiz. Sizi yarın vitrifiye edip 3 ay sonra başarılı bir şekilde çözebiliriz. Bugün itibariyle böyle bir teknolojiye sahipken 100 yıl sonra varacağımız noktayı sizin engin hayal gücünüze bırakıyorum."

Falin ne diyeceğini bilemedi. Tıpkı yolun başında Mileva'nın söylediği gibi olmuştu. Günlerdir düşünmemeye çalıştığı tüm aşamaları en ince ayrıntısına kadar dinlemişti. Artık bir sır yoktu. Tüm sorunlar ve bilimsel çözümleri ortadaydı. Bu operasyonu, riskleri çok yüksek bir ameliyatmış gibi düşünmeliydi. Kim bilir belki de ilerde insanlar bu işleme tam da bu gözle bakacaklardı. Artık arabalara iyice yaklaşmışlardı. Mileva parmağıyla yolun kenarındaki çevrili bir alanı gösterdi.

"Merkezimizi inşa ettiğimiz bu arazi önceden küçük bir köydü. Ne yazık ki insanlar sadece toprağın üzerinde yer alan bina-

larımızı görebiliyorlar. Oysa asıl evrenimizi toprağın altında yaratıyoruz. Siz de dahil olmak üzere uyutacağımız insanların kabinleri yerin altında olacak çünkü geleneklere bağlı kalmak istiyorum. Zaten şu gördüğünüz bölgeye dokunmamamızın asıl nedeni de bu. Bize geleneklerimizi hatırlatması."

Falin dikkatli bakınca üzeri karla örtülü olmasına rağmen buranın bir mezarlık alanı olduğunu fark etmişti. İçeride muhtemelen yirmiye yakın mezar vardı.

"Burasını gözümüz gibi saklayacağız Falin çünkü bu mezarlık her gün yüzleşeceğimiz gerçeği bize hatırlatmak için harika bir yer. Artık sevdiklerimizi gömmek zorunda değiliz. Biliyor musunuz çocukken masallara bayılırdım ve bir sürü canavar, büyücü, prens ve prenseslerin olduğu bir evrenin çok farklı garipliklerine maruz kalsam da o günlerden aklımda kalan en ilginç ayrıntı cam tabut fikriydi. Muhtemelen hatırlarsınız. Ormanda dolaşan prens, cam tabutun içinde yatmakta olan prensesin güzelliğine vurulur ve onu öperek uyandırırdı. Çok saçma değil mi? İnsanların geleneğinde olmayan bir fikrin bu masalın içine girmesinin tek bir nedeni vardı. Prens bir şekilde ölmüş prensesi görmeliydi. Sonuçta hangi prens toprak altında, kapalı bir kutu içinde gömülü bir prensesi fark edebilirdi ki.

Çocukluğumda bu fikri çok düşünmüştüm. Sahi niye bizim tabutlarımız camdan değildi ki. Çok merak ediyorum eğer mezarlarımız şeffaf olsaydı yine de çok sevdiğimiz insanları bu kadar kolay o toprağın altında bırakıp orayı terk edebilir miydik? Eminim korkunç zor olurdu. Şu an yaptığımız tek şey kapalı bir kutuyu toprağın altına gömmek. En başta da dediğim gibi söz konusu ölüm olduğunda görmemek insanın en büyük savunma mekanizması. Görmediği için bu ayrılış muhtemelen çok daha insani oluyor. Biomortem'de yer altında inşa ettiğimiz evren tümüyle şeffaf mezarlıklardan oluşuyor. İsteyen herkes sevdiklerini dilediğince ziyaret edebilir. Hatta hazırladığımız

hologram ve bilgilerinizi yüklediğimiz yapay zekâ ziyaretçilerinizle gerçekçi sohbetler bile edebilecek. Siz ise içeride zamanı geldiğinde sizi öperek uyandıracak o teknolojiyi bekliyor olacaksınız.

Bir de unutmayın. Bu merkezin tek amacı ölüme karşı zaman kazanmak olmayacak. Her teknoloji gibi burası da insanlığın isteklerine göre evrimleşecek. Mesela bazı insanlar kendisini yaşadığı döneme ait hissetmeyebilir ve uyutulmayı tercih edip 20-30 yıl sonrasının dünyasına uyanabilirler. Kim bilir belki de çılgın bir ebeveyn çocuğuyla aynı yaşta olmayı deneyimlemek için kendisini bir süreliğine dondurabilir. Zaten uzayda yapılan çok uzun yolculuklar için bu teknolojinin kullanılması bilim kurgunun çok eski eserlerinde karşımıza çıkmıştı. Yani hayal gücümüzün sınırı yok Falin. İşte Biomortem böyle bir geleceğin, yeni nesil bir yaşam anlayışının merkezi olacak."

Artık yol bitmiş ve arabaların yanına ulaşmışlardı. Mileva eliyle kambur bir şekilde durmakta olan Falin'in omzunu sıvazladı. Öylesine yapılmış bir hareket değildi. Gerçekten de adamın yükünün ne kadar ağır olduğunun farkındaydı. Sonrasında Falin'in hiç beklemediği bir şey yaparak ona sarıldı. Hem de gayet uzun bir süre.

"O an geldiğinde neler yaşayacağınızın farkındayım. İnanın bana çünkü yolculuğu sırasında her saniye babamın yanı başındaydım. Deneyimlediği her şeyi ben de hissettim ve günü geldiğinde şu hayattaki en sevdiğim kişiyi şeffaf bir mezarın içine koydum. O yüzden bana güvenebilirsiniz çünkü derdinizin farkındayım. Operasyon anına kadar bir daha görüşmeyeceğiz ama sürecin her anında bizzat yanınızda olacağımdan şüpheniz olmasın."

Mileva her iki eliyle Falin'in kollarını tuttu. Bu sefer kadının gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Hoşçakalın Falin. Süreciniz hangi aşamada olursa olsun dilediğiniz an vazgeçme hakkınızın olduğunu unutmayın. Sizi cesaretinizden dolayı kutlarım. Biomortem'in 17. hastası olarak ilk dirilenlerden olacaksınız. Bir sonraki görüşmemizi yıllar sonra müthiş bir gelecekte yapacağız ve inanın bana konuşacak çok şeyimiz olacak. Üstelik tüm bu sohbeti rahatça yapabileceğiz çünkü sonsuza kadar vaktimiz olacak."

Bölüm 13

Enke'nin Derin Felsefesi

Koltuğuna gömülü bir şekilde dışarıda yağmakta olan karı izliyordu. Her biri kocaman gözüken kar taneleri hiç acelesi yokmuş gibi salına salına yeryüzüne iniyorlardı. Böyle yağmaya devam ederse muhtemelen tüm yollar kapanacaktı ama bu durum Falin'in umrunda değildi. Artık bir yola ihtiyacı yoktu. Burası onun belki de 100 yıl boyunca kalacağı yeni eviydi. İçini bir hüzün kapladı. Nihai sona iyice yaklaşmıştı. Salı günüydü ve saat 14.41'i gösteriyordu. Beynindeki nöronlar daha önce defalarca yaptığı üzere perşembe saat 18.30'a kaç saat kaldığını hesaplamaya başladığında istemsizce ayağa kalktı. Artık bir şeyleri saymak istemiyordu.

Pencerenin hemen önünde duran rahatsız sandalyeye oturdu. Kafasını dağıtmak için Amakrin'i düşünmeye çalıştı. Kim bilir şimdi ne yapıyordu? Kızın o güzel sesini son bir kez olsun duyabilmek için feda edebileceği çok şey vardı ama kurallar netti. Biomortem'deki ilk günün ardından dış dünyayla her türlü iletişim kurmak yasaktı. Zaten hastalar yeterince zor bir sürece girecekti. Onlara bir de yakınlarıyla görüşmelerinden kaynaklanacak duygusal yükü bindirmek operasyonu olumsuz etkileyebilirdi. Elbette kişilerin iletişim hakkı saklıydı ama bunu yapmaları durumunda hangi aşamada olurlarsa olsunlar merkezle olan ilişkileri anında sonlandırılıp bir an önce Biomortem'i terk etmeleri isteniyordu. Üstelik tüm ömürleri boyunca merkezin yasaklılar listesine giriyorlardı.

Falin ilk başta mantıklı bulduğu bu kuraldan an itibariyle nefret ediyordu. İki gün sonra ölecek bile olsa o bir bağımlıydı ve beyni deli bir şekilde Amakrin'e dair bir şeyleri görmeyi ya da duymayı arzuluyordu. Neyse ki hayal kurmasını engelleyecek bir yasak yoktu. Gözleri pencerenin ardında uzanan beyaz manzaraya bakarken beyninin içinde başka bir görüntü oynamaya başladı. Görüntüler Biomortem'e gelmeden önceki son güne aitti. Ölmek üzere olan bir insan son normal gününde ne yapardı bilmiyordu ama o tüm vaktini Amakrin ile evde geçirmişti. Tıpkı ondan önceki günler yaptığı gibi.

Son gününün neredeyse tamamında aynı garip şeyi yapmıştı. Amakrin'in elini tutup evdeki tüm tablolara tek tek dokunmasını sağlamıştı. Kırışmış elleriyle sardığı o narin parmakları resmin üzerinde hareket ettirip görüntüleri uzun uzun tasvir etmişti. "Şu an parmağının altında nehir kenarında balık tutmaya çalışan genç bir oğlan var. Şimdi oğlanın hasır şapkasına dokunuyoruz. Tam burada dur. Hasırın etrafını çeviren siyah kadifeyi hisset. Rengi iyice solmuş. Hadi şimdi sazlıkların üzerinde elimizi gezdirelim..."

Falin gülümsedi. Eğer delilik karanlık bir uçurumsa adam gözünü kırpmadan içine atlamış gibiydi. Ölmeden önce dilediği her zevki tadacak gücü, bağlantısı ve parası varken o kör bir kızın elinden tutup ona saatlerce evdeki tabloları tasvir etmişti. Artık tasvir edecek bir görüntü kalmayınca çok daha çılgın bir işe girişerek kıza renkleri anlatmaya çalışmıştı. Karanlığa doğmuş bir insana renkler nasıl anlatılırdı ki! Ama Falin inatçıydı. Bir tabağa elindeki farklı boyaları sıktıktan sonra kızın parmaklarını tek tek boyaların içine sokup hissetmesini istemişti. "Bak bu kırmızı" demişti ve kızın işaret parmağı boya içinde dolaşırken ona yeryüzünde kırmızı renkli şeyleri saymıştı. Elma, dudak, şarap, gül, ketçap, çoklu priz üzerindeki düğme, kanımız, arabanın arka fren lambası... Bulduğu her yeni kelimede

Amakrin'in onu takdir edercesine gülümsemesini nasıl unutabilirdi.

Falin hatıralara daldıkça yine aynı ana gelip çatmıştı. Düşünmek ve asla hatırlamak istemediği o an. Çünkü o hayali bir kez hatırladıktan sonra hiçbir kapalı yol ya da kapının kendisini durduramayacağını biliyordu. Ama beyni adama inat hatırlamaya başlamıştı. Amakrin'le beraber hiçbir şey konuşmadan sadece el ele kanepede oturduğu sahne artık gözünün önündeydi. Sabah olmak üzereydi. Ufuktaki karanlığın içinde beliren güneş yoğun turuncu rengini gökyüzüne serpmeye başlamıştı. Amakrin'in başı Falin'in omzuna yaslanmıştı. Kızın birbirinden farklı renkteki parmakları dünyanın en güzel tablosu gibi gözüküyordu. Adam hayatının en mükemmel gün doğumuna şahit olduğunu biliyordu. Asla tahmin edemeyeceği şey, birkaç saniye sonra bu mükemmelliğin zirveye ulaşacak olmasıydı.

Amakrin bir anda kafasını kaldırıp adama baktı. Öyle bir bakıştı ki Falin bir an kız görebiliyormuş gibi hissetti. Yüzünün kenarında oluşan izle dünyanın en saf elementi gibi gözüküyordu. Amakrin yeşil renkli başparmağını Falin'in dudaklarına değdirerek üzerinde gezinmeye başladı. Kırmızı renkli işaret parmağı ile sarı renkli orta parmağı yüzün geri kalanını keşfetmeye çalışıyor gibiydi. Falin beynindeki tüm nöronların havada süzüldüğünü hissetti. Sanki biri kafatasının içindeki yerçekimi düğmesini kapatmış ve tüm nöronlar bulunduğu yerden eş zamanlı havalanmıştı. Bu nasıl mükemmel bir duyguydu böyle. Bir başparmağın bir dudağa değmesi beyni nasıl bu hale getirebilirdi. Amakrin'in hafifçe kendisine doğru eğildiğini gördüğünde kalbi hızlanacağına yavaşlamıştı. Sanki o da işi gücü bırakıp bu anın tadını sonuna kadar çıkarmak istiyor gibiydi.

"Tak, tak."

Kapının vurulmasıyla öyle bir irkildi ki beyninde uçuşmakta olan tüm nöronlar yere çakıldı. İçeriye iki önlüklü kişi girmişti.

Demek ki yükleme vakti gelmişti. Zamanlamaları gerçekten muhteşemdi. Birkaç dakika gecikselerdi ne olurdu sanki. İçinden söylenerek yatağa uzandı. Birazdan damarlarından içeri nano-ısıtıcıların en son grubunu göndereceklerdi. Bunlar en özel olan partiküllerdi çünkü doğrudan gidip beyne yapışacaklardı. En sona bırakılmalarının nedeni olası yan etkilerinden kaynaklanıyordu. Duyu kaybı, algıların farklılaşması, halüsinasyon, el ve ayaklarda uyuşma, duygusal iniş-çıkışlar gibi farklı durumların ortaya çıkmasına neden olabilirlerdi.

Kalın uçlu iğne damarına girdiğinde midesinde hafif bir bulantı hissetti. Son iki gündür sürekli ilaçlara ve moleküllere maruz kalıyordu. En kötüsü de bağışıklık sistemini baskılayan ilaçlardı. Şu an damarlarında o kadar fazla yabancı molekül dolaşıyordu ki bağışıklık sisteminin bunlara reaksiyon göstermemesi gerekiyordu. Sürekli halsiz hissetmesinin bir nedeni de buydu. Yediği ve içtiği şeylerin tadı iyice monotonlaşmıştı. Nefes alırken ara sıra yanık naylon gibi bir koku hissediyordu.

Kolundaki iğne iyice hissizleşen damarından çıkarken daha önce dikkat etmediği hemşirenin yüzüne baktı. Kızın görüntüsü Enke'yi andırıyordu. Yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Zaten böylesine mükemmel bir hayali başka kim bölebilirdi ki! Görevliler dışarı çıktıktan sonra uzanmaya devam etti. Belki hayallerinde kaldığı yerden devam edebilirdi ama ne kadar çabalasa da olmamıştı. Dudaklarının üzerinde gezinen başparmak gitmiş yerine tüm yıllarını heba eden karısının yüzü gelmişti. Belki işe yarar diye başı dönmesine rağmen zorlanarak az önceki sandalyenin üzerine oturdu ve gözlerini kapadı. Yine yoktu. Enke adeta beynindeki tüm kıvrımların içine girmişti ve çıkmak gibi bir niyeti yoktu.

Falin sinirlenmişti. Sandalye bir işe yaramayınca tekrar yatağa döndü. Yıllarını çalması yetmezmiş gibi manyak karısı şimdi de en güzel hayallerinin üzerine oturmuştu. Son saatlerine

bile göz dikmişti. Aslında hepsi kendi suçuydu. Biomortem'e gelmeden önce son bir kez Enke ile vedalaşmak gibi saçma bir işe kalkışmıştı. Şimdi de beyni o anları gözünün önüne getirip duruyordu. Üstelik gözünü kapaması da bir işe yaramıyordu. Artık ilaçların etkisinden mi kaynaklanıyordu bilmiyordu ama anıları gayet canlı gözüküyordu.

Boşandıkları günden beri hiçbir şekilde iletişim kurmamışlardı. Aslında bunda çok şaşılacak bir şey yoktu çünkü evliyken de bir iletişimleri yoktu. Telefonda buluşmak istediğini söylediğinde Enke o kadar uzun bir süre sessiz kalmıştı ki Falin çoktan pişman olmuştu. İçinden "lütfen hayır de, lütfen" diye sayıklarken karısı en ruhsuz haliyle "olur" diye cevap vermişti.

Aylar sonra Enke'yi görmek gerçekten garip bir deneyimdi. Karısı yaşına rağmen gayet sağlıklı ve genç görünüyordu. Üstelik Falin'i sinir etmek istercesine yanında otuzlu yaşlarda gözüken sevgilisiyle gelmişti. Hayat ne garipti. Karşısındaki kadın yıllar önce ünlü olmasına engel olmuş, kazanılan tüm paranın yarısına el koymuş ve ölmeden önce vedalaşmak için ayarladığı toplantıya sevgilisiyle gelmişti. Normalde sinirden delirmesi lazımdı ama delirmemişti. "Ne oldu, neden buluşmak istedin" der gibi suratına bakan Enke'ye ağzından çıkan tek kelimeyle yanıt vermişti.

"Ölüyorum..."

Enke'nin yüzünde oluşan ifadeyi asla unutmayacaktı. Kadın sanki ruhsuz seramik bir maske takıyormuş ve adamın tek bir sözüyle bu maske paramparça olmuş gibiydi. Artık karşısında yıllardır bir kez bile görmediği gerçek Enke vardı. Kadının dolan gözleri ve yüzüne çöken hüzün hali anında Falin'e de bulaşmıştı. Hızla yanındaki genç adamın kulağına bir şeyler söyleyip uzaklaşmasını sağladı. Ardından gelip Falin'in yanına oturdu ve ellerini avuçlarının arasına aldı. Bu dokunuş ile Falin'in gözünden birkaç damla akmaya başladı. Adam yaşadıklarına

inanamıyordu. Enke'nin sıkıca sarılmasının ardından Falin adeta kendisini bırakmış ve eski karısının kolları arasında uzun bir süre ağlamıştı. Muhtemelen yeryüzündeki hiç kimse inanmayacaktı ama Enke'de bu ağlamaya gözyaşlarıyla eşlik etmişti. Falin sadece vedalaşmak için geldiği bu buluşmada nasıl büyük bir karanlığın içinde olduğunu iliklerine kadar hissetmişti.

Beraber ne kadar vakit geçirdiklerini bilmiyordu. Keşke o sarılmanın ardından vedalaşıp ayrılsalardı ama Falin zamanlama ve tercihler konusunda dünyanın en beceriksiz insanıydı. O kadar uzun bir süre sessiz kalmışlardı ki Falin sırf bir şeyler söylemek için Biomortem fikrinden bahsetmişti. Eğer Enke'nin vereceği tepkiyi bilseydi ağzını asla açmazdı.

Kadının ilk cümlesi "Delirdin mi sen, sakın böyle bir şeyi aklından geçirme" olmuştu. Falin böyle bir tepkiyi o kadar beklemiyordu ki gerçekten ne söyleyeceğini bilemedi. Üstelik karısı öfkeli tepkisinde oldukça samimi gözüküyordu. Bunu gören ve üzerindeki şaşkınlığı atan Falin çok mantıklı bir soru sordu. "İyi de ne kaybedebilirim ki." İşte o an Enke konuşmaya başladı.

Kadına göre ölüm kesinlikle bir yok oluş değildi. Olamazdı. Açık ve net bir dönüşüm haliydi. Hepimizin içinde bir yerlerde bir ruh, bir güç ya da adı her neyse bir enerji formu vardı. Beden dediğimiz organik materyal, içimizdeki ruhun bu dünya ile iletişim kurabilmek adına kullandığı bir arayüzden başka bir şey değildi. Adeta ruhun görülmek için giymek zorunda kaldığı resmi bir kıyafet gibiydi. Doğal olarak bir insan öldüğünde bizler sadece geride bıraktığı kıyafeti görüyorduk peki ya ruh nereye gitmişti? Daha birkaç saniye önce hücrelerinin arasında dolaşan o enerjiye ne olmuştu?

Falin uzanmış olduğu yatakta tavana bakıp anılarındaki Enke'yi dinliyordu. Kadın yüzlerce kilometre uzakta olmasına rağmen sanki karşısında konuşuyordu.

"Falin sakın önyargılı olma. Yalvarırım bir kereliğine olsun anlamaya çalış. Adına ister ruh de ister biyolojik enerji inan ki fark etmez. Ölünce tam olarak ne olduğunu sanıyorsun? Umarım enerjinin yok olacağını düşünecek kadar cahil biri değilsindir. Beni dinle. Ortada şu an adını koyamadığımız bir dönüşüm hali var. Eğer ölümün bir dönüşüm olduğunu kavrayabilirsen o kadar kötü bir şey olmadığını da anlarsın. Nereden biliyorsun, belki de beynimizde bilinç olarak var olan o enerji, bedenimiz öldüğünde özgürlüğüne kavuşuyordur. Belki de bedenlerimiz, özgürlüğe kavuşmadan önce bir şeyleri öğrenmek zorunda kaldığımız organik hapishanelerimizdir."

Kadının kurduğu her cümle plastik bir mermi gibi Falin'in beynine saplanıp kalmıştı. Bu fikirlerin ona ait olma ihtimali elbette yoktu ama kurduğu her cümlenin altında derin bir felsefe nefes alıyordu. Açıkçası Falin meselenin bu boyutunu hiç düşünmemişti.

"Asla Falin. Olmaz. Olamaz. Bak, öldükten sonra dondurulma fikrini bile bir noktaya kadar belki algılayabilirim ama kendini canlı canlı dondurmana asla izin veremem. Bu korkunç bir cahillik. Nasıl olur da ruhunu bir buzun içine hapsetmeyi düşünürsün? Delirdin mi. Lütfen kendine gel."

Falin asla spiritüel kavramlara önem veren biri olmamıştı ama şu an durum çok farklıydı. Enke'yi hayatında ilk kez bu kadar samimi ve duygu dolu görüyordu. Yıllar boyunca bir robot gibi yaşayan karısı, biriktirmiş olduğu tüm duyguları bir anda adamın üzerine kusmuştu. O kadar inanarak ve önemseyerek anlatmıştı ki kuşku tohumu o an Falin'in beynine ekilmişti. Gerçekten böyle bir şey olabilir miydi? Yani işin dini ya da ruhani boyutunu hiçbir şekilde hesaba katmamak ne derece mantıklıydı? Sonuçta yüzlerce yıldır insanlarda süregelen ve yaşamaya devam eden tüm kadim gelenekler sadece son iki yüzyılda nefes almaya başlamış bilimin yok edeceği kadar basit miydi?

Hayallerinde yaşadığı sorgulama haline iyice sinirlenen Falin yatağında doğruldu. Stresle boğazını kaşıyan elleri bir anlığına kendisini boğmak istedi. Tüm çektiklerine rağmen hâlâ Enke'nin sözlerinden etkileniyor olması geri zekâlılığın en son aşamasıydı. Doğru dersi çıkarmak için kaç kere daha ölmesi gerekecekti. Elleriyle kulaklarını kapasa da kadının son cümlesi beyninin içinde yankılanıyordu. "Benden ne kadar nefret edersen et, içinde bir yerlerde haklı olduğumu biliyorsun Falin. Sakın öfkenin, ruhunu yenmesine izin verme."

Falin kendini tekrar yatağa bıraktı. Nefret ettiği karısının haklı olabilme ihtimali göğsünün üstüne oturmuş bir fil gibiydi. Sakinleşmek için derin nefesler almaya çalıştı ama acımasız fil buna izin vermeyecek gibi gözüküyordu. Anlaşılan o ki Enke beyninden asla söküp atamayacağı bir tümördü. Sahiden de ruhu bir buzun içinde sonsuza kadar esir kalabilir miydi?

Bölüm 14

Buzun İçindeki Çığlık

Gözlerini açtığında hissettiği ilk şey etrafını çevreleyen buz mavisi rengin tonu olmuştu. Sonrasında hafif bir üşüme bunu takip etmişti. Kışın soğuk havaya çıkıldığında oluşan ani ürpermelerden biri gibiydi. Nerede olduğu hakkında en ufak fikri yoktu. Zaman ve mekân kavramlarını tümüyle yitirmişti. Kimdi, burada ne işi vardı ve daha da önemlisi neden hareket edemiyordu? Önünde puslu görünüme sahip büyük bir cam vardı. Camın önünden geçen iki insan gölgesi gördü. Etrafı derin bir sessizlik içindeydi.

Camın önünden bir gölge daha geçmişti. Ne kadar hatırlamaya çalışsa da kafasının içinde sadece siyah bir boşluk vardı. Düşünceleri sonsuza dağılmış moleküller gibi bu boşlukta birbirinden habersiz dolaşıp duruyorlardı. Camın önünde yine birini gördü ama bu sefer gelen kişi geçip gitmemişti. Cama doğru dönüp iyice yaklaştığında hatlarından kadın olduğu anlaşılıyordu. Gizemli gölge, avucunu camda yer alan bir alana koyduğunda ilginç bir şey oldu. Tıpkı sisin dağılması gibi camın yüzeyindeki pus ortadan kalktı ve görüntü netleşti. İşte o saniye beyninin içinde bağımsız uçuşan tüm moleküller bir araya gelerek tek bir kelimeye dönüştü.

Amakrin...

Kelimenin belirmesiyle eksik olan her şey anında anlam kazandı. Artık hatırlıyordu. Falin'di... Ölmüştü... Kızın kendisine doğru hüzünle baktığını gördüğü an nerede olduğunu anlamıştı.

Biomortem'de şeffaf mezarlığının içindeydi ve Amakrin onu ziyarete gelmişti.

Genç kızın görüntüsü hiç değişmemişti ama içinden bir ses bir şeylerin farklı olduğunu söylüyordu. Falin farkın ne olduğunu anladığında bütün bedeninin yeniden ürperdiğini hissetti. Amakrin görebiliyordu. Geriye dönüp birilerine el hareketi yaptığında kızın kafasının arkasında, saçının altında yanıp sönmekte olan ışıkları fark etti. Muhtemelen bu cihaz görmesini sağlıyordu. Ölmeden önce göz araştırmalarıyla ilgili önemli bir merkeze Amakrin adına büyük paralar bağışlamıştı. Demek ki başarmışlardı. Falin neredeyse yeniden dirilmiş kadar mutlu hissetmişti.

Amakrin'in çağırdığı iki kişi geldiğinde mutluluğun yerini şaşkınlık almıştı. Ergen yaşlarda bir kız ve orta yaşlarda bir adam Amakrin'le beraber içeri bakıyorlardı. Falin'in aklına gelen ilk şey çıplak olup olmadığıydı. Acaba bedeninin ne kadarını görebiliyorlardı? Aralarında ne konuştuklarını duyamıyordu ama kız Amakrin'in kopyası gibiydi ve Falin'in bulunduğu tarafa doğru ilgisiz gözlerle bakıyordu. Amakrin ise mavi ve turuncudan oluşan bir kıyafet giymişti ve her zamanki gibi çok güzel gözüküyordu.

Ergen kız kısa sürede ilgisini yitirip başka bir tarafa yürüyüp gözden kayboldu. Falin ne olduğunu bilmiyordu ama içinde tanımlayamadığı garip bir his vardı. Kötü bir şeyler olacaktı. Amakrin cama iyice yaklaştığında kızın gözlerindeki hüznü fark etti. Yanındaki adam Amakrin'in arkasına geçti ve sanki Falin'i kıskandırmak istermiş gibi parmaklarını kızın yüzünde hareket ettirmeye başladı. Adamın parmak uçları boyalıydı ve her harekette Amakrin'in yüzünde izler bırakıyordu. Kız ise hiçbir şey olmamış gibi sadece mezardan içeri bakıyordu. Falin ne olduğunu anlamıyordu ama adamın yüzündeki delilik ifadesi görülmeyecek gibi değildi.

Parmak hareketleri hızlanan adam, elini önce kızın boğazına sonra ensesine doğru götürdü. Falin saniyesinde ne yapacağını anlamıştı. Zavallı Amakrin hiçbir şeyin farkında değildi. Kızı uyarmak istedi ama hiçbir şey yapamıyordu. Adam, Amakrin'in kafasının arkasındaki cihazı kavradı ve sert bir hamleyle söküp yerinden çıkardı. Bu hareketle beraber Amakrin'in göz bebekleri bir anda ortadan kayboldu ve gözü tümüyle beyaz bir hal aldı. Aletin uçlarındaki kancalardan beyin parçaları sarkıyordu ve koyu kırmızı kan, kızın boynundan boğazına ve göğsüne doğru bir sürü kırmızı çizgi şeklinde süzülüyordu

Falin içinde bir şeyler koptuğunu hem hissetmiş hem de duymuştu. Hiçbir şey yapamamanın yarattığı hisle aklını kaybetmek üzereydi. Tüm gücünü toplayıp çığlık atmak istedi ama yok olmuyordu. Amakrin'in yere yığılmasıyla olmayan çığlığı bir anda kesildi. Tam o anda gözünün kenarından bir damlanın süzüldüğünü hissetti. Bu damla içinde o kadar büyük bir ateş taşıyordu ki etrafındaki -200 °C bile onu dondurmaya yetmemişti.

İrkilerek uyanan Falin nefes nefese kalmıştı. Etrafındaki loş karanlık, odasında olduğunu gösteriyordu. Korkunç bir rüyadan uyanmanın verdiği o anlık rahatlamayla vücudunu yatağa bıraktı. Daha önce hiç bu kadar canlı bir rüya görmemişti. Belki de ilaçlardan kaynaklanan bir durumdu. Amakrin'in yığılmadan önceki son hali ve adamın yüzündeki delilik hâlâ gözlerinin önündeydi. Tam o anda odasının içindeki ritmik sesi fark etti. Kafasını sağa çevirdiğinde kalp atışlarını gösteren büyük bir monitör gördü. Bu aleti odasına ne zaman koymuşlardı ki? Hem neden böyle bir şeye ihtiyaç duydular, diye düşündüğü sırada göğsünde muazzam bir sancı oluştu. Öyle ki Falin'in ağzından net bir inleme sesi çıktı. Sanki bu ağrının suçlusu oymuş gibi kuşkulu gözlerle cihaza baktı.

İkinci bir ağrı dalgası göğsünde yayılmaya başladığında sağ eli refleksel bir şekilde kalbine gitmek istedi ama yapamadı. El ve ayakları yatağa bağlıydı.

Bir anda müthiş bir korku bedenini sardı. Ne olduğunu anlamayan beyni panik halinde etrafını kontrol etmeye başladı. Vücuduna yapıştırılmış elektrotları hemen fark etti. Sol kolundaki iğneye ve ona bağlı olan seruma baktı. Bilinmeyenin yarattığı ilk korku hissi bir miktar azalmıştı çünkü beyni mantıklı bir açıklama yapabilecek duruma gelmişti. Muhtemelen ilaçlar yüzünden uyku sırasında bir sorun çıkmıştı ve hareket ederek elektrotlara ve kolundaki iğneye zarar vermesin diye onu yatağa bağlamışlardı. Hiçbir şey hatırlamaması ilginçti. Yapabildiği kadar yatakta doğrulmaya çalıştı. Yaşadığı heyecanın kalp atışları üzerinde yarattığı etkiyi eş zamanlı olarak cihazdan duyması ilginç bir deneyimdi.

Ne yapacağını bilemeyen Falin bağırarak yardım istemeyi düşündü ama hemen sonrasında vazgeçti. Gecenin bir vakti bağırmanın birilerini rahatsız edebileceği fikri buna engel olmuştu. Bu düşüncenin ne kadar saçma olduğunun farkındaydı ama yine de sesi çıkmamıştı. Hayat sanki bu ahmakça yaklaşımı cezalandırmak istermiş gibi anında devreye girmişti. Kalbinin hizasındaki sırt bölgesinde bıçak girmiş gibi şiddetli bir acı hissettiğinde çoktan bağırmaya başlamıştı. Ama hayat sinirlenmişti bir kere. İkinci bıçak darbesi bu sefer önden gelmiş ve göğsünün sol tarafında keskin bir uyuşukluk yaratmıştı. Sanki etrafındaki hayalet eller tarafından acımasız bir şekilde bıçaklanıyor gibiydi. Kalp krizi geçirdiğinin farkında olan Falin sessizce yatağa yığıldı. Tam bu noktada cihazdan çıkan alarm sesi yardımına yetişti.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu ama kapı açılıp bir grup insan içeri girene kadar yeni bir ağrı ya da kriz atağı olmamıştı. Korku ya da heyecanın kalbinde olumsuz etki yapacağını çok iyi bildiğinden sakin kalmaya çalışıyordu. İlk aklına gelen

vücudundaki nanopartiküllerin yanlış bir yerlere gitmiş olabileceği fikriydi çünkü bugüne kadar kalbiyle ilgili en ufak bir sorun yaşamamıştı. Yine de böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimali hiç düşük değildi zira tüm parasını ödediği dondurulma işleminden hemen önce kalp krizi geçirip ölmesi ve tüm çabaları boşa çıkarması tam da Falin'e yakışacak bir son olurdu.

Hemşirelerden birisi öten alarmı susturdu. Hâlâ acının etkisinde olan Falin etrafına bakındı. Filmlerde bu tarz durumlarda herkes koşturur ve bir şeyler yapıp dururdu. Oysa odanın içindekiler sanki bir şeyi bekliyormuş gibi sakince onu izliyorlardı. Falin'in ağzı öyle bir kurumuştu ki konuşmayı beceremedi. Alarmı susturan hemşire damarına giden serumun ayarını değiştirdiğinde plastik poşetin içindeki mavi sıvı daha hızlı bir şekilde akmaya başlamıştı. O an Falin'in beynine bir kuşku düştü. Acaba her şeyin sorumlusu bu sıvı olabilir miydi? Neden kimse kılını kıpırdatmıyordu?

Binlerce senaryo yorgun beynine bir anda hücum etmişti. Belki de Biomortem hiç de düşündüğü gibi bilimsel bir merkez değildi. Çaresiz zenginlerin paralarının büyük bir kısmını alan ve sonra da onları sadece buzların içine gömen bir grup elit sahtekârın uydurduğu bir yerdi. Öyle ya bu dağ başında yaşananlardan kimin haberi olacaktı? Belki de bu yüzden iletişim kurmasını yasaklamışlardı. Falin düşündükçe aklına gelen her ihtimal gayet mantıklı görünüyordu.

Damarlarına gönderilen sıvı nedeniyle kalp atış gücünün her saniye azaldığını hissedebiliyordu. Artık emindi. Karşısındaki insanlar mavi bir sıvı aracılığıyla kendisini öldürüyordu. Yataktan doğrulmaya çalıştı ama gücü yetmediği için tekrar geri düştü. Tüm vücudu terliyordu. Sonra kapıdan içeri giren önlüklü kişiyi fark etti. Sekerek yürümesinden gelenin Mileva olduğu anlaşılıyordu. Kadın Falin'e iyice yaklaştı ve yatağa kelepçelenmiş soğuk elini tuttu.

"Çok üzgünüm Falin. Bunu yapmak zorundaydım."

Falin önce monitörden gelen kesikli sinyalin tek düze bir sese dönüştüğünü duydu ve hemen ardından hayatında daha önce hiç deneyimlemediği şeyi yaşadı. Kalbi durmuştu. Atmıyordu. Eliyle göğsünü yumruklamak istedi ama kelepçe buna izin vermedi. Tıpkı nefes borusuna yemek kaçan birinin sırtına vurulmasını istediği gibi etrafına baktı ama kimse kılını bile kıpırdatmamıştı. Açık ve net hepsi ölmesini bekliyordu. Falin yıllardır atmakta olan kalbine o kadar alışmıştı ki göğsünün içinde oluşan sessizlik müthiş bir korku duymasına neden oldu. Daha da kötüsü korktuğunda çok daha güçlü atması gereken kalbinin yerinde şimdi derin bir boşluk vardı ve bu his kesinlikle dünyanın en korkunç deneyimiydi.

Etrafındaki görüntü iyice bulanıklaştı ve saniyeler içinde karardı. Resmen ölüyordu. Tam bu noktada hayatının gözlerinin önünden geçmesi gerekmiyor muydu? Her taraf karanlık olsa da etrafındaki sesleri boğuk bir şekilde duymaya devam ediyordu. Bir elin hafifçe göz kapaklarını kapadığını hissetti. İçinden bir ses bu kişinin Mileva olduğunu söylüyordu. Bir başka kişi ölüm saatini ilan etti. 03.46'da ölmüştü. Sesler giderek derinleşmeye ve birbirine karışmaya başladı. İnsan sesleri giderek sönümlendi ve geriye sadece kalp monitöründen çıkan düz sinyal sesi kaldı. Simsiyah karanlığın ortasındaki bu ses sanki birileri onu kısıyormuş gibi azalarak yok oldu.

Bölüm 15

Mavi Perdenin Şarkısı

Her yer, her şey ve her an karanlıktı...

O sesi duyana kadar...

Sonsuz karanlığın içinde hissettiği ilk şey havalimanlarında anons yapılmadan hemen önce duyulan o sinyal sesi olmuştu. Öyle ki sinyali takiben kadının sesini duymayınca garip bir eksiklik hissetti. Etrafı saf karanlıktı. Sahi neredeydi? Yerçekimsiz bir ortamdaymış gibi süzüldüğünü hissediyordu. Sonrasında etrafındaki karanlığın yoğunluğunda bir miktar azalma meydana geldi. Yanılıyor olamazdı çünkü içine düştüğü bu karanlık dereceli bir şekilde aydınlanmaya devam etti. Bir noktadan sonra aydınlığa geçiş o kadar hızlandı ki durması gereken yerde sonlanmayınca inanılmaz bir görüntü ortaya çıktı. Her yer artık yoğun bir şekilde bembeyazdı. İlk kez böyle bir şey deneyimliyordu. Böylesine yoğun bir parlaklıkta gözlerini kapaması gerekirdi ama gözünün açık mı yoksa kapalı mı olduğunu bile ayırt edemiyordu. Bedeninin farkındaydı hatta görebilmek için ellerini gözlerinin önüne getirdi. Ne kadar yaklaştırırsa yaklaştırsın yoğun beyazlık dışında bir şey gözükmüyordu.

Az önce işittiği sinyali ikinci kez duyduğunda garip bir şey oldu. Ayaklarının yere değdiğini hissetti ve anında her şeyi hatırladı. Hatta elleri beyninden önce hatırlamış olmalıydı ki kalbi atıyor mu diye hemen göğsüne yapıştı. Hiçbir ses yoktu. Demek ki gerçekten ölmüştü. Önce devasa bir korku ardından

ise muazzam bir rahatlama hissetti. Bu değişim tıpkı karanlıktan aydınlığa geçişteki gibi hızlı bir şekilde olmuştu. Demek ki ölünce yok olunmuyordu. Hemen ardından garip bir endişe dalgasına kapıldı. Bu durumda nereye gidecekti? Cennete mi yoksa cehenneme mi? Her taraf bu kadar beyaz olduğuna göre cennette olmalıydı. Zaten tüm hayatı boyunca kimseye en ufak bir kötülüğü bile olmamıştı.

Sorular Falin'in kafasında ışık hızıyla oluşup yok olurken sanki birileri ekranın ayarlarıyla oynamış gibi etrafındaki yoğun beyaz ışık yavaşça normale döndü. İlk gördüğü şey işaret parmağını burnuna sokmuş bir şekilde kendisine bakan kırmızı tişörtlü çocuk olmuştu. Çocuklar için tasarlanmış o küçük boyutlu valizlerden birini tutuyordu. Yanında duran annesi, kibarca çocuğun eline vurup önüne bakması için uyardı. O an Falin bir kuyrukta olduğunu anladı.

Önünde yaklaşık 10 kişiden oluşan bir sıra vardı. Onların da önünde hemen her ülke havalimanında görülen klasik pasaport kontrol noktalarından biri bulunmaktaydı. Ön taraftaki bazı insanların ara sıra geriye dönüp bakmaları nedeniyle Falin de istemsizce arkasına döndü. İşte o an dünya dışı bir yerde olduğunu anlamıştı. Binlerce insandan oluşan kuyruk sonsuza kadar uzanıyordu. Hemen arkasında durmakta olan ergen kız şaşkınlıkla Falin'e bakıyordu. İçinden "hissettiklerini o kadar iyi anlıyorum ki" diye geçirdi. Tam o anda ergen kızın dört sıra arkasında duran yaşlı adam dikkatini çekti. Gözleri tümüyle beyazdı. Daha da ilginci onun arkasındaki herkesin gözleri de aynı şekilde beyazdı.

Yaşlı adam hafifçe titremeye başladığında bakışlarını yine ona kaydırdı. Adamın gözünü kaplayan beyaz tabaka sanki bir iç göz kapağıymış gibi aşağı kayarak yok olmuş sonra tekrar yukarı çıkarak geri gelmiş ve tekrar kapanmıştı. Falin benzer bir görüntüyü bir belgeselde izlediğini hatırlıyordu. Timsahların

gözlerinde de bu mantıkla çalışan bir göz kapağı vardı. Adamın beyaz kapakları birkaç kere aynı hareketi yaptıktan sonra sonuna kadar açıldı ve göz bebekleri ortaya çıktı. Yaşlı adam artık görebiliyordu. Büyük bir şaşkınlıkla ellerine ve etrafına bakmaya başlamıştı. Falin ne olduğunu çok iyi anlamıştı çünkü az önce bu sürecin aynısını yaşamıştı. Muhtemelen bembeyaz gördüğü şey gözünün önünü kaplayan bu tabakaydı. Demek ki kuyrukta belli bir noktaya ulaşan kişilerin önce gözleri sonra da bilinçleri açılıyordu.

Sonu gözükmeyen sıraya bakan Falin "acaba gözlerim açılıncaya kadar bu kuyrukta ne kadar bekledim" diye kendi kendine sordu. Elbette bir cevap beklemiyordu ama kafasının içinde çoktan bir yanıt oluşmuştu. Üstelik bulduğu cevabın sorduğu soruyla da ilgisi yoktu. Nerede olduğunu anlamıştı. Bunu anlamasını sağlayansa yaşlı adamın beyaz gözleri olmuştu. Falin bu beyaz gözlerin bir benzerini daha önce de görmüştü. Bir rüyada. Öldürüldüğü gece uyandığı rüyasında Amakrin'in gözleri de bir ara bembeyaz olmuştu. Bu bilgi gizemi çözmek için yeterliydi. Şu an bir rüyanın içindeydi.

Aslında filmlerde izleyenleri ters köşe yapmak adına rüya içinde rüya görülmesi sık uygulanan bir yöntemdi. Falin'in içinde bulunduğu da bu tarz bir rüya olmalıydı. Şeffaf bir mezarlıkta olduğu çekirdek rüyasından Amakrin'in yere yığılmasıyla uyanmıştı. O an gerçek hayata uyandığını sansa da aslında hâlâ rüya içindeydi. Mileva ve ekibinin verdiği ilaçla kalp krizi geçirip öldükten sonra da bu evrene yani üçüncü rüyaya uyanmıştı. Matruşka bebekler gibi bir sürü rüya iç içe girmişti. Hepsi kullandığı ilaçlar yüzünden olmalıydı. Neyse ki gerçekten uyanması artık an meselesiydi çünkü Falin de her insan gibi rüyada olduğunun bilincine varır varmaz uyanması gerektiğini biliyordu.

Rüyada olduğundan o kadar emindi ki işe biraz ritüel katıp ellerini iki yana açtı ve kafasını arkaya attı. Artık gerçek dünyaya ışınlanmak yani uyanmak için hazırdı. Geçen süre içerisinde

değişen bir şey olmasa da bu hareketi sayesinde tepelerindeki ilginç görüntüyü fark etti. Yukarısında bir tavan yoktu. Sarımsı ve hafif yoğunluklu sis dalgası her yeri kaplamıştı. Bunun içinde bir sürü şeffaf boru uzanmaktaydı. Boruların içinde ise ara sıra beliren ve tek yönde ilerleyen mavi ve kırmızı elektriksel akımlar vardı. Aklına gelen ilk şey sinir sistemindeki iletim ve aksonlar olmuştu. Tam o anda sisin içinden, boruların da üzerinden devasa büyüklükte kanatları olan bir gölge geçti. Boyutları neredeyse bir uçak kadar olan şey her neyse kanatları aşağı ve yukarı hareket ediyordu ve Falin'e fazlasıyla yakın geçmişti.

Kuyruktaki bazı kişilerin şaşkın bakışlarını hissettiğinden hemen kollarını aşağı indirdi. Neden hâlâ uyanmamıştı? Düşüncelerle dolu kafasını aşağı eğdiğinde ayaklarının çıplak olduğunu gördü. Yerde ise kırmızı bir halı vardı. Üstü yeni biçilmiş çimler gibi gözüken halının eni yaklaşık iki metre genişliğindeydi. Halının her iki yanı tıpkı yukarısı gibi bir sis tabakasıyla kaplıydı. Adeta iki bulut tabakasının arasına inşa edilmiş bir havalimanında gibiydi. Belki de uyanmak için kendisini halıdan aşağı bırakması gerekiyordu ama bunu deneyecek ne cesareti ne de isteği vardı.

Sıra ilerledikçe Falin ilginç bir şey fark etti. Etrafındaki görüntüler güncelleniyordu. Şimdi de kuyruğun sol tarafında, yaklaşık 10 metre ötelerindeki yapıyı görmüştü. Üst kısmı sisin içinde kaybolduğu için tek katlı gibi gözüken bu bina Falin'in de aralarında bulunduğu kuyruğa paralel olacak şekilde uzayıp gidiyordu. Oldukça büyük olan pencereleri içeriyi göstermeyecek şekildeydi. Falin bu pencerelerdeki yansımalarına bakınca önemli bir detayı fark etti. Kuyruktaki herkes aynı tarz tişört ve rahat pantolondan oluşan bir kıyafet giymişti. Tişört ve pantolonların rengi birbirinin aynıydı fakat herkesin kıyafet rengi farklıydı. Asıl dikkat çekici olan ise herkesin yanında kıyafetleriyle aynı renkte bir valizinin

olmasıydı. Arkasındaki sarı kıyafetli ergen kızın sarı valizi, önündeki kırmızı tişörtlü çocuğun kırmızı valizi vardı. Bu detayı fark eder fark etmez hemen etrafına baktı. Üzerinde gri bir tişört ve pantolon vardı. Yanında ise herhangi bir valiz yoktu. Önündeki anne sanki bu durumu fark etmiş gibi bordo valizini iyice önüne doğru çekti.

Arkasına dönüp baktığında tüm kuyruk boyunca herkesin yanında bir valiz olduğunu gördü. Gözleri beyaz olanlar bile valizleriyle bekliyordu. Görünen o ki binlerce kişilik kuyrukta valizi olmayan tek kişiydi. Üstelik kıyafetinin rengi gri olan başka kimse de gözükmüyordu. Bir anda garip bir endişe hissetti. İnsan o kadar sosyal bir varlıktı ki ölüyken bile grup dışında kalmak ciddi bir anksiyete sebebi olabiliyordu. Neden valizi yoktu ki?

Falin milyonlarca renkten oluşan ölülerin bulunduğu bu kuyruktaki tek gri renkti. Bir anda aklına hemen her ülkeye beraber gittiği sadık koyu yeşil valizi geldi. Biomortem'deki odasında valizine bakıp düşündüklerini o kadar iyi hatırlıyordu ki. Ölüm denen tek yönlü yolculukta asla ihtiyaç duymayacağı şeyin bir valiz olduğunu düşünmüştü. Şimdi de ölüm, kendisine şaka yapar gibi etrafını renkli valizlere sahip ölülerle doldurmuştu.

Tam o anda duyduğu bir ses ile tüm endişeleri anında vücudundan akıp gitti. Öyle ki havalanıyormuş gibi hissetti. Vücudundaki bütün hücreler mutlulukla ayağa kalkmış ve birbirlerini sarılıyormuş gibi huzur dolmuştu. Ses kesildiğinde normale döndü. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Az önce duyduğu melodi her neyse adeta bütün hücrelerine işlemiş gibiydi. Duyduğu şey bir enstrümandan çıkacak ses değildi. İnsan sesini andıran ama çok daha kutsal bir dokuya sahip bir melodiydi.

Şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışan Falin, önünde sadece üç kişinin kaldığını fark etmişti. Hemen sonrasında ise onu gördü çünkü görülmeyecek gibi değildi. Pasaport kontrol kabininin hemen arkasında tiyatro salonlarındakine benzeyen devasa bir

perde vardı. Açık mavi renkli kadife perde o kadar yukarıdan iniyordu ki perdenin üst kısmı sisin içinde kaybolduğundan görünmüyordu. Falin'in kafası karışmıştı. Gözleri açıldığında sırada çok gerilerde değildi. Nasıl oldu da böylesine büyük bir perdeyi fark edememişti? Sonra etrafındaki görüntülerin ara sıra güncellendiğini hatırladı. Muhtemelen burada da benzer bir durum olmuştu.

Pasaport kontrolü biten yaşlı kadının perdeye doğru ilerlediğini gördü. Neler olacağını inanılmaz merak ediyordu. Perdenin hemen önünde havalimanındakilerin tıpatıp aynısı olan, valizleri kontrol etmeye yarayan bir X Ray cihazı vardı. Yaşlı kadın valizini kayan banta yerleştirdi ve içeri girdiğinden emin olduktan sonra perdenin önüne geldi. Kadife perde hafifçe aralandığında içeriye yoğun turuncu bir ışık huzmesi yayıldı. Işıkla beraber farklı büyüklükte bir sürü köpük şeklinde baloncuk, kadının elleri ve ayakları başta olmak üzere çeşitli yerlerini saracak şekilde etrafına yerleşti. Tam o an az önce duyduğu ses tekrar yankılandı ve kadın yerden havalanarak perdenin arasındaki ışık hüzmesi içerisinde gözden kayboldu.

Gördüğü görüntü ne kadar sıradışı olsa da asıl inanılmaz olan duyduğu sesti. Her şeyden arınmış duru, saf beyaz bir ses. Sesin rengi olur mu bilmiyordu ama bu ses kesinlikte beyazdı. Tıpkı bir annenin bebeğine mırıldandığı ninni gibi duyduğu bu ezgi de bedenini kucaklayıp gökyüzüne yükseltiyor gibiydi. Falin için artık geçmiş ya da gelecekteki her şey anlamını yitirmişti. Kesinlikle tek bir varoluş amacı vardı. Perdenin arkasına geçebilmek için müthiş bir istek duyuyordu. Sesin yarattığı huzur ve hazzı hiçbir şeyle tanımlayamazdı. Daha önce asla böyle bir şey yaşamamıştı. Bulunduğu yerden perdenin gücünü öyle bir hissediyordu ki vücudunun tüm bölümleri eş zamanlı karıncalanmaya başlamıştı. Sanki perde dev bir mıknatıstı ve vücudundaki her bir hücreyi kendisine çekiyordu. Falin tek

bir şeyden kesinlikle emindi. An itibarıyla cennetin girişinde duruyordu.

Şimdi de uzak doğulu bir adam perdeye doğru ilerliyordu. Falin'in önündeki anne ve çocuk ise çoktan pasaport gişesine doğru hareket etmişti. Sıra nihayet kendisine gelmiş olsa da o an Falin için birazdan duyacağı ses dışında hiçbir şeyin anlamı yoktu. Perde aralanıp ses duyulduğunda Falin tüm bedeninde gerçekleşen titreşimi hissetti. Vücudunu oluşturan her bir hücre müthiş bir uyumla titreşiyordu. Perdenin arasından çıkan ışık huzmelerinden biri doğrudan gelip Falin'e çarptığında inanılmaz bir şey oldu. Bir anda hayatının en güzel anına ışınlanmıştı. Kanepenin üzerindeydi ve gün ağarmaya başlamıştı. Amakrin'in boyalı parmakları kurumuş dudakları üzerinde geziniyordu. Kız kafasını hafifçe eğip Falin'e yaklaştığında adam moleküllerine ayrılıyormuş gibi hissetmişti. Amakrin'in dudakları Falin'in dudaklarına değdiğinde oluşan büyük bir elektriksel dalga adeta adamın ağzından içeri akarak tüm hücrelerini zevk ve huzurla yakıp kül etmişti. Her tarafı yanmış hücreler oturduğu yerden saf bir sırıtmayla öylece boşluğa bakarken Falin kanepeden yükselmeye başlamıştı. Amakrin adeta ışığın kendisine dönüşerek adamı gökyüzüne doğru çekiyordu.

"Pasaport lütfen"

Falin yine hayallerinden düşmüştü. Ama bu sefer bir yere çarpmamıştı. Amakrin'in etkisiyle etrafa yayılan molekülleri birleşmek için hızla geri dönerken birbirleriyle çarpışmış ve parçalanmış gibiydiler. Yüzünde acı çeken bir ifadeyle karşısındaki asker üniformalı, kısa saçlı ve sert bir hatta sahip görevliye baktı.

"Pasaport lütfen"

Falin perdenin ve duyduğu sesin etkisine öyle bir kaptırmıştı ki sahip olduğu acı gerçeği unutmuştu. Nasıl valizi yoksa muhtemelen pasaportu da yoktu. Beyni bu durumdan emin

olsa da elleri refleksel bir şekilde pantolonun cebini arar gibi yaptı. O da ne! Cebinden gerçek hayattaki pasaportunun neredeyse aynısı olan yeşil bir defter çıkmıştı. Müthiş bir rahatlamayla pasaportu anında camın altındaki aralık bölmeye bıraktı. İnanılmaz heyecanlıydı çünkü hayatında ilk kez cennete girecekti.

Bölüm 16

Kayıp Valiz Odası

Falin tıpkı bir madde bağımlısı gibi yaklaşık dört metre ötesindeki perdeye bakıp duruyordu. Perdenin arkasına geçmeyi o kadar arzuluyordu ki eğer biraz daha beklemek zorunda kalırsa vücudu atomlarına parçalanarak ışığa doğru akacaktı. Neden bu kadar uzamıştı ki? Pasaport görevlisi elindeki defterin sayfalarını daha detaylı inceleyip önündeki eski görünümlü klavyeye bir şeyler yazmıştı. Artık ekranda ne çıktıysa memnun olmadığı açıkça anlaşılıyordu. Tekrar pasaporta ve Falin'in yüzüne baktı. Acaba ne olmuştu? Yoksa cehenneme gitmesi gerekirken yanlışlıkla cennet sırasına mı girmişti? İçindeki panik her saniye daha da büyüyordu ama bu korkuyu zirveye ulaştıran görevlinin eski model ahizeli bir telefonu yerinden kaldırması oldu. Falin'in anlamadığı bir dilde uzunca bir şeyler anlatan görevli, telefonu kapatır kapatmaz kulübenin arka tarafından üniformalı, elinde telsiz olan bir kadın çıkmıştı. Falin arkasındaki kuyrukta kendisine merakla bakan gözleri hissediyordu. Pasaportu inceleyen kadın Falin'e baktı.

"Valiziniz nerede Falin Bey?"

Falin büyük bir şaşkınlıkla kadına bakarak "Bilmiyorum" diye cevap verdi.

"Anlaşıldı" dedi kadın. "Sizden beni takip etmenizi rica edeceğim?"

Falin dönüp perdeye baktı. İçinden bir ses koşup kendisini ışığa bırakmasını söylüyordu. Sadece dört metre. Sonrasını ışık zaten

hallederdi. Bir çocuk gibi beyninde zıplayıp duran bu müthiş isteğe karşı koyması gerçekten çok zordu ama başka çaresi yoktu. Ne kadar arzularsa arzulasın kaçak yollarla cennete girmek pek de iyi bir fikir olmayabilirdi. Adımlarını sanki ilk kez atıyormuşçasına zorlukla kadını takip etti. Geriye dönüp baktığında kuyrukta arkasında olan sarı tişörtlü ergen kızın huşu içinde yükseldiğini gördü. Hayatında daha önce hiç hissetmediği bir kıskançlık duydu. Sıra onundu. Şu an oraya yükselmesi gereken Falin olmalıydı.

Kısa bir yürüyüşün ardından Falin'in kuyruktayken gördüğü camlı binanın giriş kapısına ulaşmışlardı. Kadın elindeki telsizle birilerine sürekli bir şeyler sorup duruyordu. Hangi dilde konuştukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Aslında Falin'in birçok farklı lisan hakkında kabaca da olsa bir fikri vardı çünkü romanlarındaki karakter ve yer isimlerini seçerken bilmediği dillerin sözlüklerine sıklıkla başvururdu. Kadının konuştuğu dile ise hiçbir şekilde rastlamamıştı. Kimi zaman yumuşak kimi zaman fazlasıyla sert tonların kullanıldığı ilginç bir aksanları vardı. Telsizden gelen uzun cümle sonunda "anladım" diyen kadın Falin'e döndü.

"Arkadaşlarımdan valizinizin nerede kaybolmuş olabileceğini kontrol etmelerini istedim. Üzgünüm Falin Bey ama kaybolan bir şey yok çünkü buraya gelirken valizinizi yanınıza almamışsınız. Yeryüzünde bırakmışsınız."

Falin'in gözünün önünde Biomortem'de bırakmış olduğu dünyanın en yalnız yeşil valizi canlandı. Sorgulanan şeyin anlamsızlığı o kadar büyüktü ki istemeden de olsa sinirlenerek konuştu. Bir valiz yüzünden cennete girememe fikrini bir türlü kabullenemiyordu.

"Hanımefendi ben öldüm. Ne valizinden bahsediyorsunuz?"

Kadın telsizinin ucuyla uzun kuyruğu gösterdi.

"Onların da en az sizin kadar ölü olduğundan emin olabilirsiniz."

Falin çok garip hissetti. İlk kez resmi bir dilden ölü olduğu doğrulanmıştı. Ayrıca kadın o kadar haklıydı ki ne diyeceğini bilemedi. Sadece çaresizce ellerini iki yana açtı.

"Bakın Falin Bey. Bu gördüğünüz yer sizlerin Araf olarak adlandırdığı bölge. Bir nevi geçiş bölgesi. Dünyadaki sürenizi tamamladınız ve ebedi mekânınıza ulaştınız. Fakat ortada çok önemli bir sorun var. Valiziniz yani bedeniniz yok."

Falin bir anda istemsizce güldü. Kendisini absürt bir komedi filminde gibi hissetti.

"Ne valizi ne bedeni? İnanın hiçbir şey anlamıyorum."

"Şöyle özetleyebilirim. Yeryüzündeki tüm canlılar, günü geldiğinde ölür ve sonunda bedenlerini sizlerin çürüme olarak adlandırdığınız bir geri dönüşüm sürecine sokarlar. Bunun için geleneksel olarak mezar adını verdiğiniz gayet uygun ortamları tercih ediyorsunuz. İşte sizin sorununuz burada başlıyor. Kayıtlarımızda ölü olarak gözükmenize rağmen bedeniniz hâlâ iade edilmemiş yani gömülmemiş."

Falin devasa bir şaşkınlıkla kadını dinliyordu. Sanki şu ana kadar yaşadığı her şey çok normalmiş gibi "hayatımda daha saçma bir şey duymadım" diye cevap verdi.

Söylediklerinin kadını kızdırdığını yüzünden görebiliyordu. Görevli her bir kelimenin üzerine basa basa net bir şekilde konuştu.

"Kuralları ben koymuyorum Falin Bey. Bakın burası kayıp valiz odası ve içeride sizin durumunuzda olan çok fazla insan var. Eminim büyük bir memnuniyetle tüm sorularınızı cevaplayacaklardır."

Cümlesini bitirir bitirmez yakasına asılı kartla kapıyı açtı. İtiraz etmek isteyen ama neye itiraz edeceği hakkında hiçbir

fikri olmayan Falin söylene söylene içeri girdikten sonra kapıyı arkasından sertçe kapadı.

Falin'in ilk gördüğü şey bir anda kendisine doğru çevrilen onlarca kafa olmuştu. Devasa büyüklükte hangar gibi bir salondaydı ve herkes gri pantolon ve tişört giyiyordu. Hemen her ırktan ve yaştan insan vardı. Falin kendisine doğrultulan bakışlarda çok net bir bezginlik ifadesi görüyordu. Yüzleri ne kadar farklı olsa da neredeyse hepsinin umutsuzluğu aynı tondaydı. Yarattığı ilgi sadece otuz saniye sürmüştü. Sanki filmin "oynat" düğmesine basılmış gibi herkes rutinine dönmüştü. Kimisi yürüyor kimisi duvarın dibinde oturmuş sohbet ediyordu. Büyük bir çoğunluk ise cam kenarında dizilmiş dışarıyı seyrediyordu.

Falin önce etrafta danışma gibi bir yer olup olmadığına baktı ama bir şey göremedi. Belki bir görevli ona yardımcı olurdu ama herkesin kıyafeti aynı olduğundan kime soru soracağını da bilemedi. İnsanların önünde dizildiği pencerelerden birine doğru öylesine yürüdü. Gördüğü manzara karşısında şaşırmıştı. Tahmin ettiği üzere pencerelerden dışarıdaki kuyruk görülüyordu ama sıradakiler sanki pencerenin hemen önündeymiş gibi gayet yakın gözüküyorlardı. Oysa kuyruktayken bu binanın en az 10 metre ötede olduğunu görmüştü. Demek ki burasının televizyonu ya da sosyal medyası da bu pencerelerdi. İnsanlar belki de tanıdık birilerini görme umuduyla kuyruktakileri inceliyorlardı. Tam o sıra mavi perdenin aralandığını ve birinin daha yükseldiğini gördü. İçinden bir şeyler kopmuş, yere düşüp parçalanmıştı.

Kime ne soracağını bilemeyen Falin etrafını incelemeye devam etti. Hiçbir zaman insanlarla kolay iletişim kurabilen biri olmamıştı. Hem kime ne diyecekti ki! Bu garip yer girdiği kapının hizasından başlayan bir tünel gibiydi. Falin kapının hemen bitişiğindeki başlangıç duvarına sırtını döndüğünde sol tarafında

pencereler, sağ tarafında ise duvar kalıyordu. Önünde uzayıp gitmekte olan tünelin ucu ise gözükmüyordu. Sanki sonsuza kadar ilerliyormuş gibiydi. Pencereler ile duvarın arası yaklaşık 7-8 metre enindeydi. Tavan ise yine tünellerde olduğu gibi 3-4 metre yukarıda kavisli bir görünüme sahipti. İçerinin tüm aydınlanması pencerelerden sağlanıyordu. Buraya gelene kadar bir sürü sıradışı görüntüye şahit olmuştu. Hangar görünümlü bu yer ise sanki dünyaya ait bir ortam gibiydi. Farklı olan tek şey tünelin sonsuza giden görüntüsüydü. Acaba en sonda ne vardı? Bir duvar mı yoksa bir çıkış mı? Bir anda kulaklarında Mileva'nın sözleri yankılandı. Ölüm, tünel ve kaçış kapıları hakkında ne çok şey anlatmıştı. Tüm bunlar sanki yıllar öncesine ait silik bir anı gibiydi.

"Sonu yok."

Etrafında bir sürü insan olmasına rağmen Falin sanki buradaki tek kişiymiş ve gaipten bir ses duymuş gibi irkildi. Sesin geldiği yöne döndüğünde karşısında kısa saçlı bir kız görmüştü. Yaş olarak daha küçük görünse de muhtemelen 20'li yaşların ortalarında olmalıydı.

"Anlamadım" diye otomatik bir cevap verdi. Bir yandan da birileriyle konuşabildiği için heyecanlanmıştı.

"Tünelin diyorum, bir sonu yok. Belki bir şeyler görebilirim diye günlerce o tarafa doğru yürüdüm. Hiçbir şey değişmedi. Ne kadar gidersen git asla sonuna ulaşamayacağın bir koridor burası."

Falin tekrar ileriye baktı. Dışarıdaki kuyruğun uzunluğu düşünüldüğünde kızın haklı olma ihtimali gayet yüksekti.

"Ölüm tarihin ne?"

Hiç beklemediği bir soruydu. Bugüne kadar gittiği çeşitli resmi kurumlarda kendisine doğum tarihi defalarca sorulmuştu ama ilk kez biri ölüm tarihini sorguluyordu. Falin kendisinden hiç

beklemediği bir sakinlikte ölüm zamanını yıl, ay, gün ve saat olarak söyledi. Bir insanın kendi ölüm tarihini dile getirmesi ne garipti. Kız gülümsedi. Yanaklarında bir anda oluşan gamzelerin etkisiyle Falin de gülümsedi. Elini adama doğru uzatarak.

"Adım Glia. Bedensizler tüneline hoş geldiniz."

Kızın havadaki elini yakalayarak "Ben de Falin" dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum" diye devam etti. Hemen sonrasında otomatik olarak verdiği bu cevabın anlamsızlığını düşündü. Ölü bir insanın memnun olma fikri garip bir ifadeydi.

"Kafanızın sorularla dolu olduğunu biliyorum Falin. Nihayetinde ilk kez öldünüz ve Araf'ta sıkışıp kalıyorsunuz. Kolay bir deneyim değil."

Kızın en etkileyici kısmı kocaman siyah gözleriydi. "Tıpkı bebekler gibi" diye içinden geçirdi. Bir bebeğin en önemli özelliği gözlerinin, yüzde kapladığı alanının büyük olmasıydı. Sahip oldukları şirinliği biraz da bu büyüklüğe borçluydular. Zaten animasyon dünyasındaki sevimli karakterlerin birçoğunun kocaman gözlere sahip olmasının nedeni de buydu. Ne yazık ki yaş arttıkça gözlerin kapladığı alan giderek küçülerek yetişkinlikteki halini almaktaydı. Glia bu konuda şanslıydı. Ama daha da önemlisi gözlerindeki heyecandı. Etrafındaki hemen herkesin bıkkınlıkla baktığı bu tünelin içinde karşısına çıkmış bir mucize gibiydi.

"Çok şanslısınız Falin. Burası hakkında size en doğru cevapları verebilecek tek insan ben olabilirim. Üstelik benden yıllar önce buraya gelmiş kişilerin bile fikrinin olmadığı önemli tahminlerim var. Sizin ölüm tarihinizi temel alırsak yaklaşık 4 yıl önce bu tünele geldim. Öldüm diye hiçbir şeyden vazgeçecek halim yoktu. İlk birkaç günün şoku ardından buradaki birçok insanla konuştum. Çoğu konuşmak istemese de bir şekilde onları ikna etmeyi başararak hikâyelerini dinledim."

Glia bir anlığına sustu. Şu an düşündüğü neyse gözlerinden hafif bir hüzün geçmişti.

"Ölmeden önce moleküler biyoloji alanında ciddi araştırmalar yapan biriydim. O nedenle bilinmeyene olan merakım ve sorunları çözmeye karşı inanılmaz bir motivasyonum var. Kafayı yememek için burada da benzer bir dünya yaratmak istedim ve işin temelini araştırmaya başladım. Eğer ölüler diyarında birilerine Nobel verilecek olsaydı inanın o kişi ben olurdum. Sonuçta Araf'ta sıkışıp kalmış ölülerin biyolojisi hakkında kaç kişi araştırma yapabilir ki!"

Falin hayranlıkla kızı dinlemeye devam ediyordu. İçinden "kitaplarımda kesinlikle böyle bir karakter yaratmalıyım" diye geçirdi. Hatta bu fikirden inanılmaz heyecan bile duymuştu. Sanki ölüyken kitap yazabilme şansı varmış gibi.

Bölüm 17

Anuan'ın Laneti

Glia bedensizler tüneline dair öğrendiği her şeyi anlatacaktı ama bir şartla. Önce Falin'in hikâyesini baştan sona dinlemeliydi. Sonuçta o bir araştırmacıydı ve en son gönüllüsü de Falin'di. Üstelik adam bilimsel konulara hâkim olduğundan çok daha fazla teknik detay öğrenebilirdi. Böylece bir yandan yürüyüp bir yandan da konuşmaya başladılar. Falin ilk başta pek gönüllü olmasa da anlattıkça içindeki hikâyeci ortaya çıktı ve başına gelen şeylerin neredeyse tamamını özetledi. Glia'nın ara sıra sol elinin başparmak ve işaret parmağını birleştirip kalem gibi tutması ve sağ avucunun içine bir şeyler yazıyormuş gibi yapması Falin'in gözünden kaçmamıştı. Acaba yeni tanıştığı bu kız buranın delisi olabilir miydi? Neyse ki Glia bu endişeli bakışları fark edip durumunu açıklamıştı. Yaptığı tümüyle bir araştırmacı alışkanlığıydı. Sadece önemli gördüğü yerleri not alma arzusundan kaynaklanan refleks gibi bir şeydi. Yoksa Araf'ta zaten unutmak diye bir şey yoktu. Sonuçta unutmak organik beyinlere özgü bir kusurdu ve organik olan her şeylerini yeryüzünde bırakmışlardı.

Falin konuşmasını bitirdiğinde tünelde epey ilerlemiş olduklarını fark etti. Öyle ki etraflarında pek kimse kalmamıştı. İnsanlar genellikle tünelin girişine yakın olmayı tercih ediyorlardı. Tünelin bu kısmında daha çok derin bir sohbete dalanlar, yalnız kalmak isteyenler ya da tünelin sonuna ulaşabileceğine inanan maceraperestler oluyordu. Uzun bir süredir yürüdükleri için dışarıdaki manzaranın değişip değişmediğini merak eden

Falin camdan baktı. Görüntü aynıydı. Kuyruktaki herkes gözleri beyaz bir şekilde uyanmayı bekliyordu. Falin gri kıyafetli, yanında valizi olmayan biri var mı diye bakındı ama kimse yoktu. Görünen o ki herkes bedenini güzelce valizine koyup son yolculuğuna çıkmıştı.

"Ne aradığını biliyorum Falin. Meraklanma hepsini anlatacağım ama önce bulunduğumuz yerin felsefesini anlaman lazım."

Falin kızı dinlemeye hazırdı çünkü Araf'a dair merak ettiği çok şey vardı. Garipti ama öğrenmek ölüyken bile çok güzeldi.

"Önce elimizdeki temel gerçeklerle başlayalım. İkimiz de biyolojik olarak öldük ve her şey karanlığa gömüldü. Sonra bir anons sinyali duyduk ve kendimizi bir pasaport kuyruğunda bulduk. Böyle anlatınca çok saçma geldiğinin farkındayım ama konuştuğum birçok kişi tıpatıp aynı süreci yaşamış. Burada benim en çok hoşuma giden detay ise işitme meselesi. Aslında bilimsel araştırmalar da bize bunun böyle olduğunu zaten söylemişti."

Falin "bilimsel araştırmalar ölmeden önce hayatımızı izleyeceğimizi de söylemişti ama ben ölürken bir şey görmedim" demek istedi ama sessizliğini korudu. Glia'nın heyecanını bölmek istemiyordu.

"Bir bakımevinde bilinci kapanmış ölmek üzere olan hastaların beyin aktiviteleri incelendiğinde, bu kişilerin beyinlerinin dinletilen seslerdeki ton ve örüntü değişikliklerine normal bir beyin gibi yanıt verdiği görülmüş. Yani birçok duyu işlevini kaybetmişken, işitme bir süre daha çalışmaya devam etmiş. O nedenle de ölüm anında en son kaybedilen duyunun işitme olduğunu düşünmüşler. İlginç bir şekilde biz de ölürken benzer bir deneyim yaşadık. Farkındaysan ölüm sonrasında sonsuz karanlığın içinde de ilk hissettiğimiz şey yine bir ses oldu. Her şeyi başlatan o sinyal sesinden bahsediyorum. Zaten fetüsler için de benzer bir durum söz konusu değil mi? Daha doğmadan

anne karnındayken birçok şeyi duymaya başlıyorlar. Yani özetle Falin, ses dalgasıyla doğuyor, ses dalgasıyla ölüyor ve yine bir ses dalgasıyla diriliyoruz. İşte mavi kadife perdenin önünde yaşadığımız o mükemmel hissin yine bir ses dalgasıyla ortaya çıkması asla bir tesadüf olamaz."

Mavi perdeden bahsetmek bile Falin'i o müthiş ana götürmek için yeterli olmuştu. Sanki hücreleri de o inanılmaz titreşimi unutmamış gibi bedeni boyunca yayılan bir ürperme hissetti. Glia önemli bir konuya değinmişti. Belki de ses dalgaları iletişimin ötesinde çok daha derin bir etkileşim yeteneğine sahipti. Müziğin böylesine evrensel bir etkisinin olması da ses dalgalarının büyüsünden kaynaklanıyor olabilirdi. Glia sanki Falin'in beynini okuyormuş gibi ıslık çalmaya başladı. O da ne? Çaldığı melodi perdenin önündeyken duyduğu sese aitti. Kıza o kadar şaşkın bir halde bakmıştı ki Glia gülmekten ezgiyi tamamlayamadı.

"Nasıl yani?"

"Bu hepimizin ortak melodisi Falin. Bize cenneti ucundan gösteren mucize. Bazen bir araya gelip topluca mırıldandığımız da olur. Hatta aramızda bulunan bir şair bu ezgiye söz bile yazdı."

Melodi Falin'in beynine çoktan yerleşmişti. Kafasının içinde son ses cennetten gelen ezgiyi dinlerken Glia hiç beklemediği bir soru sordu.

"Peki sen perdenin önünde ne gördün?"

Falin ışığa dönüşen Amakrin'i ve havalanan bedenini hatırladı. Ne cevap vereceğini bilemedi. Glia gülümseyerek devam etti.

"Biliyorum. Orada yaşadığım şeyi ben de asla unutmayacağım. Hayatımda o perdenin arkasına geçmek istediğim kadar başka bir şeyi istemedim. Gerçekten inanılmazdı. Açıkçası hiçbirimiz perdenin arkasında ne olduğunu bilmiyoruz. Konuştuğum kişilerin çoğu burasının cennetin girişi olduğuna inanıyor. Bazıları

ise perdeyi farklı bir bedende yeniden dünyaya gönderildiğimiz bir geçiş kapısı olarak görüyor.

Fikirler farklı olsa da hepimizin deneyimlediği örüntü aynıydı. Perdenin önüne gelen herkes hayatının en mutlu gününü farklı bir his ve boyutlarda, çok güçlü bir etkiyle tekrar yaşamıştı. Kimisi yeni doğmuş bebeğinin başını koklamış, kimi ise aşık olduğu insanla yaşadığı en güzel anı tekrarlamıştı. Hjerne'ye göre perdenin arkasında var olan gizemli dünya tam da bununla ilgiliymiş. Yeryüzünde bizi en çok mutlu eden şey ne ise yeni evrenimizi onun etrafında kurup sonsuza kadar mutlu bir şekilde yaşıyormuşuz."

Bu fikir Falin'in çok hoşuna gitmişti. Amakrin'in etrafına kurulmuş sonsuz bir evreni hayal bile edemiyordu. Fikrin sahibini merak ettiği için sordu.

"Hjerne kim?"

"Benim ikinci beynim. O da bizim gibi valizsizlerden. Felsefe alanında doktora yapmış ve burayı çekilir kılan özel bir arkadaş. Döndüğümüzde sizi tanıştırırım."

Falin, Glia'ya baktı. Kızın yüzünde oluşan ifadeden Hjerne'nin çok özel bir arkadaş olduğu anlaşılıyordu.

"Ama bence Hjerne perde hakkındaki görüşünde yanılıyor Falin. Yani perdenin ardında hayallerimizdeki en güzel anılar etrafında inşa edilmiş bir dünya olduğunu sanmıyorum. Orası kesinlikle çok daha büyük bir şey vadediyor ama biz bunu anlayamayacağımız için bize bunu bir örnekle anlatmaya çalışıyor. Tıpkı kompleks kavramları anlamayan çocuklara verdiğimiz basit örnekler gibi. Perde bize diyor ki; *en büyük mutluluğunu iyice düşün. İşte içeride yaşayacağın his tıpkı bunun gibi ama çok daha ötesinde.*"

Falin kızın düşünce biçimini daha çok sevmişti. Böylesi çok daha mantıklıydı. Perdenin diğer tarafındaki güç, ölümlüler tarafından tanımlanamayacak kadar derin olmalıydı.

"Sonrasını biliyorsun. Valizimiz olmadığı için hepimizi buraya topladılar. Bedensizler tüneli. Gerçek dünya gibi ama kesinlikle değil. Uyumak yok, yemek yok, tuvalet yok, yorulmak yok. Üstelik zaman dünyadakine benzer bir hızda akıyor. İşte içeri girdiğinde herkesin suratında gördüğün o umutsuzluk ve tükenmişlik hali, bu tünele tıkılıp kalmamızdan kaynaklanıyor. Üstelik buraya hapsolmadan hemen önce cenneti hissetmek bu işkenceyi korkunç bir boyuta taşıdı. Tıpkı Hjerne'nin dediği gibi. Evet belki bizi cehenneme göndermediler ama işlediğimiz suçun cezasını fazlasıyla çekiyorduk."

Falin araya girdi. Sesi fazlasıyla sinirli çıkmıştı.

"Suçumuz ne ki Glia? Ölmüş bir insanın valizle ne işi olur?"

"Öfkeni çok iyi anlıyorum Falin. Bilmeni isterim ki karşımızdaki bu olayın mantığı hem çok basit hem de çok karışık bir fikre dayanıyor. Önce basitten başlayalım. Hatırla tatil amaçlı gittiğin bir otelde, havuza ya da saunaya girerken kart karşılığında sana kullanabileceğin bir havlu verirler. Çıkarken de o havluyu teslim edip kartını geri alırsın. Meseleye bu örnek üzerinden bakarsak açıklama gayet basit. Dünyaya geldiğimizde ruhumuzun giymesi için bize bir beden verildi. Yeryüzündeki tüm işlerimizi bu beden aracılığıyla yaptık. Şimdi de işimiz bitti ve ruhumuz yuvasına geri döndü. Bu açıdan baktığında bize verilmiş olan bedenin geri istenilmesi gayet anlaşılabilir ama ne yazık ki bizim bunu gerçekleştirme imkânımız yok çünkü bedenlerimizin dönüşümü engellenmiş durumda."

Falin kollarını iki yana açarak hâlâ bir şey anlamadığını gösterir gibiydi.

"Haklısın çünkü meselenin karışık kısmı dönüşüm aşamasında karşımıza çıkıyor. Yine de en özet haliyle ifade edersem bir bedeni iade edebilmen için o bedenin bir şekilde toprağın altında ya da üstünde çürümesi, yani ayrışarak ekosisteme

geri dönmesi gerekiyor. İşte bu yüzden buradasın. Sen ölmüş olsan bile bedenin Biomortem'de üst düzey bir teknoloji ile korunmaya devam ediyor."

"Çok saçma. Bedenin çürümesi gibi fiziksel bir olayla ölüm sonrası ruhani bir meselenin nasıl bir ilişkisi olabilir ki?"

Glia cevap vermedi ama adamı onaylamadı da. Bir süre bekledikten sonra yorumunu yaptı.

"Aslında gayet güzel bir ilişki var Falin. Başarabilir miyim bilmiyorum ama bunun altındaki felsefeyi sana anlatacağım."

Falin kızın son söylediğini duymamış gibiydi.

"Bu durumda bedeni çürümeyen herkes burada olmalı değil mi? Mumyalananlar ya da cenazesi ateşte yakılanlar. Çok daha kalabalık olmamız gerekmiyor mu? Mesela Ramses şu an burada mı?

Sinirlenen her insan gibi Falin de konunun özünden kopmuştu. Glia parmağıyla gözlüğünü düzeltir gibi yaptı ama gözünde gözlük yoktu.

"Böyle düşünmekte haklısın ama buradakilerin hikâyelerine bakarsan aslında sorduğun soru bir cevaba kavuşuyor. Bu odadaki herkes bir şekilde soğuğun içine hapsolmuş kişiler. Kimisi dağ başında donarak ölmüş kimisi de senin gibi tonlarca para vererek özel bir dondurucunun içine isteğiyle girmiş. Özetle burası sadece donmuş kişilerin tüneli. Mumyalananlar ya da kremasyon ateşiyle küle dönüştürülenler için başka odalar var mı bilmiyorum."

Falin pek de ikna olmuş gibi gözükmüyordu. Ayrıca Glia'nın açıklaması kafasında önemli bir sorunun oluşmasına neden oldu.

"Eğer anlattığın mantık doğruysa yani cesedi bir şekilde buzların içinde hapsolan herkes buradaysa o zaman bu tünelde bir

sürü ilkel insanın da olması gerekmez mi? Yani binlerce yıl önce buzların içine hapsolmuş ve bozulmamış insanlardan bahsediyorum. Mesela Ötzi ya da ilk donan insan her kimse. Bu kişiler burada mı? Eğer öyleyse müthiş çünkü en azından insanlığın başlangıç hikâyesini bizzat birinci ağızdan dinlemiş olurduk."

Falin sanki ölmüş ve sonsuza kadar Araf'ta kalan kendisi değilmiş gibi sinirle karışık bir heyecanla konuşuyordu.

"Kesinlikle Falin. İlk birkaç ayımın sonunda bu fikir benim de aklıma geldi. Üstelik inanılmaz bir şansımız var. Hepimiz farklı coğrafya, millet ya da zaman dilimlerine ait olsak da ortak bir iletişim şeklimiz var. Aslında herkes kendi anadilinde konuşmasına rağmen birbirimizi bir şekilde anlıyoruz. Farklı olan tek dil buradaki görevlilerin kullandığı lisan."

Falin bu detayı hiç düşünmemişti. "Peki geçmişten rastladığın birileri oldu mu?" diye sordu.

"Şu ana kadar ulaşabildiğim en eski insan 1100'lü yıllarda yaşamış bir kadın. Onu konuşturabilmek için epey çabaladım ama sadece çok az şey öğrenebildim. Zaten geçen yıl o da tünelin ucuna doğru gitti ve bir daha dönmedi."

Falin bir an başının döndüğünü hissetti. Demek ki ölülerin de başı dönebiliyordu. Bin yıla yakın bu tünelin içinde olmayı hayal etmeye çalıştı. Beceremedi.

"Kadının bahsettiği bir hikâye vardı. O gelmeden çok önceleri gerçekleşmiş ve yüzlerce yıl boyunca ağızdan ağıza aktarılmış, bu tünele dair bir efsane. Sorduğun soruya ancak bu efsane bir cevap verebilir."

Falin eliyle dinlemeye hazır olduğunu gösteren bir işaret yaptı.

"Çok eski zamanlarda Anuan adlı bir kral varmış. Girdiği tüm savaşları kazanan bu cesur kral, Tanrıların kanını taşıdığına inanıyormuş. Bir gün rüyasında Tanrılarının en yücesi

olan Hieme'yi görmüş. Hieme kralı yanına çağırıyormuş. Gökyüzünde yaşayan bir tanrıya nasıl ulaşılacağını bilmeyen Anuan, tepesi her daim beyaz olan ulu dağa tırmanmaya karar vermiş. Gökyüzüne yeterince yaklaşırsa kalan kısımda Hieme ona yardım edermiş. En dayanıklı savaşçılarının hepsi zirveye giden yolculukta korkunç soğukta donarak ölseler de Anuan pes etmemiş ve zirveye ulaşmayı başarmış. Ama Hieme kralın yüzüne bile bakmamış. Anuan o kadar üzülmüş ki orada kendisini karların üzerine bırakarak can vermiş.

Sonrasında buraya gelmiş ama Hieme'yi aramaktan vazgeçmemiş. Hatta onun gibi donarak ölen savaşçılarına göre Hieme kendisine daha rahat ulaşsın diye kralı bu tünele almış. Rivayete göre Anuan burada bekleyen insanları da arkasına alıp tünelin ucundaki Hieme'yi aramaya çıkmış. Hikâyeyi aktaranlara göre yüzlerce yıl geçmesine rağmen hâlâ yürüyor olmalıymışlar. Kim bilir belki de Tanrı Hieme, kendisini kutsal olarak tanımlayan bu kralı sonsuz bir yürüyüşle cezalandırmıştır. İşte bu nedenle eski insanların hiçbirisini göremiyoruz Falin. Çünkü onlar beklemekten sıkılmış ve yeni umutlara göç etmişler."

Bölüm 18

Çürümenin Fizyolojisi

Anuan'ın hikâyesinin hissettirdikleri ile bir süre sessizce yürüdüler. Falin bu tünelde yüzlerce yıl geçirmenin ne demek olduğunu düşündü. Aslına bakılırsa bu kendisi için çok olası bir ihtimaldi. Söz konusu bedeninin çürümesi olduğunda yeryüzünde en son yıkılacak kale kesinlikle Biomortem olurdu. İçinde bir şeyler daralıyormuş gibi hissetti. Gerçekten garipti. Ölü bir insanın içi nasıl daralabilirdi ki? Falin o an ilginç bir detayı fark etti. Ne kadar süredir yürüdüğünü bilmiyordu ama en ufak bir yorgunluk yaşamamıştı. Açlık, susama, terleme gibi fizyolojik ihtiyaçlara dair hiçbir işaret yoktu. Oysa duygularını hâlâ güçlü bir şekilde hissedebiliyordu. Sinirlenmesini, heyecanlanmasını, az önceki gibi içinin daralmasını başka nasıl açıklayabilirdi ki.

Acaba duyguların insan davranışları üzerinde bu kadar etkili olmasının asıl nedeni bu olabilir miydi? Belki de duygular, organik beyinler tarafından üretilen fizyolojik bir durumdan ziyade ruhun bizzat kendisine ait bir bileşendi. Duygu dediğimiz fenomenler belki de bir araya gelerek ruh dediğimiz çok duygulu organizmayı oluşturuyordu. Nihayetinde beyni ölümlülerin dünyasında kalmışken Falin'in duygularını hâlâ hissediyor olmasının başka nasıl bir açıklaması olabilirdi?

"Ne dersin, dönelim mi?"

Düşüncelere dalmış olan Falin "elbette" diye yanıtladı.

"Yalnız kim olduğunu anladıklarında bu kadar sık görüşemeyebiliriz. Elitler seni bırakmayabilir."

"Elitler mi?"

"Evet Falin. Buranın en özel grubu. Yeryüzündeyken çok parası olan nüfuzlu kişiler. Bedenlerini yüksek ücretlerle dondurtan bu kişilerin hepsi özel olduklarına inanıyorlar. Zamanı geldiğinde ruhlarının, bozulmamış bedenlerine döneceğinden de eminler. Yani burayı sonsuz özgürlük öncesi katlanmak zorunda kaldıkları bir hapishane olarak görüyorlar. Hikâyeni öğrenir öğrenmez seni de yanlarına alacaklardır. Epey ketum olduklarını söyleyebilirim. Hiçbiri benimle tek bir kelime dahi konuşmadı."

Falin gülümsedi. Araf'ta bile bir sınıf farkının oluşma fikrini komik bulmuştu ama Glia yanılıyordu. Evet çok parası vardı, evet bedenini sadece özel insanların kabul edildiği bir merkezde dondurtmuştu ama asla katlanamayacağı bir grup varsa o da bu tarz kendini beğenmiş insanlardı. O yüzden konuyu değiştirmek istedi çünkü "dönüşüm" denen olayın karışık yüzünü anlamak istiyordu.

"Elitlerle aram hiçbir zaman iyi olmadı Glia. O yüzden boşver onları. Senden rica etsem bana şu karışık dediğin meseleyi anlatır mısın?"

Glia yine gözlüğünü düzeltiyormuş gibi yaptıktan sonra kafasını onaylar anlamda salladı.

"Öncelikle temel bir kabullenme ile başlayalım. Eminim içinden *kimse bize bir valizle gelmemizi söylemedi ki* diye düşünüyor olabilirsin. Haklısın ama yanılıyorsun çünkü bu davranış modeli biyolojik olarak insanın genlerine yazılmış durumda. Bunun için fazladan bir öğretiye ya da bilgilendirilmeye ihtiyaç yok. Eğer insanlık tarihine bakarsan en eski zamanlardan beri ölülere uygulanan temel yöntemin *inhumasyon* yani toprağa gömme olduğunu görürsün. Kimse insanlara bunu yapması gerektiğini söylemedi. Tümüyle kendiliğinden gelişen ve sonrasında geleneğe dönüşen bir süreçten bahsediyoruz."

Bu konuda Falin'in şüpheleri olsa da kızın konuşmasını bölmek istemedi. Sessizce dinlemeye devam etti.

"Kendini hiçbir şey bilmeyen ilkel bir insan olarak düşün. Bir yakının ölmüş. Ölümün anlamını kabaca kavramışsın ve geri dönmeyeceğinden eminsin. Eğer onu ortalık bir yerde bırakırsan bir sürü hayvanın oraya geleceğini biliyorsun. Her şeyden önce kendini tehlikeye atmak istemezsin. Diğer taraftan ne kadar ilkel olsa da kimse sevdiğinin hayvanlar tarafından parçalandığını görmek istemez. Ayrıca zaman içerisinde bozulan cesetten yayılan rahatsız edici koku, görüntü gibi faktörleri de düşündüğünde insanların toprağı bir miktar kazıp ölülerini gömmeleri gayet anlaşılabilir bir davranıştır. Tıpkı değerli eşyalarını saklamak istermiş gibi. Zaten insanlık tarihinde çok eskilere gidersen ölü gömme davranışına dair ilk örnekleri Neandertallerde bile görebilirsin.

İnsanlık geliştikçe ve işin içine kültür, inanç gibi kavramlar girdiğinde gömme ritüellerinde farklılıklar ortaya çıkmaya başladı. Kimisi sadece bedenin üzerini toprak ile örtmeyle yetindi, kimisi onları bir tabutun içine koyarak gömdü ama temel fikir aynıydı. İnsanlar ölülerini toprağın kalbine emanet etmişti. Bu cümlemi unutma zira tüm felsefemizi bunun etrafına inşa edeceğiz."

Falin kızı bölmek istemese de aklına takılan önemli bir soru vardı.

"Kurduğun mantığı anlayabilirim ama ölüm konusunda çok farklı gelenekler de var. En basitinden çok eski dönemlerde de birçok kültürde ölü bedenler yakılmaktaydı. Biliyorsun kremasyon günümüzde de gayet yaygın bir uygulama."

"Kesinlikle haklısın Falin. En son Avustralya'da keşfedilmiş insan kalıntıları üzerinden konuşursak ölüleri yakma geleneğinin 20.000 yıl öncesine kadar gittiği tahmin ediliyor. Sadece yakma

değil ki. Farklı kültür ve coğrafyalara baktığında karşımıza epey farklı örnekler çıkmakta. Mesela bunlardan en ilginci ne biliyor musun? *Göğe verme* geleneği. Özellikle Hindistan, Tibet ve Moğolistan'da yaşayan bazı topluluklarda ölüler dağların tepelerine çıkarılır ve bedenleri orada açık kalacak şekilde bırakılırdı. Özellikle etobur kuşların parçaladığı bu ölülerin, yine aynı kuşlar aracılığıyla göğe, Tanrıların yanına taşındığı düşünülürdü. Ne ilginç değil mi? Mesela bir başka gelenekte ölüler ağaca verilirdi. Aborjin ya da bazı şaman toplumlarda bir kişi öldüğünde bedeni ağacın dalları arasında çürümeye bırakılırdı. Böylece ruhu belki de ağaçlar sayesinde ormanda yaşamaya devam edecekti."

Falin şaşkınlıkla dinliyordu. Söz konusu insan olduğunda gerçekten ortaya akıl almaz fikirler çıkabiliyordu. Zaten kendisi de bunlardan biri değil miydi? Ölüsünü ağacın dalları arasına bırakan eski insanla, bedenini buzun içine gömdüren modern insan birbirinden ne kadar uzak olabilirdi ki. İnsan var oldukça alternatifler konusundaki girişimleri muhtemelen hiç bitmeyecekti. Glia sanki kafasından geçenleri okumuş gibi anlatmaya devam etti.

"Modern insana baktığında da bu tip alternatifleri görebilirsin. Kimisi senin gibi sonsuz yaşama ulaşmak için bedenini dondurmayı tercih ederken kimisi tümüyle çevre duyarlılığını gözetecek bir şekilde bu dünyaya veda etmek ister. *Capsula mundi* uygulamasından tut *akuamasyon (aquamation)* denen en çevreci yaklaşıma kadar çok fazla alternatif var."

Falin *capsula mundi* uygulamasını duymuştu. Bu yöntemde ölen insanların bedenleri cenin pozisyonunda bir kapsüle yerleştiriliyor, ardından bu kapsülün içine ağaç tohumları konularak gömülüyorlardı. Bu sayede gelişmekte olan ağacın tüm ihtiyacı insan bedeninden sağlanmış oluyordu. Diğer yöntemi ise bilmiyordu.

"Akuamasyon dediğin şey herhalde suyla ilgili bir uygulama."

"Evet Falin. Bazıları ona *su kremasyonu* da diyor. Bu uygulamada ölü kişinin bedeni, içinde su ve potasyum hidroksit çözeltisi bulunan bir sıvı tankına konuluyor. Buradaki sıvı yüksek basınç altında 90-150 °C aralığına kadar ısıtıldığında organik maddelerin tamamı birkaç saat içinde çözülüp geriye sadece kemikler kalıyor. Onları da kremasyon kalıntılarında olduğu gibi ince beyaz bir toz haline getiriyorlar. Bu yöntemin en önemli özelliği doğaya zararlı hiçbir çıktısının olmaması. Öyle ki geri kalan sıvının gübre olarak kullanılma alternatifi bile var. Herhangi bir toprak alanı işgal etmediği gibi enerji açısından kremasyona göre de %90 daha tasarruflu."

Öldükten sonra bile doğayı ve çevreyi düşünebilen insanların var olduğunu bilmek Falin'e iyi hissettirmişti. Peki ya kendisi! Sanki doğanın üstünde özel biriymiş gibi bedenini dondurması ne kadar bencilce bir yaklaşımdı. Belki de cezasını fazlasıyla hak ediyordu.

"Bedensizler tünelindeki herkesin ortak bir noktası var. Hiçbirimiz çürümedik ve bizim eksiğimiz bu. Şimdi sana Hjerne ile uzun konuşmalar sonucunda vardığımız ana fikri anlatacağım. İnsanlık tarihindeki en yaygın yöntem toprağa gömülmek olduğundan felsefemizi bunun üzerine kurguladık. Dönüşümün ne olduğunu kavraman için çürüme olarak adlandırılan süreci anlaman lazım. O nedenle eğer hazırsan artık toprağın altına inebiliriz."

Sanki ikisi de ölü olduklarını yeni hatırlamış gibi bir süre sessizce yürüdüler. Sonrasında Glia sessizliği bozdu.

"Öldükten sonra başımıza gelenleri iki aşamada inceleyeceğiz. Önce gözümüzün önünde gerçekleşen süreci konuşacağız. Ardından toprağın altında yaşanan inanılmaz olayları ele alacağız. Biliyorsun tüm hikâye kalbin durmasıyla başlar ve

organların ihtiyacı olan besin ve oksijen akışı kesilir. Mesela ölü birisine baktığında dikkatini çeken ilk şey derisinin rengi olur. Kül gibi solgun, gri bir renk karşımıza çıkar. Çünkü deri tabakamıza özgü rengin oluşmasını sağlayan şey o bölgeye giden kan akımıdır. Eğer kan akımı kesilirse deri sahip olduğu yaşam rengini yitirir."

Falin üzerindeki kıyafetlerin neden gri olduğunu artık anlamıştı. Mesaj basitti. Kuyruktaki herkesin bir rengi vardı çünkü ruhları hâlâ yaşıyordu. Oysa buradakiler öyle değildi. Buzun içinde sıkışmış ruhları ölmek üzere olduğundan gri gözüküyorlardı.

"Ölümün üzerinden birkaç saat geçtikten sonra ölüm katılığı dediğimiz bir durum ortaya çıkar. Tüm kasların kasılı kaldığı bu olay yüz ve boyunda başlayıp tüm vücuda yayılır. *Rigor mortis* olarak adlandırılan katılık hali yaklaşık 12 saat içinde en yüksek seviyesine ulaşır. Dışarıdan herhangi bir uzvu hareket ettirmek çok zordur. Bu olayın oluşma nedeni kasılmada rol oynayan yapılarla ilgilidir. Kasılma sırasında enerji harcayarak birbirine kenetlenen bu yapıların gevşemesi için de enerji gereklidir. Yani bir kas kasıldıktan sonra ortamda enerji (ATP) kalmazsa gevşeme olmaz ve kas kasılı halde kalır. *Rigor mortis* iki ila üç gün içinde ortadan kalkar çünkü artık kası oluşturan birimlerin bizzat kendisi bozulup parçalanmaya başlamıştır.

Bahsettiğim olaylarla eş zamanlı şekilde ölüm soğukluğu dediğimiz durum ortaya çıkar. Bunun nedeni vücut sıcaklığının düşmesinden kaynaklanır. Senin de bildiğin üzere vücut sıcaklığı çok dar bir aralıkta olmak zorundadır. Ortalama sıcaklığımız yaklaşık 37 °C'dir. Bu sıcaklıkta meydana gelebilecek sadece 5-6 °C'lik değişimler bile ölümcül risklerin ortaya çıkmasına neden olabilir. Dışarıdaki hava kaç derece olursa olsun bedenimiz sıcaklığı dengede tutmayı başaran müthiş mekanizmalara sahiptir. Öldüğümüzde bu mekanizmalar ortadan kalktığı için

vücut sıcaklığı hızla bulunduğu ortamın seviyesine düşer. İşte *algor mortis* denen ölüm soğukluğu bu durumdan kaynaklanır.

Dışarıdan gözlemlediklerimiz bunlar. İçeriye baktığında ise hücrelerin doğrudan zarar görmeye başladığını görürsün. Özellikle hücrelerin kendilerine ait sindirim enzimlerinin serbest kalması bu zararı hızlandırır. Yani sistem önce içeriden çöker Falin. Hemen ardından ise dış ortamdan gelecek bakteri, mantar, böcek ve kurtlar ile dönüşüm başlar."

Glia durdu. Söylediği şeyin önemini vurgulamak istermiş gibi Falin'in yüzüne baktı.

"İnsanlar bu süreci genel olarak çürüme olarak adlandırsa da doğru kelime *ayrışma (decomposition)* olmalıdır. Yıllardır vücudunda bir arada yaşayan hücrelerin için ayrılık vakti gelmiştir. Burası konunun en kritik noktası çünkü hücrelerin ayrılmasının ne olduğunu kavradığında neden burada olduğunu da anlayacaksın."

Anlatılanlara kendini iyice kaptırmış olan Falin farkında olmadan "ayrışma" diye tekrarladı.

"İnsanların çoğu meselenin özünü görmekten uzaktır çünkü toprak, gömdükleri bedenleri gizler. Kimse içeride ne olup bittiğini düşünmek bile istemez. Aslında haklıdırlar da. Neticede kim, en sevdiği insanın hiç bilmediği bir sürü küçük canlı tarafından parça parça tüketilmesini görmek ister ki? Ama bilim buralara da bakıyor Falin ve gördükleri gerçekten olağanüstü. Toprağın altındaki milyarlarca canlı organizma tıpkı bir fabrikanın işçileri gibi muazzam bir iş birliği içinde çalışır. Ayrışma sürecinde her birinin rolü nettir ve aralarında kurdukları mikrobiyal ağ, çevre koşullarından bağımsızdır. Aslında bu konuda yapılmış güzel bir çalışma var.

Bilimsel araştırmalarda kullanılmak üzere bağışlanmış 36 insan bedeni farklı çevre koşullarına sahip bölgelere gömülmüş ve 21

gün sonra hem toprak hem de bedenlerdeki değişim incelenmiş. Ortamda hangi canlıların bulunduğunu listelediklerinde çok ilginç bir sonuçla karşılaşmışlar. Bedenler çok farklı bölgelere gömülmüş olmasına rağmen ayrışmada rol oynayan canlılar ve birbirleri arasında kurdukları etkileşim inanılmaz benzermiş. Yani Falin dilin, dinin, ırkın ne olursa olsun, hangi ülkenin toprağına gömülürsen gömül seni ayrıştıracak yani dönüştürecek olan bakteri, mantar ve diğer küçük canlılar her yerde aynıdır. Üstelik birbirinden çok farklı özellikleri olan bu canlıların nasıl haberleşip bir araya geldikleri hâlâ gizemini koruyan bir konu. Emin olduğumuz tek şey bir beden ne zaman bir yere gömülse, bu ayrıştırma uzmanı olan canlıların kısa sürede görev yerine ulaşacağı gerçeğidir."

Falin birbirinden farklı insanları ve kültürleri düşündü. Zengin ya da ünlülerin aşırı görkemli anıt gibi mezarlarından, ismi bile olmayan toprak yığınlarına kadar ne çok çeşitlilik vardı. Oysa toprak altına inildiğinde oradaki ekosistem için tüm bedenler eşit ve aynıydı.

"Ayrışma dediğimiz bu gizemli süreç geri dönüşümün en önemli basamağıdır. Ölü bedenlerde meydana gelen bu ayrışma halinin, bitkilerin gelişiminden tut toprağın havalandırılmasına kadar çok fazla kritik rolü var. Yani bizim ritüel olarak yaptığımız bu iş aslında ekosistemin düzgün çalışması için oldukça elzemdir. Bu konuda yapılan çok fazla bilimsel çalışma olmakla beraber son dönemde yayınlanan bazı araştırmalar bize ayrışma süreciyle ilgili inanılmaz bir mucize gösterdi. Bu öyle bir mucize ki ölüm ve canlılığın tanımlarını yeniden sorgulamamıza bile neden olabilir. Şimdi sana bu biyolojik mucizeyi anlatacağım."

Falin heyecan içinde kızı dinliyordu. Glia sanki yakın bir akrabası ya da arkadaşıymış gibi içten bir gurur hissetti. Bu kadar genç yaşta böylesine derin bir felsefeye sahip birinin erkenden

ölmüş olmasının haksızlığını düşündü. Birazdan duyacağı biyolojik mucizeyi çok merak etse de bir anda garip bir gerçeği fark etti. Sahi nasıl oldu da şu vakte kadar bunu sorma ihtiyacı hissetmemişti. Görünen o ki gerçekten de sadece kendisini düşünen, bencil ihtiyarın tekiydi. Acemice bir hareketle kızın kolunu tutup durmasını sağladı. Ne olduğunu anlamayan Glia'nın şaşkın bakışları altında fazlasıyla gecikmiş sorusunu öylece ağzından çıkarıverdi.

"Sen neden buradasın Glia?"

Bölüm 19

Enke'yi Seven Bakteriler

Falin'in sorusuyla beraber Glia'nın gözlerinde çeşitli duygu ifadeleri saniyeler içinde belirip kayboldu ve en son geriye ıslak bir hüzün kaldı. Kız sanki ölü olduğunu şimdi fark etmiş gibi gözüküyordu. Falin o kadar pişman olmuştu ki bir an özür dilemek istedi ama hemen sonrasında vazgeçti. Glia onu duymayacaktı. Öylece önünde gözükmeyen bir boşluğa bakıyordu. Muhtemelen o boşluğun içi buraya geliş hikâyesiyle doluydu. Falin de hayatı boyunca birçok kez bu ilginç portalleri seyre dalmak zorunda kalmıştı. Ne kadar süre geçirdiklerini bilmiyordu ama Glia sanki boşluğun içinde izlediği film bitmiş gibi Falin'e döndü.

"En acı verici ölüm şekli nedir Falin? Kimisi suda boğulmanın korkunç bir deneyim olduğunu söyler. Kimisi ise yanmanın. Bana sorarsan en acı verici ölüm, sevdiğinin ihaneti aracılığıyla olandır. Tüm hayatını, emeklerini, sevgini kısaca her şeyini adadığın o insan bir gün gelir ve ihanet denen soğuk ve keskin bıçağı tek seferde kalbine sokar. Öyle beklemediğin bir durumdur ki bu, kanın bile şaşkınlıktan akmayı unutur. İnan bana hiçbir ölüm böylesine acı verici bir gerçeğe şahit olup, çaresizlik içinde ölmek kadar korkunç olamaz. Sana hikâyemi anlatacağım Falin ama önce dönüşüm konusunu halledelim."

Falin ne yapması gerektiğini bilemedi. Glia'dan peş peşe hiç ummadığı cümleler duymuştu. Acaba kızın başına ne gelmişti ki? Bunu öğrenmek için beklemek zorunda olduğunu

görebiliyordu çünkü kızı kendine getirecek yegâne eylemin anlatmak olduğunu fark etmişti. Evet Glia merak ve motivasyonu oldukça yüksek, harika bir araştırmacıydı ama buradaki herkesin hikâyesini merakla incelemesinin altında yatan asıl neden belki de kendi hikâyesini unutma ihtiyacıydı.

"Peki senin hikâyen ne Falin? Yani sen gerçekte kimsin? Aslında daha doğru sorarsak tam olarak nesin? Bu çok önemli bir soru çünkü ölümü tanımlamak istiyorsan önce yaşamı tanımlaman lazım. Bunu yapabilmen için de tam olarak ne olduğunu anlaman lazım."

Falin kızın eski heyecanlı haline dönmesine sevinse de konunun gittiği yere bir anlam veremedi. En son mezarın içindeki ayrışmadan bahsederken konuşma bir anda kimlik ve varoluş sorgulamasına dönüşmüştü.

"Henüz ölmediğin o günlere geri dönelim mi? Mesela her sabah yüzünü yıkadıktan sonra aynaya baktığında ne görüyordun? İyice ezberlediğin o bakış, yüzündeki kırışıklıklar, alnına yapışmış saçların... Bunların hepsi sadece bir kabuk Falin. Peki kabuğun altında ne var? Örneğin hemen alnının arkasına baksaydın, ne görürdün? İki yarıküreden oluşmuş, 1,4 kg ağırlığında ıslak, hafif jölemsi bir yapı. Öyle bir yapı ki vücudundaki tüm hareketlerin düzenlenmesinden tut en çılgın hayalleri kurmaya kadar muazzam bir görev listesine sahip. Ama beynin kendisi de bir kabuk sayılacağından onun da içine bakmamız gerekir. Peki şimdi ne görüyorsun? Birbirleriyle sürekli iletişim halinde olan 86 milyar adet sinir hücresi.

Vücudunu örten kabukları bir kez kaldırdığında göreceğin manzara hep aynı olacaktır. Birbirine hiç benzemeyen organ ve dokuların özünde hücre dediğimiz bir mucize nefes alır. Senin de çok iyi bildiğin üzere hücre, canlılığın en küçük birimidir. Nereye bakarsan bak karşına her zaman bir hücre çıkacaktır.

Mesela kalbin. Birbirine sıkıca tutunmuş ve deli gibi çalışan 2-3 milyar kasılabilir hücreden başka bir şey değildir ya da kan dediğimiz şey? Kırmızı, ıslak bu sıvıya yakından bakarsan büyük bir kısmının 25 trilyon kırmızı kan hücresinden oluştuğunu görürsün."

Glia duraksadı. Muhtemelen aklına yine bir fikir gelmişti. Hayali kalemiyle hızla avucunun içine notlar aldı.

"Az önce sorduğum *seni, sen yapan nedir* sorusuna artık farklı bir açıdan yaklaşabiliriz. Hücreler bir araya gelerek organları, organlar bir araya gelerek sistemleri, sistemler de bir araya gelerek seni oluştururlar. Yani gerçekte sen, yürüyen, oturan ya da uyuyan bir grup hücreden başka bir şey değilsin. Eğer bedenindeki her bir hücreyi tek tek saysaydık yaklaşık 30 trilyon gibi bir sayıya ulaşırdık. İşte olayın özü burada başlıyor. Sen aynaya baktığında tek bir canlı görsen de gerçekte aynaya bakan trilyonlarca canlı söz konusudur."

Duydukları Falin'in hayalinde ilginç bir görüntü oluşturdu. Sanki tüm yüzeyi minik parçalara çatlamış bir aynaya bakıyormuş gibi yüzü binlerce parça şeklinde gözüküyordu.

"Aslında konumuzla doğrudan ilgisi yok ama bir mikrobiyolog olarak bu kısımda mikrobiyota meselesine değinmem gerekir. Neden biliyor musun? Gerçekte aynada gördüğünden çok daha kalabalıksın. Kendi bedeninde hiçbir zaman yalnız olmadın. Ağzının içinde, kollarının altında, derinin üzerinde, bağırsaklarında özetle vücudunun birçok bölgesinde seninle beraber yaşayan mikroorganizmalar var. İçinden belki *birkaç mikroorganizmanın ne önemi olacak ki* diye düşünebilirsin ama inan bana bu kuyu düşündüğünden çok daha derin. Mesela sadece bağırsaklarında yaşayan toplam mikroorganizma sayısı ne kadar biliyor musun?"

Sayının yüksek olduğunu tahmin etse de Falin'in bu konuda bir fikri yoktu. O nedenle soruya kafasını iki yana sallayarak cevap verdi.

"Kırk Trilyon. Evet yanlış duymadın Falin, 40 trilyon. Sayıların belirli bir sınırı geçtiğinde algılamasının ne kadar zor olduğunu biliyorum. Yani bahsettiğim şeyin önemini ne yazık ki algılayamadın. O nedenle izin ver şöyle anlatayım. Düşünsene seni sen yapan, vücudundaki toplam hücre sayısı 30 trilyon. Yani sadece bağırsağında yaşayan mikroorganizma sayısı bile senden 10 trilyon fazla. Soruyorum sana şimdi onları görmezden gelebilir misin? Öyle minik olmalarına da sakın aldanma çünkü çoğunluğunu bakterilerin oluşturduğu bu canlılar, bağırsak ve beyin arasında bağlantı kuran vagus siniri aracılığıyla doğrudan beynimizi etkileyebilmektedir. Son dönemde bu konuda yapılan o kadar fazla araştırma var ki. Ruh halinde, yemek tercihinde, hastalıklarında, duygu durumunda ve hatta sıkı dur eş seçiminde bile doğrudan rol oynayan çılgın bakterilerden bahsediyoruz."

Mikrobiyota gerçekten de epey derin bir konuya benziyordu ama Falin'in düşünceleri son cümleye takılıp kalmıştı. Zamanında Enke'yi neden eş olarak seçtiği sorusuna nihayet bir yanıt bulmuştu. *Demek hepsi bir grup bakteri yüzündendi* diye içinden geçirdiği sırada kafasında adeta bir şimşek çakmıştı. Bakteriler üzerinden bile olsa Enke'yi hatırlamak inanılmaz bir aydınlanma yaşamasına neden olmuştu. Gerçekten şaka gibiydi ama Enke haklı çıkmıştı. Kadının söylediklerini o kadar iyi hatırlıyordu ki. Bedenin ruh için bir arayüz olduğundan bahsedip durmuştu. Üstelik vücudunu dondurma konusuna da en üst perdeden itiraz etmişti. Falin bu samimi tepkiye şaşırmış olsa da tüm bunların spiritüel saçmalıklar olduğunu düşünüp, kadını dinlememişti bile. Oysa şu an tam da Enke'nin tanımladığı saçmalığın içinde hapsolmuştu. Yine tüm vücudunun öfkeyle dolduğunu hissetti. Zamanında karısını dinlediği için 34 yılı çöpe gitmişti. Şimdi de onu dinlemediği için belki de sonsuza kadar burada hapis kalacaktı. Enke tıpkı bir kanser hücresi gibi tüm yaşamına çöküp Falin'i

mahvetmişti. Üstelik öyle bir tümördü ki öldükten sonra bile ruhunda yaşamaya devam ediyordu.

"İyi misin Falin?" Glia'nın şaşkın bir şekilde kendisine baktığını fark eder etmez hızla toparlanmaya çalıştı.

"Ölmeden önce pankreas kanseri olduğumu sanmıştım ama sahip olduğum tümör meğerse çok farklıymış. Sen konuşurken onu fark ettim de. Neyse artık ölü olduğum için bunun pek de bir önemi kalmadı sanırım."

Bu sefer Glia kurulan cümlelerin hiçbirine bir anlam verememişti. Kim bilir Falin'in kafasından neler geçiyordu. Bir anda konunun fazlasıyla dağıldığını hissetti. Yaşam öyle bir mucizeydi ki anlatacak tonlarca hikâye vardı ama artık toparlaması gerekiyordu.

"Mikrobiyota üzerine günlerce konuşabilirim ama asıl konumuzdan uzaklaşmak istemiyorum. O yüzden ana fikri anladıysan bedenimizdeki tüm mikroorganizmaları bir kenara koyalım ve olayı sadece hücrelerimiz üzerinden ele alalım. En son seni, yani 30 trilyon canlıyı aynaya bakarken bırakmıştım. Bilmiyorum belki içinden hücrenin canlılığını abarttığımı düşünüyor olabilirsin. Öyle ya karaciğerindeki minicik bir hücreden ne olacak ki. Sana şu kadarını söyleyeyim. Bir hücreyi vücudundan ayırıp uygun bir ortama koyarsam uzun bir süre canlılığını devam ettirebilir. Yani sen olmasan da hücrelerin kolaylıkla yaşayabilir Falin ama hücrelerin olmazsa sen yaşayamazsın.

Bu temel tespitin ardından yaşam ve ölüm meselesine geri dönelim. Nasıl ki canlılığın en küçük birimi hücre ise aynı mantıkla ölümün de en küçük birimi hücre olmalıdır. Yani ölümü anlamak için meseleyi hücrenin içinden görmemiz şart. Peki, bir hücre ne zaman ölür? Hücre öldüğünde, organ da ölür mü? Ya da biz öldüğümüz için mi hücrelerimiz ölür, yoksa hücrelerimiz öldüğü için mi biz ölürüz?"

Falin kızın nereye varmak istediğini anlamıştı. Açıkçası ölüme hücre üzerinden yaklaşmak ilginç olabilirdi.

"Bu soru topraktaki dönüşümü anlaman için çok önemli. Bizim ölümümüz ile hücrelerimizin ölümü hem birbirinden bağımsız hem de birbirine fazlasıyla bağımlı olaylardır. Aralarındaki ilişki biraz karışık. Zaten denklemin zorluğu da buradan geliyor. Aslında örnek verirsem ne demek istediğimi daha net anlayacaksın. Mesela ince bağırsağın yüzeyini oluşturan epitel hücrelere bakalım. Sadece bir gün içinde bu yüzeyde çalışan 17 milyar hücrenin öldüğünü biliyor musun? Düşünsene vücudunda sana ait 17 milyar canlı ölmüş ve senin dünyadan haberin yok. Neden? Çünkü ölenlerin yerine yenileri yapılmakta. Sayılar yine pek bir şey ifade etmeyeceğinden şöyle belirteyim. İnce bağırsak boyunca uzanan epitel tabakası her 5 gün içinde tümüyle yenilenmektedir.

Farklı bir örnek olarak az önce bahsettiğimiz kırmızı kan hücrelerini ele alalım. Vücudumuzun açık ara en kalabalık hücre grubu. Bir insanın damarlarında dolaşan bu 25 trilyon hücreden 4 ay sonunda geriye bir tane bile canlı kalmayacak. O zaman soruyorum sana bedenimizde her saniye milyarlarca ölüm gerçekleşirken kendimizi nasıl canlı olarak tanımlayabiliriz ki?

Beynimiz ve bazı özel yapılar dışında vücudumuzdaki hemen hemen tüm organ ve dokuları oluşturan hücreler sürekli ölüp yeniden yapılmaktadır. Yani bedenimizde her saniye nefes alan müthiş bir dönüşüm vardır. Hatta daha iyi anlaşılması için şöyle anlatayım. Meseleye organların tamamı üzerinden baktığında yaklaşık 7-10 yılda bir neredeyse tüm vücudunun değişmiş olduğunu söyleyebiliriz. Bunun anlamını biliyorsun değil mi? 10 yıl önceki sen teorik olarak yoksun. Çünkü seni oluşturan canlıların neredeyse tamamı öldü ve sen onları tek tek gömdün. Yerlerine sürekli yenileri geldiği için hiçbir zaman bu mucizevi dönüşümün farkında olmadın."

Falin hücrelerin bu tarz bir döngüsü olduğunu biliyordu ama olaya hiç bu açıdan yaklaşmamıştı. Bu mantıkla baktığında Glia haklıydı. Beyin ve birkaç temel yapı dışında insanlar belirli zaman dilimlerinde sürekli ölüp, yeniden dirilmişlerdi.

"Evet Falin biz buyuz. Hücrelerimiz ve vücudumuzdaki mikroorganizmalarla beraber trilyonlarca canlının bir arada yaşadığı ortak bir yaşam formuyuz. Öyle ki hem devasa bir mezarlık hem de yaşamın sürekli yeşerdiği inanılmaz bir ormanız. Bu gerçeği özümsediğin an artık aynaya daha farklı bakabilirsin. Daha doğru ifade edersem trilyonlarca canlı olarak hep birlikte daha farklı bakabilirsiniz."

Glia kısa bir süre duraksadıktan sonra Falin'e dönüp doğrudan gözlerine baktı.

"Eğer söylediklerimi kavradıysan artık toprağın altındaki dönüşüm anlam kazanabilir. Birazdan sana, burada konuştuğumuz gerçeğin toprağın altındaki yansımasını anlatacağım. Ama öncesinde kesinlikle dinlemen gereken çok özel bir aşk hikâyesinden bahsetmek zorundayım. Çünkü her şey devasa büyük bir aşkla başladı."

Bölüm 20

Yeryüzünün İlk Aşkı

Falin birazdan dinleyeceği aşk hikâyesini merak ediyordu. Bu aşk muhtemelen Glia'nın şu an burada olma nedeniydi ve görünen o ki içinde büyük bir ihanet barındırıyordu. Aşk ve ihanet. Birbirine hiç yakışmamasına rağmen bu kadar fazla bir araya gelen başka iki kelime var mıydı? Zaten kendi hikâyesi de bu iki kelime etrafında şekillenmiyor muydu? Amakrin'e duyduğu derin aşk ve hayatını teslim ettiği Biomortem tarafından ihanete uğraması. Eğer Amakrin'le hiç karşılaşmasaydı ne kanser olduğunu öğrenecekti ne de ölüme karşı savaşmak için parası olacaktı. Sıradan bir hastane yatağında ölecek ve çoktan mavi perdenin diğer tarafına geçecekti. Perdeyi düşünür düşünmez o ilahi melodi kulağında yankılandı.

İkili bir süredir sessiz bir şekilde yürüyordu. Yol boyunca denk geldikleri birkaç kişi merkez bölgeye yaklaşmış olduklarını gösteriyordu. Glia'nın hücreler üzerinden kurduğu ilişki sayesinde neden burada oldukları hakkında bir fikri oluşmaya başlamıştı ama Falin'in asıl ilgisini çeken içinde bulunduğu durumdu. Bir ölüydü ve bir başka ölüyle bilimsel sohbet yaparak öğrenmeye devam ediyordu. Beyni yeryüzünde kalmış biri için bundan daha garip ne olabilirdi ki! Belki de ruh denilen şey sadece duygulardan oluşmuyordu. Öğrenmek ve merak etmek de doğrudan ruhun mayasında olan kavramlardı. Zaten yeryüzüne ulaşan her ruhun, üzerine bir beden geçirir geçirmez yaptığı ilk iş bu olmuyor muydu? Keşfetmek. Bu beden ister bir bebeğe ait olsun isterse bir kuşa. Hiç fark etmiyordu. Neticede

hepsinin içinde nefes alan şey aynıydı. Öğrenmek için yanıp tutuşan bir ruh.

"Sence de dünyamız çok yalnız değil mi Falin?"

Glia'nın sorusu, Falin'in hafifçe irkilmesine neden olunca kafasındaki tüm düşünceler kuşlar misali hızlıca uçarak uzaklaştı. Geriye sadece kızın çizdiği görüntü kaldı. Hüzünlü bir yalnızlıkla evrende sürüklenen mavi bir küre.

"Uzay denen devasa boşluk bu kadar karanlık ve cansızken biz neden var olduk ki? Nasıl ortaya çıktık? İnan bana ateş başında oturan ilkel insan da bu cevapsız soruyu düşünüp durdu, bir roket içinde uzaya giden modern insan da. Yaşam denen bu müthiş organik karnavalın hikâyesi ne? Dinler, felsefe, bilim hepsi kendi açısından bu hikâyeyi anlatmaya çalıştı. Kutsal kitaplardaki metinlerden tut, evrimin ilk aminoasitlerine kadar hemen her seviyede bu konuyu Hjerne ile tartıştık. Malum burada vakitten bol bir şey yoktu ve ilginç olan neydi biliyor musun? Hangi hikâyeye inanırsan inan kendine tutunacak bir dal bulabiliyordun. Benim tutunduğum dal tahmin edeceğin üzere biyoloji denen görkemli ağaca aitti. Şimdi sana biyolojinin hikâyesini anlatacağım."

Falin heyecanla konuşan kıza biraz da garip gözlerle baktı. Eğer ölü olmasalardı Glia'da dikkat eksikliği olduğundan şüphelenebilirdi. Büyük aşk diye başlayan sohbet neden bir anda insanın varoluşuna dönmüştü ki?

"Hani bazı hikâyeler *bir varmış, bir yokmuş* diye başlar ya. Bizim hikâyemiz önce *yokmuş*'la başlıyor Falin çünkü yerkürenin ilk günleri, içinde savrulduğu uzayın karanlığı kadar sessizmiş. Sonra *bir varmış* olmuş ve canlılık ortaya çıkmış. Bunun nasıl gerçekleştiği şu anki konumuz değil. Ben sadece canlıların ortaya çıktığı dönemden sonrasını anlatacağım. O günlerde yeryüzü adeta bir karnaval alanı gibiymiş. Hepsi tek hücreli olan

bu canlılar çeşit çeşit gözükseler de bir özellikleri ortakmış. O da ne biliyor musun? Özgürlüklerine olan düşkünlükleri. Her biri kendi hikâyesini kendi başına yazacak kadar hürmüşler. Ta ki Arkea ve Mithe'nin hikâyesi ortaya çıkana kadar. İşte o günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamış. Bu hikâyeyi duymak zorundasın Falin ama öncesinde sana bazı biyolojik bilgileri hatırlatmam lazım. Özellikle de lise biyoloji dersinde ilk kez tanıştığımız prokaryot ve ökaryotları."

Lise dönemi Falin için oldukça uzak olsa da çalıştığı salonda yapılan konferanslardan bu hücre tiplerini hatırlıyordu.

"Söz konusu canlılık olduğunda yeryüzünde iki tip hücre kavramından bahsedebiliriz. Prokaryotlar ve ökaryotlar. Aslında ökaryotları tanımak çok kolay çünkü etrafımızda canlı olarak gördüğümüz neredeyse her şey ökaryot hücrelerden oluşuyor. İnsanlar, hayvanlar, bitkiler, mantarlar, çok hücreli bazı ilkel organizmalar... Hepsi ökaryot. Bu hücrelerin en önemli özelliği merkezinde zarla çevrili, belirgin bir çekirdeğinin olmasıdır. Bu çekirdeğin içinde her hücrenin en kıymetli hazinesi olan kalıtsal materyali yani DNA'sı saklıdır. Şu bilgiyi asla aklından çıkarma. Ökaryot hücreler genelde bir araya gelerek çiçek, solucan, insan gibi çok hücreli organizmaları meydana getirebileceği gibi tek başlarına da yaşayabilirler.

Peki bu durumda prokaryotlar kimler oluyor? Bunları da en basit haliyle bakteriler gibi düşünebilirsin. Prokaryot hücrenin zarla çevrili bir çekirdeği yoktur. Evet bunların da genetik materyali var ama hücre içinde dağınık bir şekilde bulunur. Prokaryotlar kısmında asla unutmaman gereken bilgi ise bunların tek hücreli canlı olmasıdır. Evet Falin. Prokaryotlar özgürlüklerine fazlasıyla düşkün olduklarından tek başlarına yaşamayı tercih ederler. Öyle ökaryotlar gibi çok hücreli organizmaları oluşturmak üzere bir araya falan gelmezler. Kendi kendilerine bölünüp çoğalarak soylarını devam ettirirler.

Eğer ökaryot ve prokaryot farkı kafanda netleştiyse artık çok eskilere gidebiliriz."

Falin'in gözü önüne neredeyse her biyoloji kitabında yer alan o hücre görüntüsü geldi. Merkezinde bir çekirdek ve onun etrafında da çeşitli organeller barındıran bu görsel tipik bir ökaryot hücresine aitti.

"Yaklaşık 2,2 milyar yıl önce yeryüzündeki tüm canlılar prokaryottu Falin. Evet yanlış duymadın. Ökaryot diye bir şey yoktu. Prokaryot canlılar tıpkı bugün olduğu gibi o zamanlarda da tek hücreli olarak yaşıyorlardı. Şekilleri, büyüklükleri ve yaşam biçimleri açısından muazzam bir çeşitliliğe sahip bu canlıların temel ortak özelliği özgür olmalarıydı. Hayatlarını tek başlarına yaşıyorlardı. Sonra bir gün bir olay oldu ve tüm dünyanın kaderi sonsuza kadar değişti.

Yapıca büyük, tek hücreli bir prokaryot olan Arkea her gün yaptığı gibi sessizce dolaşırken bir anda onu gördü. Kendisine göre daha küçük olan bu prokaryotta tanımlayamadığı bir şey vardı. Milyonlarca yıldır yeryüzündeydi ama daha önce böyle bir şeye şahit olmamıştı. Ona kim olduğunu sorduğunda tüm yeryüzünün kaderini değiştireceğini nereden bilebilirdi ki."

Glia olaya bizzat şahit olmuş gibi anlatıyordu. Milyonlarca yıl önce gerçekleşmiş bu olay sanki şu an gözlerinin önünde oynuyordu.

"Adı Mithe idi. Güzeller güzeli Mithe. Aralarındaki tek fark boyutları değildi. Arkea tüm hayatı boyunca oksijensiz yaşamıştı oysa Mithe içinde oksijen denen bir mucize taşıyordu. İşte Arkea'nın içindeki aşk ateşi ilk kez bu oksijenle yanmıştı. O andan itibaren nereye giderse gitsin asla Mithe'nin peşini bırakmadı. Sadece onu görmek, onun yanında olmak ve onu yaşamak istedi. Açıkçası Mithe de bu durumdan fazlasıyla memnundu. Fakat bir sorun vardı. Etraflarındaki diğer

prokaryotlar daha önce böyle bir şeye şahit olmamışlardı. Kimisi bu ikiliye merakla kimi ise suçlar gözle bakmıştı. Ne yaptıklarını sanıyorlardı ki?

Zaman geçtikçe hem Arkea hem de Mithe önemli bir gerçeği fark etti. Aralarında görünmez bir bağ vardı ve asla ayrılmak istemiyorlardı. Üstelik Arkea'nın içinde her geçen gün büyüyen garip bir istek oluşmuştu. Mithe'ye sıkıca sarılmak ve onu içine sokmak istiyordu. Ama bunu yapamazdı. Eğer yaparsa her şeyden çok sevdiği Mithe önce özgürlüğünü sonra da canını yitirecekti. Mithe de bunun farkındaydı. O ana kadar yeryüzündeki hiçbir canlının yapmadığı bir fedakârlığı taşımak zorunda olduğunu biliyordu. Deli gibi korkuyordu ama kararı kesindi. Arkea'ya aşıktı ve tek bir bedende sonsuza kadar onunla beraber var olmaya hazırdı.

İşte tüm hikâyemiz böyle başladı Falin. Mithe hiç düşünmeden kendini Arkea'nın kollarına bıraktı ve yaşama veda etti. Arkea Mithe'ye öyle sıkı sarıldı ki onu en derinlerine gömdü. Mithe'nin içindeki oksijen Arkea'ya nefes oldu ve içindeki aşk ateşiyle birleşip adeta her bir köşesini yakıp kül etti. İşte o küllerin içinden ökaryot dediğimiz yeni bir canlı doğdu. Özgürlüklerine çok düşkün iki prokaryotun aşkları uğruna önce birbirlerine bağlanması, ardından da birbirine bağımlı olmasıyla ortaya daha önce hiç görülmemiş yeni bir hücre çıkmıştı. Bugün etrafında gördüğün hemen her canlı, varlığını Mithe'nin bu fedakârlığına borçludur."

Ağzı açık bir şekilde hikâyeyi dinleyen Falin "Mithe... mitokondri" diye fısıldadı. Glia'nın gözlerinde çok keskin bir gülümseme belirdi.

"Evet Falin. Yeryüzünün ilk ve en fedakâr canlısı olan mitokondrinin hikâyesi bu. Lise biyoloji derslerinde bize bunu *endosimbiyotik* teori olarak öğretmişlerdi. Aslında bu teorinin dayandığı fikir çok basit bir nedene dayanıyordu. Bildiğin üzere hücrenin içinde organel dediğimiz yapılar bulunur. Nasıl

ki insan vücudunda çeşitli görevleri olan organlarımız varsa hücrenin içinde de aynı mantıkla çalışan organel dediğimiz yapılar yer alır. Eğer bu organellere yakından bakarsan bir tanesinin çok özel olduğunu görürsün. Elbette mitokondriden bahsediyorum.

Mitokondri hücre içine alınan besin maddelerini, oksijeni kullanarak enerjiye dönüştüren bir organeldir. Bu enerji hücreye adeta hayat verir. Ne de olsa kaynağı kadim bir aşka dayanıyor, değil mi! Peki mitokondriyi özel kılan durum ne? Çok ilginç ama bu organelin kendisine özgü bir DNA'sı var. Bu kesinlikle beklemediğimiz bir durum çünkü ökaryot hücrelere ait olan DNA, merkezdeki çekirdeğin içinde bulunur ve tektir. Diğer organellerin içinde ya da başka bir yerde o hücreye ait kalıtsal bir materyal bulamazsın. Peki bu durumda mitokondrinin içinde neden bir DNA olsun ki? Üstelik bu kalıtsal materyal hücrenin kendisine değil doğrudan mitokondriye özgüdür. Aslında cevabımız basit. Demek ki mitokondri zamanında tek başına yaşayan ve çoğalan bir canlıymış çünkü kendisine ait bir DNA'sı var. İşte endosimbiyotik teori ya da simbiyogenez dediğimiz görüş, kökenini bu fikirden alır. Buna göre ökaryot dediğimiz hücre tipi zamanında birleşen iki prokaryot hücreden ortaya çıkmıştır."

Mithe'ye sarılan Arkea'yı düşünmek Falin'in hüzünlenmesine neden olmuştu. Gözünün önüne vedalaşmak zorunda kaldığı Amakrin geldi. Aslında hikâyelerinin bazı kısımları örtüşüyordu. Nasıl ki Arkea, Mithe'ye göre daha büyükse Falin de Amakrin için yaşlıydı. İçinden "keşke kapı üzerinde Amakrin'e sarıldığımda onu bırakmayıp içime hapsetseydim" diye geçirdi. Tıpkı Arkea'nın yaptığı gibi. Böylece hiçbir zaman ayrılmamış olurlardı. Hemen sonrasında ilginç bir gerçeği fark etti. Aslında yaptığı tam da buydu. Amakrin zaten içinde yaşamaya devam ediyordu. Ölmüş olmasına rağmen hâlâ kızı düşünmesinin başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki.

"Hikâyemiz bitmedi Falin. Tam olarak Arkea ve Mithe'nin birleştiği noktada aslında yeniden başladı. Prokaryotların birçoğu bu ilişkiyi kınadı, lanetledi ve yasakladı. Bir hücrenin kendi bağımsızlığını feda edip başka bir hücrenin bağımlılığı altına girmesi görülmüş bir şey miydi? Ama bu durum Arkea ve Mithe'nin umrunda değildi. Geri kalan hayatlarını beraber yaşadılar, beraber bölünüp çoğaldılar ve nihayetinde beraber öldüler. O kadar uyumlu oldular ve birbirlerine o kadar yakıştılar ki hikâyeleri tüm prokaryotlar arasında bir efsaneye dönüştü. Üstelik bu efsane inanılmaz bir hızla yayılmaya başladığında yaşlı prokaryotlar onu yasaklamak zorunda kaldılar. Bu sapkınlık diğerlerine bulaşmamalıydı.

Sorarım sana hangi yasak, güzel bir hikâyeyi önleyebilir ki? Yeryüzünün ilk aşkı bir sürü genç prokaryota ilham oldu. Binlerce yıl içerisinde milyarlarca Arkea ve Mithe bir araya geldi ve artık prokaryotların karşısına yeni ve modern bir canlı sınıfı çıkmıştı. Ökaryotlar. Prokaryotlar bu yeni sapkın hücre türünün yayılmaması için ellerinden gelen her şeyi yaptılar ama başaramadılar. Arkea ve Mithe'den yaklaşık 600 milyon yıl sonra ortaya çıkan ikinci bir hikâye ile artık hiçbir şey geri döndürülemeyecekti."

Falin içinden *kloroplast* diye düşündü. Sadece bitki hücrelerinde bulunan bu organelin de tıpkı mitokondri gibi kendisine ait bir DNA'sı vardı. Yani ikinci hikâyenin kime ait olduğu belliydi.

"Arkea ve Mithe'nin hikâyesinden çok etkilenmiş genç bir prokaryot vardı. Ailesinin ona koyduğu isim siyanobakter'di. Ama o kendisini ikinci Mithe olarak görüyordu ve büyük fedakârlık için hazırdı. Bir gün aradığı ökaryotu gördü ve tıpkı Mithe gibi yaparak onunla birleşti. Sonrası inanılmazdı çünkü ortaya çıkan bu yeni hücre müthiş bir mucizeye sahipti. Etrafındaki en büyük enerji kaynağı olan güneşin enerjisini doğrudan kullanılabilecek bir hale dönüşmüştü. İşte bugün

yeryüzündeki her bitki de varlığını bu hikâyeye borçluydu. Eğer bu fedakârlığı kimin yaptığını görmek istiyorsan herhangi bir yapraktan ufak bir kesit alıp mikroskop altında bakman yeterli. Bir sürü yeşil kloroplast sana bakıp gülümseyecektir."

Sanki gülümseyen bir kloroplast görüyormuş gibi Falin de gülümsedi. Demek ki gülümsemek hayallerden bile bulaşabiliyordu. Üstelik hayal kuran kişi ölü olmasına rağmen.

"Peki bu büyük aşkın bizim asıl hikâyemiz olan ölüm sonrası dönüşümle ne ilgisi var? Artık merak ettiğin soruyu cevaplayabiliriz Falin. Bu olayların ardından geçen milyonlarca yıl boyunca ökaryotlarlar müthiş bir fikir geliştirdi. Aslında atalarının zamanında yaptığı gibi yaşamlarını sonlandırmadan da farklı birliktelikler oluşturabilirlerdi. Yani illaki birbirlerinin içine girmeleri gerekmiyordu. Ortak bir amaç doğrultusunda çeşitli hücreler bir araya gelerek ve birbirine bağlanarak da müthiş bir iş birliği yapabilirlerdi. İşte çok hücreli canlıların ortaya çıkışı da bu birliktelik sayesinde olmuştu. Birkaç hücrenin ortaklığıyla başlayan bu yeni hareket, zaman içinde milyarlarca hücrenin iş birliğine dönüşecekti.

Fikir güzeldi ama bir sorun vardı. Evet bir araya gelen hücrelerin hepsi yaşamına devam ediyordu ama oluşturdukları canlı tekmiş gibi davranıyordu. Yani bu tercih doğuştan sahip oldukları bağımsızlıklarını kaybetme nedeniydi. Ökaryotların çoğu bunu umursamıyordu çünkü inşa ettikleri canlıların mükemmel sistemi içinde var olmak buna fazlasıyla değerdi. Böylece bu yeni akım deli gibi yayılmaya başladı ve artık onu durdurmak imkânsızdı. Her defasında bir araya gelen hücre sayısı arttı ve milyonlarca yıl içerisinde kompleks sistemlere sahip bir sürü makro canlı ortaya çıktı. İnsan da bunlardan biriydi Falin. Otuz trilyon ökaryot hücrenin bir araya gelerek oluşturduğu biyolojik bir ortaklıktan başka bir şey değiliz.

Ökaryotlar inanılmaz bir devrim gerçekleştirirken prokaryotlar geleneklerinden asla taviz vermeden günümüze kadar gelmeyi başardılar. Yeryüzünün ilk gününde olduğu kadar özgürdüler ve hâlâ tek başlarına yaşamaya devam ediyorlar. Bugün biz bu prokaryotları çoğunlukla bakteriler olarak biliyoruz. Yeryüzünün ilk çocukları olan prokaryotlar, ökaryotlar tarafından yeniden inşa edilen yaşam anlayışını tarih boyunca sessizce izlediler. Ama bakış açıları zerre değişmedi. Onlara göre tüm ökaryotlar zamanında özgürlüklerine ihanet etmiş olan kölelerden başka bir şey değildi. Bütün hayatlarını, bir parçası olduğu canlının hizmetine adamış zavallı köleler topluluğu.

Asla unutma Falin. Endosimbiyoz tümüyle bağımlılık üzerine inşa edilmiştir. O nedenle prokaryotların bu hücreleri bir köle gibi görmesi çok da haksız sayılmaz. Ama onların da kaçırdığı önemli bir nokta var. Peki tüm bu ökaryot hücrelerin bağımlılık nedeni ortadan kalkarsa yani ortak canlının bizzat kendisi ölürse geriye kalan ökaryotlara ne olur?"

"Özgür kalırlar" diye anında karşılık verdi Falin. Glia'nın yüzündeki ifadeden doğru cevap verdiği anlaşılıyordu.

Bölüm 21

Hareket Eden Ölüler ve Biobot

Falin, Glia'nın varmak istediği noktayı artık görebiliyordu. Valizini yani bedenini iade etmenin ne demek olduğunu nihayet anlamıştı. Böylece neden sonsuz bir tünele hapsolduğu sorusu da bir cevaba kavuşmuş oldu. Yeryüzüne karşı asla affedilmeyecek bir günah işlemişti ve şimdi de bunun bedelini ödüyordu. Falin'deki değişimi fark etmeyen Glia ise heyecanla anlatmaya devam ediyordu.

"Şu ana kadar konuştuğumuz bilgiler doğrultusunda tekrar ölüm anına geri dönelim mi? Önce ilk gerçeğimizi kabul edelim. Bir kişi tıbbi anlamda ölü olarak tanımlansa bile aslında vücudunda ölen bir şey yoktur. Zaten organ nakli dediğimiz uygulama varlığını tümüyle bu gerçeğe borçludur. Öldü dediğimiz bir bedenden çıkarılan bir organın, başka bir bedende yıllarca yaşamaya devam etmesi sence de çok önemli bir detay değil mi? Eğer nakledilmeseydi toprağın altına gömeceğimiz bu organı nasıl ölü olarak tanımlayabiliriz ki?

"Garip" diye düşündü Falin. Benzer bir konuşmayı ölmeden önce Mileva ile de yapmışlardı. Kadın ısrarla ölümün bir süreç olduğundan bahsedip durmuştu. Yani geri dönüş ihtimali her zaman vardı. Asıl mesele hayat ile yok oluş arasındaki ölüm tünelinin ne kadar uzun olduğuydu. Falin o an ilginç bir detayı daha fark etti. Ölmesine göz yummuş olmasına rağmen Mileva'ya karşı bir öfke ya da nefret hissetmiyordu. Bunun bir nedeni olmalıydı.

"Biz ölsek bile organ ve dokularımız yaşamaya devam edecektir. Şimdi bu gerçeği yanımıza alalım ve tekrar toprağın altına inelim. İnsanlar üzerini toprakla örtüp hüzün içinde mezarını terk ettiğinde hücrelerinin hâlâ canlı olması gerçekten ironiktir. Bu konuda yapılan o kadar çok çalışma var ki. Örneğin öldükten iki gün sonra bile vücudumuzdaki 1000'den fazla genin hiçbir şey olmamış gibi çalıştığını biliyoruz. Bu genler özellikle inflamasyonu uyarıp bağışıklık sistemini harekete geçirmektedir. Mesela vücudumuzu korumada en etkili savaşçılardan olan akyuvarlar, ölümü takiben 60 ila 86 saat boyunca canlı kalıp savaşmaya devam ederler. Evet Falin. Sen ölsen bile bedenin hayatta kalmak için savaşmaktan vazgeçmez.

Yaşama tutunma süreleri elbette dokular arasında farklılık gösterir. Bu konuda çok daha dayanıklı hücreler de var. Örneğin farelerde yapılan araştırmalarda kas hücrelerinin 14 gün boyunca yapısını koruduğu ortaya çıkmış. Bir başka çalışmada ise üzerinden tam bir ay geçtikten sonra ölüden alınan fibroblast hücrelerinin laboratuvarda uygun ortama konulduğunda yaşamaya devam ettiği gösterilmiş. Bir ay Falin. Yakınlarını gömenler bile onları unutmaya başlamışken hücreler hâlâ var olma savaşı vermektedir."

Falin şaşkınlıkla dinliyordu. Hücrelerin yaşama tutunma mücadelesi gerçekten de inanılmazdı. Her şey bu kadar canlıyken o zaman ölen şey tam olarak neydi ki? Yoksa insan ruhu dediğimiz şey 30 trilyon canlıyı etrafında tutabilen bir enerji formu muydu? Tıpkı gece küçük sinekleri etrafına toplayan ışık gibi ruh da hücreleri bir araya getiren bir melodi miydi? Belki de mavi perdenin ardına geçerken duyduğu o müthiş ses, ruhun özündeki ezgiydi. İster bir enerji olsun isterse kutsal bir ezgi, asıl soru hâlâ cevaplanmamış bir şekilde ortada duruyordu. Tüm hücreler canlıyken bir ruh neden bedeni terk ederdi? Sanki Falin'in kafasında dönüp dolaşan sorular yetmezmiş gibi

Glia da çok ilginç bir soruyla bu sarmala dahil olmuştu.

"Sana bir soru Falin? Toprağa gömülmüş bedenlerin tam 1 yıl boyunca hareket edebildiğini biliyor musun?"

Adamın şaşkın bakışları hiçbir cümlenin özetleyemeyeceği kadar güzel bir cevap olmuştu. Elbette o da birçok insan gibi ölülere dair doğaüstü bir sürü hikâye duymuştu ama Glia'nın bu tarz bir durumdan bahsetmediği belliydi. Peki gerçekten böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

"Evet Falin. Bilim sadece hayatı değil ölümü anlamak için de harika bir lisan. Daha önce hiç *ceset çiftliği (body farm)* diye bir kavram duydun mu bilmiyorum. İsmi ürkütücü olsa da bu çiftliklerde bilime bağışlanan bedenlerin çürümesi biyolojik olarak incelenmektedir. Yani burasını doğal bir laboratuvar ortamı gibi düşünebilirsin. Şimdi sana bu konuda çalışan bir grup araştırmacının kurmuş olduğu ilginç bir sistemden bahsedeceğim. Bu sistemde özel çalışma alanlarına gömülmüş insan bedenlerinin her 30 dakikada bir fotoğrafını çeken otomatik bir düzenek var. Elbette seninle beraber açık bir mezarın başında saatlerce beklesek bile ölüye dair hiçbir hareket görmeyiz ama burada aylar boyunca çekilmiş yüzlerce fotoğraftan bahsediyoruz. Bu fotoğrafları zaman sırasına göre dizip peş peşe oynattıklarında ortaya inanılmaz bir görüntü çıkmış. Cesetler bildiğin hareket ediyor Falin. Özellikle kolların yanlara doğru hareketleri oldukça belirginmiş. Araştırma ekibi çürümenin erken aşamalarında bazı hareketlerin olabileceğini bekliyordu ama aylara yayılan daha büyük yer değiştirmeler onlar açısından da tanımlayamadıkları bir sürpriz olmuştu."

Falin duyduklarına inanamıyordu. Glia'nın anlattıkları bilimden ziyade bir korku hikâyesinden çıkmış gibiydi. Mezarın içinde olanlar hakkında o kadar az şey biliniyordu ki. Bir anda aklına garip bir soru takıldı. Acaba gömüldükten sonra bilincin yeniden geri gelme ihtimali olabilir miydi? Sonuçta birçok

hücre hâlâ yaşıyor, vücut bile hareket edebiliyordu. Bu durumda beyindeki nöronların da bu varoluş mücadelesine katkıda bulunmayacağını kim iddia edebilirdi ki? Evet ölüm anında ilk etkilenenler beynimizdeki hücrelerdi ama belki de bu kısa süreli bir koruma durumuydu ve sonrasında yeniden, son bir kez hayata tutunmak için aktifleşiyor olabilirlerdi. Bir an mezarın içinde uyanmayı hayal etti. İçinden oldukça sert bir ürperme hissi geçti. Bu ihtimal o kadar ürkütücüydü ki ölü bir insanı korkutmayı bile başarmıştı.

"Elbette mezarın içinde uyanıp kaçmaya çalışan bir bedenden bahsetmiyoruz. Orada aylara yayılmış müthiş bir mikro hareket var Falin. Yıllar boyunca aynı bedene hizmet etmiş 30 trilyon hücrenin, kendi başlarının çaresine bakmasını izliyoruz. Düşünsene tüm hayatları sadece ana bedene bağlılıkla geçmiş ve tek başına kalmanın ne demek olduğunu bilmeyen bir sürü ökaryottan bahsediyoruz. Ama merak etme bu şaşkınlık hissi kısa sürüp hemen ardından toparlanıyorlar. Bunun için ne yapıyorlar biliyor musun? Şu hayatta en iyi bildikleri şeyi; Bağlanacakları ve yaşamlarını devam ettirecekleri yeni ortaklıklar aramaya başlıyorlar.

Birazdan sana toprağın altında gerçekleşen bu çılgın süreçten bahsedeceğim ama öncesinde tanışman gereken çok önemli bir canlı var. Yeryüzünde daha önce hiç var olmamış ve insan eliyle laboratuvarda üretilmiş bu canlı olağanüstü bir organik devrimin ilk atası olacak. Eğer bu canlının ne yaptığını algılayabilirsen toprağın altında gerçekleşen mucize anlam kazanacaktır. O zaman hazırsan *biobot* ile tanışabiliriz."

Biobot kelimesi Falin'e hem tanıdık hem de ilk kez duyuyormuş gibi gelmişti. Belki de bu çağrışım robot kelimesine olan benzerliğinden kaynaklanıyordu. Açıkçası tam emin olamadı ama Glia'nın bahsettiği organik devrimi fazlasıyla merak etmişti.

"Biobotlarla ilgili ilk önemli araştırmalar 2020 yılı itibarıyla ortaya çıkmaya başladı. Peki nedir bu canlılar ve daha da önemlisi nereden çıktılar? Aslında her şey bir grup araştırmacının sorduğu harika bir soruyla başladı. Bildiğin üzere her bir organın kendine özgü hücreleri var ve bu hücreler birbirleriyle harika bir uyum içinde çalışırlar. Tam da ökaryotlardan beklenecek bir davranış. Peki birbiriyle alakasız organlara ait hücreleri bir araya getirseydik ne olurdu? Yine uyum içinde çalışabilirler miydi? Bunu denemek için bir kurbağanın hem derisinden hem de kalbinden aldıkları yaklaşık 1000 adet hücreyi çeşitli yöntemlerle bir araya getirdiler ve izlemeye başladılar. İlk bakışta bir hücre yığını gibi gözüken bu şey bakalım ne yapacaktı?

Gördükleri heyecan vericiydi. İlk olarak deri ve kalp kası hücreleri hem bulundukları ortama hem de birbirlerine adapte olacak şekilde bir dönüşüm geçirmeye başlamışlardı. Mikroskop altında bulut şeklinde gözüken bu çok hücreli canlı, aslında elindeki malzemeye göre kendini şekillendiriyordu Mesela kalp kası hücrelerini düşün. Kurbağanın vücudundayken asıl görevi uyum içinde kasılarak kanın vücuda pompalanmasını sağlamak olan bu hücreler yeni organizmanın içindeyken çok daha farklı bir rol üstlendiler. Özündeki kasılıp gevşeyebilme yeteneğini bu canlının hareket etmesine katkıda bulunacak şekilde dönüştürdüler. Bunu hücre kendi başına yaptı Falin. Kimse ondan böyle bir şey istemedi ve sonuç ne oldu biliyor musun? İlk başta hücre yığını gibi gözüken bu canlı artık hareket edip, dolaşabiliyordu.

Çok hücreli basit bir canlı da olsan öyle kafana göre dolaşamazsın. Çevreni algılaman ve onunla etkileşim kurman lazım. İşte bu kısmı da deri hücreleri üstlendi ve buna göre kendini yeniden şekillendirdi. Gerçekten şaka gibi ama sonuç tam da böyle oldu. Birbirleriyle ilgisi olmayan 1000 adet deri ve kalp kası hücresi bir araya konuldu ve onlar kendi aralarında hızlıca

organize olarak hareket edebilen ve çevresiyle etkileşim kurabilen yeni bir canlı türü meydana getirdi. Geçmişinde Arkea ve Mithe'nin hikâyesi olan hücrelerden de başka bir şey beklenmezdi zaten.

Yeryüzünde ilk kez var olmuş bu canlıya *Xenobot* ismini verdiler. Deri ve kalp kası hücrelerini kullandıkları kurbağanın türü *Xenopus laevis* olduğu için böyle bir isimlendirme yapmışlardı. Hatırlarsan konuşmamın başında biobot kelimesini kullanmıştım. Bu durum kafanı karıştırmasın. Evet bu araştırmadaki canlının özel adı Xenobot olsa da farklı çalışmalarda benzer şekilde üretilmiş canlılar için ortak bir tanımlama olarak biobot kelimesi kullanılmaktadır. İşte bu çılgın, minik Xenobotlar öylece etrafta dolanıp yaklaşık 10 gün boyunca yaşamaya devam ettiler. Gerçekten inanılmaz."

"Xenobot" diye içinden tekrarladı Falin. Anlaşılan o ki söz konusu yaşam etrafında iş birliği olduğunda, ökaryotlar ne yapıp edip bir yolunu buluyorlardı. Yani hücrelerin illaki birbirine uyumlu olması gerekmiyordu.

"Araştırmacılar işin felsefesini bir kere çözünce çok daha ilginç girişimler denemeye devam ettiler. Deri ya da kalp gibi farklı dokulardaki hücreleri bir araya getirip rastgele bir canlı oluşturmak yerine doğrudan kök hücreler üzerinde benzer bir müdahaleyle, amacı olan canlılar üretmeyi kafaya koydular. Biliyorsun kök hücre hangi dokuya konulursa konulsun oradaki hücrelere dönüşebilme yeteneği olan mucize bir yapıdır. Doğal olarak kök hücrelere yapılacak doğru genetik müdahaleler ile belirli göreve yönelik canlılar üretebilirlerdi.

Bu sefer aynı türe ait kurbağanın yumurtaları kullanıldı. Oluşturulmak istenilen canlıya ait temel özellikler RNA teknolojisi aracılığıyla yumurtadaki kök hücrelere doğrudan aktarıldı. Ortaya çıkan yeni nesil Xenobotlar'ı görmen lazım Falin. Artık çok dar boruların içinden geçip belirlenmiş

patikaları takip edebilecek bir yeteneğe ulaşmışlardı. Böylece isimlerinin sonunda yer alan *bot* kelimesi bir anlam kazanmıştı çünkü bu yeni tür canlılar, tıpkı robotlar gibi herhangi bir görev için spesifik olarak tasarlanabiliyordu."

Glia bir süre duraksadı. Söyleyeceklerini kafasında tartıyor gibiydi.

"Şimdi beni çok iyi dinlemelisin Falin. Tümüyle organik, canlı robotlar yapma fikri ne kadar muhteşem olsa da birazdan bahsedeceğim şeyin tek bir adı var. Çılgınlık. Ne oldu biliyor musun? Araştırmacılar bu teknoloji sayesinde belirli görevlere uygun spesifik organizmalar yapabildiklerini görünce akıllarına ilginç bir soru takıldı. Acaba *Mimar Xenobot* yapmak mümkün olabilir miydi? Yani öyle bir Xenobot düşün ki ortamdaki kök hücreleri kullanarak kendisine benzer başka Xenobotlar inşa etsin. Kulağa epey zorlama bir fikir gibi geldiğinin farkındayım ama dedim ya karşımızdaki çılgınlık fazlasıyla derin.

Araştırmacıların önündeki en büyük engel Mimar Xenobotlar'ın neye benzemesi gerektiği idi. Takdir edersin ki tüm yeteneklerimiz sahip olduğumuz anatomi ile doğrudan ilgilidir. Eğer dört ayağın varsa hızlı koşabilirsin, kanatların varsa uçabilirsin... Peki bulut görünümlü bir hücre topluluğu mimar olmaya karar verirse nasıl gözükmesi gerekirdi? İşte burada devreye süper bilgisayarlar ve yapay zekâ girdi. Öncelikle yeryüzündeki birçok canlının milyonlarca yıllık evrim simülasyonlarını sisteme tanıttılar. Ardından da Mimar Xenebot'un sahip olması gereken özellikler listelendi. Bu öyle bir canlı olmalıydı ki ortamda birbirinden uzakta duran kök hücre topluluklarını bir araya getirip onlardan kendisine benzeyen yeni canlılar inşa etmeliydi. Bilgisayar, uzun simülasyonların ardından Mimar Xenebot'un sahip olması gereken şekli ekranına yansıtınca araştırmacılar bir

hata olabileceğini düşündü çünkü karşılarında çok eski bir bilgisayar oyunu karakteri olan *Pac Man* görünümünde bir tasarım vardı."

Falin gülümsedi. Yapay zekâ muhtemelen araştırmacılar ile dalga geçmişti zira *Pac Man*'i mimar olarak düşünmenin başka bir açıklaması olamazdı. Belki de bilgisayar oyunlarının atalarından biri olması nedeniyle ona hürmeten, anısını yaşatmak için böyle bir şey yapmıştı. Bir labirentin içinde önüne çıkan noktaları yiyip, hayaletlerden kaçan Pac Man'i düşündü. Hemen sonrasında "hayalet" diye mırıldandı ve kafasında ilginç bir soru belirdi. "Acaba kendisi şu an bir hayalet sayılır mıydı?" Yani ölmüştü ve Araf'ta sıkışıp kalmıştı. Başvuru koşullarının en önemli kısmını sağlıyordu. Bu düşünce garip bir farkındalığa sebep oldu. Yıllar boyunca her insan gibi ölüm sonrasını merak etmişti ve kafasında cevabını aradığı bir sürü soru vardı. Şimdi ölmüştü ve öteki taraf denilen yere sonunda gelmişti ama sanki bilimsel bir kongredeymiş gibi Mimar Xenobotlar'ı, ökaryotları vs. konuşuyorlardı. Cennet, cehennem, dinler, hayaletler... Konuşulacak o kadar şey varken neden hâlâ dünyevi işlerin etrafında dolaşıyorlardı ki. "Tam da benlik bir hareket" diye içinden geçirdi. Glia ise sona yaklaşmanın heyecanıyla anlatmaya devam ediyordu.

"Araştırmacılar kök hücrelere yaptıkları genetik müdahaleler ile Pac Man şeklinde Mimar Xenobotlar'ı ürettiklerinde ne gördüler biliyor musun? Tasarımın asıl kısmı ağız gibi gözüken üçgen şeklindeki açıklıktı. Yeni nesil mimarları, içinde kök hücrelerin dağınık bir şekilde bulunduğu bir ortama bıraktıklarında ortaya çıkan o görüntüleri görmen lazım. Sanki bir beyinleri varmış gibi Mimar Xenobotlar üçgen görünümlü ağızları aracılığıyla önce etrafa dağılmış kök hücreleri topladı ve hemen ardından da bu hücrelerin etrafında defalarca dönerek onları adeta bir hamur gibi yoğurdu. İnanılmaz ama işi bittiğinde ortaya kendisi gibi gözüken yavru Xenobotlar çıkmıştı.

Üstelik bu yavrular kısa bir süre içerisinde hareket etmeye ve diğer Xenobotlar gibi davranmaya başlamışlardı bile."

Glia yine duraksadı ve ellerini iki yana açtı.

"Falin bunun ne anlama geldiğinin farkındasın değil mi? Bu bir devrim. Tarihte ilk kez her şeyiyle organik olan robotlar ürettik. Üstelik bu yeni organizmalar kendileri gibi canlılar da üretebiliyorlardı. Yani üreme yeteneği olmamasına rağmen çoğalmayı bile başarmıştı. Soruyorum sana bu bir delilik değil de ne? İnan bana bilim kurgu yazarlarının bile aklına gelmeyecek organik bir devrimle karşı karşıyayız. İnsanlar yakın gelecekte tüm devreleri makinelerden oluşan robotlar görmeyi beklese de bu konuda asıl devrimi biobotlar yapacak. Hem de çok güçlü ve kalıcı bir şekilde. Nereden mi biliyorum? Yeryüzünün milyarlarca yıldır kullandığı dil organiktir Falin ve bu dili kullanan bir şeyin başarıya ulaşmama ihtimali yoktur."

Bölüm 22

Mezarımdaki Biyokütle

Uzun bir süre sessizce yürüdüler. Glia sanki anlattıklarının iyice sindirilmesini istiyormuş gibiydi. Aslında haksız da sayılmazdı çünkü Falin'in beyni artık bazı bilgileri yutamaz hale gelmişti. Mezarda hareket eden ölüler, mimar biobotlar ve milyonlarca yıl önce hücrelerin birbirine duyduğu ölümsüz aşklar... Ölü biri olarak bu kadar şaşırması kesinlikle normal değildi. Düşüncelerinden sıyrılıp etrafına göz gezdirdi. Merkeze yaklaşmış olmalıydılar çünkü çevrelerindeki insan sayısı artmıştı. Hepsinin yüzü kıyafetleri kadar griydi ve müebbet ceza almış mahkumlar gibi amaçsızca dolaşıyorlardı. Hiç beklemediği bir anda Mileva'nın cümleleri beyninde canlandı, "Biomortem'de başardığımız asıl şey bu" demişti kadın. "Sizi terk etme fırsatı bulamadan ruhunuzu bedeninize hapsedeceğiz" diye devam etmişti. Gerçekten de başarmıştı. Falin'in ruhunu bu sonsuz tünele hapsetmişti.

Glia yönünü değiştirerek pencere tarafına gitti, bağdaş kurarak yere oturdu ve Falin'e yanına gelmesi için işaret etti. Pencereye doğru ilerleyen adam ise önce dışarıya bakarak uzun kuyruğu inceledi. Yanında valizi olmayan tek bir kişi bile yoktu. Artık valiz görmeye tahammül edemiyormuş gibi sırtını cama dönerek yere çöktü. Bu hareketi Glia'nın gülümsemesine neden oldu.

"Seni o kadar iyi anlıyorum ki. Öyle ya da böyle bizler valizlerini kaybetmiş yolcularız ve ne yazık ki beklemek dışında

yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu çaresizlik insana ilk başta fena çarpıyor ama meraklanma zamanla bu gerçeğe alışıyorsun. Ölü bile olsan."

Falin umutsuzca kafasını salladı. İlk başta bu duruma hiçbir anlam verememiş hatta bir miktar öfkelenmişti ama artık biliyordu çünkü her şey derin bir anlam kazanmıştı.

"Çocukluğumuzdan beri bize hep aynı şey anlatıldı. Yaşam ve ölüm, birbirinin zıttı iki kavram. Var oluş ile yok oluşun hikâyesi. Peki bir şey gerçekten yok olabilir mi? Termodinamiğin enerjiyle ilgili olan en temel yasasını hatırla. Hiçbir enerji yoktan var edilemeyeceği gibi, vardan da yok edilemez. Ancak bir halden diğerine dönüşür. Yaşamın canlılığını düşün lütfen. Adeta enerjinin nefes alıp verdiği bir formdan bahsediyoruz. Nasıl yok olabilir ki? O nedenle ölüm asla yaşamın zıttı değildir. Aksine ölüm yaşamın bizzat kendisidir. Sadece dönüştüğü için onu tanımıyoruz çünkü algılarımızın çok ötesinde bir değişim söz konusu. Fakat ne yazık ki insanların büyük bir kısmı ölümün bir son olduğunu düşünür. Neden böyle düşündüklerini sorarsan sana çok basit bir yanıt verirler. Derler ki *dünya binlerce yıldır var. Bir sürü imparatorluk ve medeniyet kuruldu, yıkıldı. Ama biz hiçbirini hatırlamıyoruz. Neden? Çünkü yoktuk. Olmadığımız bir şeyi nasıl hatırlayalım?* Bu kişilere göre ölümden sonra karşımıza çıkacak şey sadece budur. Sonsuza kadar sürecek bir hiçlik."

Falin onayladı. Ölmeden önce tümüyle aynı fikre sahipti. Demek ki bu düşüncesinde yalnız değildi. Aslında mantık basitti. Öncesi nasıl yoksa sonrası da olmayacaktı. Ama şu an içinde oturduğu tünel sağlam yanıldığını gösteriyordu.

"Bu büyük bir yanılgı Falin. Hatırlamıyor olman senin var olmadığın anlamına gelmez. En basitinden insanı düşün. Geriye dönüp baktığında en eski hatırladığın anı ne zamana denk geliyor? Hadi diyelim çok zorladın ve üç yaşlarına kadar gittin. Peki ya öncesi? Düşünsene üç yıl boyunca nefes aldın, yedin,

öğrendin, hareket ettin ama hafızanda hiçbir şey yok. Her şey siyah bir karanlık. Aynı şey anne karnında da geçerli. Hayatının belki de en büyük mücadelesini doğum sırasında verdin ama tek bir saniyesini bile hatırlamıyorsun. Şimdi sen hatırlamıyorsun diye o yılların var olmadığını söyleyebilir miyiz?

İnsan hafızası inanılmaz karışık bir konu ve bir sürü faktör tarafından etkilenmekte. Yine de ilk anılarına gidersek önemli bir detay görürüz. Dil yeteneğinin gelişmesi ile hafızanın ortaya çıkması arasında yakın bir ilişki var. Yani kelimeler anlam kazandıkça anılar daha belirgin şekilleniyor. Yaşamın lisanını öğrendikçe onu artık çok iyi hatırlıyoruz. Belki de geçmişin bu kadar karanlık olmasının nedeni budur. Ya o lisanı unuttuk ya da ona hiç sahip olmadığımız için anılarımız yok."

Kız el hareketleriyle havada bir şeyleri uzaklaştırıyormuş gibi yaptı. Bu hareketi oldukça sevimli gözükmesine neden olmuştu.

"Neyse asıl bahsetmek istediğim konuya gelelim ve dönüşümü konuşalım. Doğanın hemen her köşesi mucize ve büyülerle doludur. Bunlardan bazılarını keşfetmeyi başardık ama inan bana çoğu hakkında hâlâ en ufak bir fikrimiz yok. Mesela metamorfozu düşün. Bir tırtıl kendisini kozanın içine gömer ve oradan adeta başka bir yaşam formu olan kelebek şeklinde çıkar. Sorarım sana bundan daha çılgın bir büyü olabilir mi? Karşımızda tanımlaması zor ama gözlemlenebilir mutlak bir dönüşüm vardır. Denklem çok nettir. Kelebeğin uçması için tırtıl gömülmek zorundadır. İşte yaşam ve ölüm arasındaki asıl ilişki metamorfoz fikrinin içinde gizli. Buradaki dönüşümü anlamak için insanın etrafındaki kozayı keşfetmek lazım. Bu kozanın adı toprak Falin. Artık mezar adını verdiğimiz bu biyolojik kozalara bakabiliriz.

Eğer eline bir avuç dolusu toprak alırsan bir şeyden emin olabilirsin. O koyu kahverengi yığın, görüp görebileceğin en müthiş

biyokütledir. Parmaklarının arasında karınca, böcek, solucan, bitki, mantar, alg, bakteri ve çok çeşitli mikroorganizmaların bir araya geldiği müthiş bir karnaval alanı vardır. Eğer oturup bir avuç toprağın içindeki canlıları tek tek saymaya kalksaydın şu an yeryüzündeki insan sayısından çok daha büyük bir miktara ulaşırdın. Sadece tek bir avuç topraktan bahsediyorum. Sen bir de yerkürenin tamamını düşün. Ne yaparsan yap ortaya çıkan tablo algılarının çok ötesinde olacak.

Unutma. İçine atılan her tohuma can veren, yeryüzünün en muhteşem yaşam alanıdır toprak. Ölüme ve yüzlerce yıldır hayatımızda olan mezar kavramına biraz da bu gözle bakmanı istiyorum. Neden biliyor musun? Çünkü toprak, yaşamla ölüm arasındaki metamorfozun gerçekleştiği en ideal alandır. Nasıl ki bir tırtıl kendisini bir kozanın içine koyuyorsa biz de sevdiklerimizin bedenlerini mezar denen bu kozalara emanet ediyoruz. Artık bu büyülü kozanın içinde yalnız olmadığını biliyorsun. Milyarlarca yaşam formu hücresel boyuttaki dönüşümünün her anında sana eşlik etmek için yanında hazır bekleyecek. Bazen onlar senin bir parçana dönüşecek bazen de sen onların bir parçası olacaksın.

Hatırlarsan sana ceset çiftliklerinden bahsetmiştim. Bu özel alanlarda yapılan araştırmalar sayesinde ilginç bir bilgi daha keşfettik. Meğerse ağaç ve çeşitli bitkiler, yakınlarında bulunan ölü bedenlere birtakım tepkiler veriyorlarmış. Peki bu nasıl oluyor? Bir ceset çürüdüğünde etrafında *ayrışma adası* olarak isimlendirilen bir bölge oluşturur. Ayrışma kısmının detaylarını konuşmuştuk. Doğal olarak bu adanın ne kadar hareketli bir ortam olduğunu tahmin edebilirsin. Çürümüş bedenden etrafa yayılan yoğun nitrojenin bitkiler üzerinde etkili olduğunu zaten biliyoruz. Bununla beraber gerek topraktaki mikroorganizmalar gerekse de diğer canlılar aracılığıyla ceset ve yakınındaki bitkiler arasında ilginç bir etkileşimin olduğunu da gördük. Bu

karşılıklı sessiz sohbet sayesinde ağaç ve bitkilerde hem kimyasal hem de fiziksel değişimler meydana gelir. Burada basit bir etkileşimin ötesinde bir şeyler var Falin. Öyle ki bitkiler, insan ve hayvan cesetlerine bile farklı tepkiler veriyor. Hatta bazı fikirlere göre insanın yaşam biçimi bile bu iletişim üzerinde etkili olabiliyormuş. Yani zamanında çok fazla alkol, sigara tüketmiş bir ölüye verilen tepki ile daha sağlıklı yaşamış birine verilen tepkide bile farklılık varmış. Bitkideki fiziksel değişimleri ise daha çok yaprak renklerinde görüyoruz. Bazı özel görüntüleme yöntemleri bu değişimi çok daha belirgin gösterebiliyor. Bu neden önemli biliyor musun? Bu etkileşim sayesinde geniş ormanlık alanlardaki ceset aramaları, özel görüntü filtrelerine sahip drone benzeri hava araçlarıyla çok daha hızlı ve etkili bir şekilde yapılabilir."

Falin'in hayal gücünde, yerde yatan bir cesedi dalıyla işaret eden bir ağaç görüntüsü canlandı. Evet bitkiler böyle bir şey yapmıyordu ama bakmasını bilene fazlasıyla yardımcı olduğu kesindi. Kim bilir henüz görmediğimiz yerlerde nasıl etkileşimler oluyordu?

"Şimdi tüm konuştuklarımıza tekrardan bu gözle bak. Çürümede rol oynayan canlıları, ökaryotların bir arada olma heyecanını, biobot gibi davranabilen adını bilmediğimiz nice gizemli organik oluşumu görebilirsen bu kozada neyin gerçekleştiğini zaten anlamış olacaksın. Söylediklerimi sadece yorum olarak düşünme çünkü bu konuda yapılan bilimsel araştırmalar da bize gayet önemli bulgular göstermekte. Hatırlarsan organizmanın kendisi ölse bile hücrelerinin yaşadığından bahsetmiştik. İşte bu hücreler belirli koşullar sağlandığında çok ilginç davranışlar gösterebiliyorlar. Kimisi yaşayan başka bir organizmaya dahil olurken bazıları kendi aralarında yeni çok hücreli yaşam formları oluşturuyorlar. İşte anahtar cümle bu. Ana organizma ortadan kalksa bile onu oluşturan hücreler var olmak

için her türlü yöntemi deniyorlar. Bu müthiş dönüşüm toprakla gizlendiği için çok uzun yıllardır insanlığın gözünden kaçtı ama bilim sayesinde bu kadim sırrı da açıklığa kavuşturacağız. Zaten laboratuvar ortamında besin, oksijen, gerekli kimyasal ve elektriksel uyaranların sağlanması sonucunda hücrelerin bir araya gelme eğiliminde olduğunu gösteren birçok araştırma var. İşin içine bir de toprağın çeşitliliği girdiğinde ortaya çıkacak olasılıkların ise sınırı yok.

Bedenimiz toprağa gömüldüğünde çevremizdeki zengin biyokütle ile muazzam bir etkileşime gireriz. Bizim çürüme olarak adlandırdığımız süreçte hücrelerimiz binlerce yaşam formuyla güçlü ilişkiler kurar. Hani öldüğünde organlarını bağışlayan insanlar var ya. Sahibi ölse bile bu organlar farklı bedenlerde yaşamaya devam ederler. İşte burada da benzer bir durum söz konusu. Biz ölsek bile toprağa bağışladığımız hücrelerimiz başka yaşam formlarında hayatlarına devam edebilirler. Yani Falin 30 trilyon hücreden oluşan sen ölsen bile, hücrelerinin büyük bir kısmı bir çiçekte, bir solucanda ya da adını bilmediğimiz çok hücreli bir organizmada var olmaya devam edecektir. Bazı hücrelerin ise gerçekten ölüp, içindeki hammaddeyle toprağın biyokütlesine katkıda bulunacaktır. Emin olman gereken tek şey toprağın kalbinde gerçekleşen bu mucizevi dönüşümde tek bir hücren bile ziyan olmayacaktır."

Glia bir süre sessizce Falin'e baktı. Artık bir şey anlatmasına gerek kalmamıştı. Karşısındaki bakışlar her şeyi anlayan birine aitti. Yine de anlatmaya devam etti çünkü her hikâye gibi bu da tamamlanmak zorundaydı.

"Artık sorumuz bir cevaba kavuşabilir. Senin de çok iyi anladığın üzere valizimiz aslında dünyada toprağa gömülen bedenimizin buradaki bir simgesi. Mavi perdenin ötesine geçemiyoruz çünkü metamorfozumuzu tamamlamadık. Toprağın kalbine, doğaya ve yaşama iade etmemiz gereken bedenimizi

yani milyarlarca hücreyi buzun içine hapsettik. Bedenimiz iade edilecek sıradan bir bornoz, bir havlu ya da ne bileyim bir cihaz değil. Bizi var etmek için bir araya gelmiş milyarlarca hücrenin yaşamını çaldık. Hayat denen muazzam ağda kendi büyüklüğümüzde delikler açtık. Yeryüzünde birbirlerine bağlı hücreler sürekli bir dönüşüm içindeyken biz yarattığımız eksiklikle bu dönüşümü sekteye uğrattık. İşte bizi bu yüzden bu hapishaneye tıktılar."

Falin neyi çaldıklarının farkındaydı ama gerçekler Glia'nın ifadelerinde çok daha ürkütücü bir hal almıştı. Mükemmel görünümlü beyaz bir düzenin üzerindeki siyah toz tanelerinden başka bir şey değildiler. Evet bu müthiş büyüklüğün içinde belki bir zerre boyutundaydılar ama bu görünmedikleri anlamına gelmiyordu. Bu tüneldeki herkes öyleydi. Kimisi kendi istek ve çabalarıyla kimisi ise tümüyle talihsizlik ya da kaza sonucu buraya gelmişti.

Glia susmuştu. Heyecan duymasına neden olan hikâyesi nihayet bitmiş ve gerçeğin karanlığına geri dönmüştü. Ölüydüler ve buraya sıkışıp kalmışlardı. Kızın yüzünde az önce nefes alan tüm renkler yerini derin, gri bir hüzne bıraktı. Her ikisi de derin düşünceler içindeyken aynı anda irkilmelerine neden olan garip bir şey oldu. Tüm tünel boyunca yankılanan bir sinyal sesi duydular. Bu ses Araf'ta uyandıklarında duydukları sinyal sesinin aynısıydı. Üstelik bu sefer sinyali takip eden bir kadın sesi de duymuşlardı. Hangi dilde konuştuğu anlaşılmasa da hem Glia hem de Falin cümlelerin arasındaki Hjerne kelimesini çok net işitmişlerdi.

Glia "olamaz" dedikten sonra yerinden fırlayarak koşmaya başladı. Falin de sanki bir iple kıza bağlıymış gibi hızla onu takip etti. Tünelin ana giriş noktasına ulaştıklarında camlara yığılmış kalabalığı gördüler. Herkes şaşkınlıkla dışarıyı izliyordu. Glia adeta kalabalığı yararak cam kenarına kadar ulaştı. Falin

biraz zorlansa da kızın yanına gidebilmeyi başarmıştı. İşte o an dışarıda açık mavi valizine sarılmış bir şekilde camlara bakan adamı gördü. Uzun saçlarıyla film yıldızlarını anımsatan bu kişi Hjerne olmalıydı. Bakışları birini arıyor gibiydi ve Falin o birinin kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Hjerne camın diğer tarafındaki Glia'yı gördüğünde yüzünde tebessümle karışık bir hüzünle oraya yaklaştı. Tıpkı mahkum ziyaretlerinde olduğu gibi açık avucunu cama yapıştırdı. Glia'nın eli sanki bir mıknatıs tarafından çekiliyormuş gibi hızla adamın elinin hizasına geldi. Gözünden yaşlar akmaya başladı. Yüzünde arkadaşı için duyduğu mutluluk ile yalnız kalmanın yaratacağı hüzün birlikte yer alıyordu.

Bir süre bakıştıktan sonra Hjerne elini kenara kaydırdı ve kızın avucunun olduğu bölgeye bir öpücük kondurdu. Glia avucunu camdan çekerek kalbinin üzerine yerleştirdi ve göz yaşlarına boğuldu. Yanına gelen üniformalı görevliler Hjerne'yi uyardığında adamın yüzünde keskin bir keder oluşmuştu. Uzun kuyruğun beklediği bölgeye yürürken tam dört kez arkasını dönüp Glia'ya bakmıştı. Perdenin önüne geldiğinde ise çoktan mucizenin etkisi altına girmişti. Kafasını istese de geri döndüremezdi. Perdenin hafif aralanması ile ortaya çıkan müthiş aydınlık Hjerne'yi içine çekti. Geçiş sırasında etrafa yayılan huzur camın arkasından bile hissedilmişti.

Falin yere oturup hıçkırarak ağlayan kıza baktı. Glia ve Hjerne arasında dostluktan çok öte bir bağ olduğu kesindi. Herkes kendi arasında konuştuğundan tünelin içinde her tarafa yayılan hafif bir uğultu oluşmuştu. Sahi az önce ne yaşamışlardı? Hjerne'nin hikâyesini bilmiyordu ama eğer sistem Glia'nın anlattığı gibi çalışıyorsa adamın bedeni çürümek için fırsat bulmuş olmalıydı. Yani valiz ortaya çıkmış ve metamorfozu tamamlanmıştı. Böylece ödünç aldığı hücrelerini yaşamın kalbine iade etmiş ve ruhu özgür kalmıştı.

Tüm bu düşünceler o soğuk gerçeğin yeniden belirmesine neden oldu. Biomortem o kadar gelişmiş ve uzun soluklu bir teknolojiye sahipti ki bedeninin çürüme ihtimali neredeyse yok gibiydi. Zaten bunun için tonlarca para ödememiş miydi? Etrafına baktı ve sonsuza kadar bu tünelde hapis olmanın ne demek olduğunu algılamaya çalıştı. İçinin sıkıştığını hissedince tüm düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Şu an yapması gereken tek şey Glia'nın yanına gidip ona destek olmaktı fakat kız çoktan geldikleri yöne doğru giderek ortamdan uzaklaşmıştı. Belli ki yalnız kalmak istiyordu. En azından bu açıdan şanslıydı çünkü tüm evrende yalnız kalabileceği en ideal yer burası olmalıydı. Falin kızı takip etmedi. Acısını sindirebilmesi için ihtiyacı olan tek şeyin sadece zaman olduğunu çok iyi biliyordu.

Tam o anda her şeyi unutmasına neden olacak bir şey yaşadı. Camın kenarında hâlâ dışarıyı izlemekte olan biri vardı ve Falin bu adamı çok iyi tanıyordu. Yüz hatları neredeyse kızının aynısıydı. Adam, kendisine doğrultulmuş ısrarcı bakışları hissettiği an hafif bir tedirginlik yaşadı. Falin artık emindi. Karşısında Biomortem'in ünlü ilk hastası yani Mileva'nın çok sevdiği babası vardı.

Bölüm 23

Bir Ölünün Hikâyesi

Zaman kavramını iyice yitiren Falin tünelin sonsuzluğa giden tarafına doğru dümdüz yürüyordu. Tünele girdiğinden beri ilk kez tek başına kalmıştı ve aklına bir sürü soru hücum ediyordu. Bunlardan en önemlisi "ne kadar süredir burada olduğu" sorusuydu. İçeri ilk girdiğinde Glia ile tanışmış ve epey bir süreyi beraber geçirmişlerdi. Hjerne'nin tünelden ayrılmasının ardından ise Mileva'nın babasına rastlamış ve adamın uzun hikâyesini dinlemişti. Şimdi de Glia'yı arıyordu. Kızı en son tünelin bu tarafına doğru giderken görmüştü. Peki tüm bunlar olurken ne kadar zaman geçmişti? Konsantre olmaya, hesaplamaya çalıştı ama bir türlü beceremedi. Her şey o kadar belirsizdi ki geçen sürenin saatlere mi yoksa günlere mi karşılık geldiğini bile ayırt edemiyordu. Adeta zaman körlüğü yaşıyordu ve bu korkunç bir histi. Muhtemelen öldüğü an biyolojik saati durmuştu ve zaman kavramı artık sonsuza kadar yok olmuştu. Aslında bu durumda sonsuz diye bir kavram da olmazdı çünkü zaman yoktu.

Zaman ve sonsuz kavramlarını sorgulamak ruhunu kaplayan karanlığı daha da derinleştirdiğinden farklı bir şeyleri düşünmeye çalıştı ve gözünün önüne Mileva'nın babasının bakışları geldi. Tanışmak amacıyla Biomortem'den geldiğini söylediğinde o mavi gözlerde oluşan acıma duygusunu asla unutmayacaktı. Falin'e mi acımıştı yoksa kendisine mi belli değildi. Heyecanlanan adamın ilk sorduğu Mileva olmuştu. Falin de elinden geldiğince yaşadıklarını anlatmıştı. Mileva ile ilgili duyduğu

her detayda adamın yüzünde oluşan mutluluk ve gurur hissi gerçekten görülmeye değerdi ama Falin'in dikkatini çeken bir şey daha vardı. Bu iki duygunun arkasında, herkesin göremeyeceği derin bir hüzün saklanıyordu.

Falin anlattıklarını bitirdiğinde karşısındaki adam uzun bir süre susarak camdan dışarıyı izlemeye devam etmişti. Belki onun da yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Neticede sonsuza kadar buradaydılar ve elbette yine konuşurlardı. Falin oradan ayrılmadan önce kibar bir cümle kurmak istemişti.

"Kızınızın size olan düşkünlüğüne hayran kaldım. Keşke herkesin böyle bir seveni olsa..."

Cümlesini tamamlayamamıştı çünkü adamın gözünden akan yaşlar buna engel olmuştu. Önce Glia şimdi de Mileva'nın babası. Ağlamak artık nasıl bir temel fizyolojik ihtiyaçsa, ölmüş olmak bile bunu engelleyemiyordu. Falin ne yapacağını bilemedi. Şu aşamada gitmek büyük bir kabalık olurdu çünkü adam onun cümlesi yüzünden ağlamaya başlamıştı. Başında öylece dikilmek de fazlasıyla garip kaçacaktı. Düşünceleri kafasının içinde oradan oraya giderken yaşlı adam yardımına yetişti ve anlatmaya başladı. Falin bu süre boyunca tek bir kelime dahi etmedi. Sadece dinledi. Eğer konuşsaydı bu hikâyenin tamamını asla duyamazdı.

Her ikisi de aynı yılın, aynı gününde doğmuş, 24 yaşında iki gencin birbirlerine aşık olmasıyla başlıyordu hikâye. O kadar şanslılardı ki herkesin ömrü boyunca aradığı ruh eşini onlar ilk görüşte bulmuş ve hemen evlenmişlerdi. Birbirlerine deli gibi aşık olan bu çiftin farklı düşündükleri tek bir konu vardı. Adam çocuk isterken kadın henüz bu fikre sıcak bakmıyordu ama bu durum asla bir huzursuzluk nedeni değildi. Zaten ilerleyen yıllarda kadın da fikrini değiştirmişti. Canından çok sevdiği bu adamın daha fazla mutlu olmasını istiyordu. Verdiği bu karar kariyerinde ciddi olumsuzluklara yol açacak olsa da buna

değerdi. İşte Mileva'nın yeryüzüne geliş yolculuğu bu karar ile başlamıştı.

Hamilelik dönemi gayet rahat geçmişti. Sanki yeryüzü bu müthiş aşkın eserini bir an önce insanlığa göstermek istermiş gibi tüm kolaylıkları sağlamıştı. Oldukça sağlıklı gelişen kızlarının adını daha doğmadan koymuşlardı. Mileva. Kızları da aralarına katıldığında her şey mükemmel olacaktı. Sonrasında o gün geldi ve bu güzel masal tek bir günde cehenneme dönüştü. Küçük Mileva ilk nefesini aldığında annesi son nefesini vermek zorunda kalmıştı. Doğum anında çok ender görülen tıbbi bir durum buna neden olmuştu. Yaşadığı acı, adamın bütün hücrelerini öyle bir yakmıştı ki çok uzun süre ne bir şey yapabildi ne de bir şey hissedebildi. Öyle ki yeni doğmuş küçük Mileva'sını görmeye bile gitmemişti. Öz kızı da olsa canından çok sevdiği karısının katiline nasıl bakabilirdi ki!

O gün sadece Mileva'nın annesi ölmedi. Babası da ölmüştü. Soluk alıp veriyor olması pek bir anlam ifade etmiyordu. Hastaneden çıkan adam bir bilinmezliğe giderek ortadan kaybolmuştu. Geride yapayalnız bıraktığı Mileva'yı anneannesi büyütmüştü. Kızından geriye kalan tek anıyı en güzel şekilde yaşatmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Büyüdüğünde Mileva'ya anne ve babasının bir kazada öldüklerini söylemişlerdi. Anne ve baba kavramını hiç tatmamış bu küçük kız onların yokluğunu da anlayacak bir durumda değildi. Tüm hayatı dersleri ve bale eğitimi arasında geçiyordu. Üstün bir zekâsı ve sağlam bir inadı vardı. Saatlerce bedenini tek bir dans pozisyonunu yapmak için zorluyor ve girdiği her sınavdan en yüksek notları alıyordu.

Mileva 15 yaşına girdiğinde tesadüfi bir şekilde geçmişiyle ilgili gerçeği öğrenmişti. Bir anda dünyanın en ağır yükü küçük omuzlarına binmişti. Demek annesinin katiliydi. Demek babası kendisinden nefret ediyordu. Ergenlik, fizyolojik olarak o kadar hassas bir süreçti ki en ufak bir etki bile tüm dengeyi alt üst

edebilirdi. Mileva'nın karşısında ise epey yıkıcı bir bilgi vardı ve kızın beynine bir atom bombası gibi düşmüştü. Her şey çok hızlı gelişti. Önce çok sevdiği baleyi bıraktı. Ardından okula gitmek istemedi. Hayata dair motivasyonunu tam anlamıyla yitirdiğinde karanlık daha hızlı büyüdü. Önce alkol sonra da madde kullanımıyla beraber korkunç bir kısır döngüye girdi. Bir gün beyni o kadar uyuşmuştu ki Mileva kendisini dördüncü kattaki evlerinin balkonundan boşluğa bırakmıştı. Böylece ikinci kez katil olmuştu. Önce annesini öldürmüştü. Şimdi de kendisini...

Falin yürümeye devam ediyordu. Bir anlığına koluna girmiş bir şekilde yürüyen Mileva'yı, mavi saçlarını, keskin bakışlarını hatırlamaya çalıştı. Herkesin bir hikâyesi vardı ama 15 yaşında ölmeyi düşünmek korkunç bir deneyim olmalıydı. Kızının intihar girişimini anlatırken adamın defalarca yutkunması ve sözlerinin kesilmesi zaten bunun en net göstergesiydi. Mileva'nın babasının çatallaşmış sesiyle anlattıkları kulaklarında yankılanıyordu.

"Üzerinden tam 15 yıl geçmişti ama yaram zerre iyileşmemişti. Karımın öldüğü gün hastaneden çıktıktan sonra her şeyimi geride bırakıp yurt dışına kaçtım. Evet kaçtım diyorum çünkü bana karımı hatırlatacak hiçbir şeye dayanamazdım. Onu, cenazesine katılamayacak kadar çok sevdim. Bir tanecik karımı toprağın altına koyup, o mezarlıktan geri dönme fikri kabullenebileceğim bir şey olamazdı. Aklımda hep en son mutlu anlarımız kalsın istedim. Ama hiçbir işe yaramadı. Asla. Onsuz yaşadığım her günün sonunda düşündüğüm tek şey ölmekti ama yapamadım. Ölüm korkum aşkımdan büyüktü demek ki. Tümüyle uyuşmuştum. Zaman akmıyordu ama yıllar bir şekilde ilerliyordu. Çalışmıyordum. Ailemin desteği ile fizyolojik ihtiyaçlarımı karşılıyordum o kadar. Mileva'nın haberini alana kadar yıllar boyunca aynı karanlık günü tekrar tekrar yaşayıp durmak dışında hiçbir şey yapmamıştım."

Duyduğu son cümle adama karşı garip bir yakınlık hissetmesine neden olmuştu. Neticede yıllar boyunca aynı günü yaşamanın ne demek olduğunu Falin'den daha iyi anlayacak kim olabilirdi ki!

"Telefonda Mileva'nın intihara teşebbüs ettiğini duyduğumda hissettiklerimi size anlatamam. Yüzünü tek bir kez bile görmediğim katil kızımın bana bir şey ifade etmemesi gerekirdi değil mi? Ama öyle olmadı. Adeta içime yoğun bir ateş düştü ve yıllar önce yanıp kül olduğunu düşündüğüm her şeyi yeniden yakmaya başladı. İşte o gün yani kızım doğduktan 15 yıl sonra bir telefon başında gerçekten baba oldum. Bir insanın açlıktan, susuzluktan öleceğini biliyordum ama o gün sevgisizlikten de ölünebileceğini öğrendim. Güzel Mileva'mı hiçbir suçu yokken yıllarca sevgisiz bırakmıştım. Hemen ilk uçağa atlayıp ülkeme döndüm ve hastaneye gittim. Mileva yoğun bakımdaydı. Vücudundaki kemiklerin neredeyse hepsi kırılmış, bir sürü organı zarar görmüştü ama inatçıydı. Yaşama tutunmaya ve ölüme karşı koymaya devam ediyordu. Sadece iki dakikalığına onu görmeme izin verdiler. Odaya girdiğimde yaşadığım şoku anlatamam.

Bir insanın içi nasıl aynı anda hem yanıp hem donabilirdi ki? Yatakta gördüğüm tek şey yıllar önce kaybettiğim karımın gençlik haliydi. Mileva annesinin her bir hücresini mükemmel bir şekilde kopyalamış gibiydi. İşte o an biricik kızımı ve karımın canlı hatırasını aynı bedende birleştirdim ve yeniden dirildim. Tanrı'ya hiçbir zaman inanmamıştım ama o hastane koridorlarında ve yoğun bakım önünde günlerce ettiğim duaları asla unutamam. Oradakiler bir din adamı olduğumu bile düşünmüş olabilirler. On iki gün sonunda bir babanın duaları karşılık buldu ve Mileva gözlerini açtı. İkinci kez doğmuştu ve bu sefer onu görmek için geç kalmayacaktım. Beni gördüğünde gözlerinde oluşan ışıltı adeta içimi eritmişti. İşte o ışıltı ile ikinci yolculuğumuz başladı.

Mileva o kadar güçlü ve inatçıydı ki tüm yaralarına rağmen ayağa kalkmayı başardı ama ölümle tanışmış olması kızımın bir bacağında ufak bir anı bırakmıştı. Artık eskisi gibi dans edemeyecekti ve koşamayacaktı. Fakat ne önemi vardı ki. Gideceği tüm yollarda koluna girecek ve ona eşlik edecektim. Bale kariyeri bitmiş olduğu için tüm motivasyonunu derslerine veren Mileva çok güzel başarılara imza attı. Girdiği üniversite dehasını keşfettiğinde artık kızımın önünde kimse duramazdı. Öyle ki bilimin en büyük ödülü olan Nobel'i alan en genç dahi olarak adını tarihe yazdırdı.

Kızım sayesinde hayata dönmüştüm ama farkında olmadan büyük bir hata yapmıştım. Yıllardır biriken tüm sevgimi kızıma adamak, hayatına başka bir erkeğin girmesine engel olmuştu. Aslında bunu fark etmiştim ve kafamda düzeltmek için alternatifler vardı ama tam o dönemde hasta olduğum ortaya çıktı. Bu süreci kızımdan dinlemişsiniz zaten. Aldığım teşhisle beraber Mileva'nın tüm hayatı benim yüzümden yine değişmişti. Ona defalarca anlattım. Bazen bırakmanın ve kabullenmenin en doğru şey olduğunu söyledim ama beni asla dinlemedi. İnsanlık tarihi boyunca karşısına çıkan herkesi yok eden ölümün bizzat kendisine savaş açtı."

Gözleri yaşlanan adam gülümsemiş ve kollarını iki yana açarak konuşmaya devam etmişti.

"Deli kızım benim. Tüm bunların başıma geleceğini yani Araf'ta bir tünelde tıkılıp kalacağımı bilseydi yine aynı şeyi yapar mıydı acaba? Buraya ilk geldiğimde çok korktum, kabullenemedim. Tek isteğim bir an önce mavi perdenin ardına geçmekti ama artık burada olmaktan mutluyum. Neden biliyor musunuz? Elbette tekrar hayata dönemeyeceğim ama eğer kızımı tanıyorsam ne yapıp edip buraya geleceğinden eminim. Madem bedenleri donanlar bu tünele geliyor o zaman bir gün bu kapıdan içeri girecek ve işte o andan itibaren sonsuza kadar

kızımla beraber yaşayacağım. İnanın bana yanında sevdiğiniz olunca bir hapiste sonsuza kadar kalmak bile önemini yitirir."

Bir an Amakrin için benzer bir olasılığı düşündü. Şu an yanında olsaydı onunla bu tünelin sonsuza giden ucuna kadar en ufak tereddüt etmeden yürürdü. Hem de ne güzel olurdu. Ölü olmasına rağmen hâlâ Amakrin'i özlüyor olmasının nasıl bir açıklaması olabilirdi ki? Düşünceleri yeniden Mileva'ya kaydı. Gencecik bir kızken ölümün gözlerinin içine doğrudan bakmıştı. Acaba ne görmüştü? Keşke bir kere daha görüşme şansları olsaydı. Ona bu tüneli anlattığında, babasıyla tanıştığını söylediğinde yüzünde oluşan ifadeyi görmeyi o kadar isterdi ki. Kim bilir ne çok şaşırırdı.

Düşünceler içerisinde bir süre daha yürüdükten sonra nihayet Glia'ya ulaşabilmişti. Sırtı cama dönük bir şekilde oturan kız üzgün ve dalgın bir şekilde boşluğa bakıyordu. Sonra garip bir şey oldu. Glia'nın görüntüsü bir anda 15 yaşındaki Mileva'ya dönüştü. Genç Mileva şaşkınlıkla Falin'e bakarken görüntü yeniden değişmiş ve Amakrin olmuştu. Sanki birisi bir kumandayla aynı bedenin görüntüsünü değiştirip duruyordu. Falin anında durdu. Acaba delirmeye mi başlamıştı? Zira delirmek için bu tünelden daha uygun neresi olabilirdi ki! Sanki bir işe yarayacakmış gibi kafasını iki yana salladı. Garip ama bu hareketi işe yaramıştı çünkü artık sadece Glia'yı ve şaşkın bakışlarını görüyordu.

Bölüm 24

Glia'nın Ölümcül Makalesi

Falin sessizce Glia'nın yanına oturduğunda kız hiç beklemediği bir şey yaptı ve başını adamın omzuna yasladı. Bu hareket derin bir hüzün hissetmesine neden oldu. Sanki kızın kafasını dolduran dertler adamın üzerine akmış ve ruhuna bulaşmış gibiydi.

"Belki de Anuan gibi sadece yürümeliyim Falin. Belki de tünelin ucunda bir son vardır. İnan bana bir duvar bile olsa görmeye razıyım. Hiçbir şey belirsizlik kadar tüketici değil."

Falin'in eli kızın kısa saçlarının arasında gezinmeye başladı. Neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu ama kız bu durumdan memnun gözüküyordu.

"Buraya gelmeden önce ben de bir Mithe'ydim. Sahip olduğum ateşle dünyayı sarsacak buluşlara imza atacakken hayatımı tümüyle değiştirecek Arkea'ya rastladım. Daha doğrusu onu Arkea sanmıştım. Meğerse rastladığım şey sadece bir tümör hücresiymiş."

Glia duraksadı. Geçmişi düşünmek büyük bir acı, pişmanlık ve öfke duymasına neden olmuştu.

"Üniversitede lisans döneminde dersimize giren çok ünlü bir profesör vardı. Gri saçları, siyah gözleri ve müthiş zekâsıyla tüm kız öğrencileri kendisine hayran bırakan bir hocaydı. Karısı da aynı bölümde akademisyendi ama onu görmeliydin. Asla hocanın yanına yakışmayan, gayet sıradan ve silik tipli bir kadındı.

Üstelik bilimsel açıdan profesöre göre çok zayıf bir durumdaydı. Hem kariyer hem de fiziksel çekicilik açısından böylesine müthiş bir adamın bu kadınla evli olmasına hiçbirimiz anlam veremiyorduk. Demek ki aşk böyle bir şeydi. Profesörün bir de böyle romantik bir tarafının olması ona duyduğumuz hayranlığı daha da derinleştirmişti. Kariyerimi moleküler biyolojide yapmak istememin tek nedeni bu kişiydi çünkü onu ilk gördüğümde Arkeam olduğunu anlamıştım. Makalelerindeki zekâyı ve tasarım yeteneğini keşfettikçe ona daha çok tutulmuştum. O araştırmaların hepsi benim gözümde aşk mektupları gibiydi.

Üniversiteyi başarıyla bitirip hocanın bölümüne asistan olarak birinci sırada kabul aldığımda dünyanın en mutlu insanı ben olmuştum ama bu durum uzun sürmedi. Profesör bir aydır ortalıkta yoktu ve garip bir dedikodu tüm üniversitede yayılmaya başlamıştı. Karısı, profesörü terk edip kim olduğu belli olmayan genç bir adamla kaçıp gitmişti. İnanabiliyor musun? Üstelik kaçarken bankadaki ortak paralarının neredeyse tamamını da yanında götürmüştü. Söylenenlere göre nerede olduğunu kimse bilmiyordu ama profesör bu durumu polise yansıtmamıştı. Ona göre karısı muhtemelen bir orta yaş krizi yaşıyordu ve elbette bir gün yuvasına dönecekti. Sadece zamana ihtiyacı vardı.

Her şeyin en iyisine sahip olup bu kadar anlayışlı ve olgun olmak profesörün insanüstü bir varlık olduğunun en güzel kanıtıydı. Üniversiteden izin alan adam iki yıl boyunca hiç gözükmedi. Güya bu süre boyunca her yerde karısını arayıp durmuştu. Adamın tüm bu romantik mücadelesi zaman içinde hayal gücümle öyle bir yoğruldu ki artık ona müthiş bir tutkuyla bağlanmıştım. Düşünsene harika bir akademik kariyeri elinin tersiyle itip bu süre boyunca sadece aşkının peşinde giden bir adamdan bahsediyoruz. Onun beynine girebilmem için tek şansımın bilim olduğunu biliyordum. O yüzden profesörün olmadığı dönemlerde tüm vaktimi laboratuvarda

çalışarak geçirdim. Emin ol buna değmişti Falin çünkü müthiş bulgular elde etmiştim.

Profesör üniversiteye döndüğünde yaşadığı depresyon hâlâ devam ediyordu. Sadece birkaç derse giriyor laboratuvarından içeri adımını bile atmıyordu. Onu neyin hayata döndüreceğini çok iyi bildiğimden bir gün tüm cesaretimi toplayıp odasına girdim. İlk başta bana karşı bir ilgisi yoktu ama çalışmalarımdan bahsettiğimde heyecanlandığını hissetmiştim. Sonra bir an sözümü kesti ve ruhsuz bir tonda hangi araştırma grubu içinde olduğumu sordu. Ona her şeyi tek başıma yaptığımı ve elde ettiğim bulguları sadece kendisiyle paylaştığımı söylediğimde gözlerinde oluşan parlamayı sana anlatamam. Ağır depresyon ve ruhsuzluk bir anda buharlaşıp uçuvermişti. Ben bu değişikliği zihnime duyduğu hayranlığa bağlamıştım. Şu an düşününce gerçekten de çok salakmışım. Biyoloji alanında müthiş bir yeteneğe sahip beynimin aşk konusunda bu kadar ahmak olmasını bana sinirbilimle açıklayamazsın. Aşk ne yazık ki böyle bir şey. Ne kadar mükemmel bir his olursa olsun nihayetinde beyninin çökmesine neden olan bulaşıcı bir enfeksiyon."

Falin "ne garip" diye düşündü. Yeryüzündeki neredeyse hemen her şeyin nedeni bir aşktı. Yaşamın, ilhamın ve ölümün...

"O bir yılın nasıl geçtiğini sana anlatamam. Hayatımın hiçbir döneminde bu kadar mutlu ve bir o kadar verimli olmamıştım. Elde ettiğim sonuçlara profesörün fikir olarak hiçbir katkısı olmamıştı ama ona anlattıkça daha önce aklıma gelmeyen bir sürü düşünce ortaya çıkıyordu. Profesör adeta ilham perim olmuştu. Aynı zamanda beynimden ne kadar etkilendiğini gördükçe kendime olan güvenim artıyordu. Profesör ise ısrarla bu bilgileri kimseyle paylaşmamam konusunda beni uyarıp duruyordu. Ben bu kaygısını akademik ortamda çok sık karşılaşılan fikir hırsızlığına yormuştum ama onun kafasındaki plan çok başkaydı ve o an için bunu görmekten ışık yılı kadar uzaktaydım.

Profesör ona karşı olan zaafımı anladığından bana sıklıkla romantik jestler yapıyordu. Cümle aralarına sıkıştırdığı mesajlarla kalbimi sonuna kadar fethetmişti. Adını koymasak da duygusal bir ilişkimiz vardı. Etrafımızda insanlar olduğunda bana sıradan bir asistan gibi davrandığında canım sıkılıyordu ama onu çok iyi anlıyordum. Bir üniversite hocasının, asistanı ile ilişkisinin olması etik açıdan uygunsuz bir durumdu. O nedenle ilişkimiz hep gizli bir şekilde yürüdü."

Falin hikâyenin nerede sonlanacağını biliyordu. Sonuçta bu tünelde yan yana oturduklarına göre kızın başına ne geldiği belliydi. Tek sorun hikâyenin nasıl bu hale dönüştüğüydü.

"İlk şokumu dünya çapında gerçekleştirilen bir kongre sırasında yaşadım. Profesör ağzına kadar dolu salonda yaptığı konuşmayla büyük bir beğeni toplamıştı. Üstelik bulgularımızın sadece küçük bir kısmını paylaşmıştı ama bu bile epey etkili olmuştu. Normalde büyük bir sevinç duymam gerekirken tam bir hayal kırıklığı yaşamıştım çünkü tümüyle benim inşa ettiğim fikirleri sanki kendisininmiş gibi anlatmıştı. En sonda yer alan teşekkür slaytının dibinde, küçük puntolarla yazılmış yirmiye yakın isimden biriydim sadece. Üstelik soyadım bile yanlış yazılmıştı.

Profesör salonda tebrikleri kabul ederken uzun bir süre oturduğum yerden kalkamadım. Aramızdaki kural çok net olduğu için kongrede bunun nedenini soramazdım. Döndüğümüzde ilk işim evine gitmek oldu. İşte hayatım o gün değişti. O yaşlı bencil herif beni kandırmayı yine başardı. Bana sarıldı. Beni öptü. Haklı olduğumu söyledi. Neymiş, makalelerimiz sadece ikimizin ismiyle yayınlandığında tüm dünya zaten beni tanıyacakmış. Bir planı olduğundan bahsetti. Aslında sürpriz yapacakmış ama artık bahsedebilirmiş. Her şey hazırmış. Bir ay boyunca profesörün dağ evine kapanıp tüm dünyayı sarsacak olan makale ve bulguları beraber yazacakmışız.

İşte kendi ölümüme kendi arzumla gitme sürecim böyle başladı. Arkeam ile bir ay boyunca gözlerden uzak rahatça beraber olmak ve üretmek masal gibi bir fikirdi ve tam da öyle oldu. Orada deliler gibi çalıştık ve bir sürü bilimsel ödül kazanmamızı sağlayacak makalelerin hepsini yazıp bitirdik. Son günümüzü ise tümüyle kutlama ve eğlenmeye ayırmıştık. Bir ara profesör beni ne kadar sevdiğini ve arzuladığını söylemeye başladı. Bana sarıldı ve kulağıma bir sürprizi olduğunu fısıldadı. Beynimdeki her bir nöron dopamin içinde yüzerken hayal gücümde bir sürü senaryo dolaşıyordu. Kim bilir belki hayatımın aşkı birazdan önümde eğilip bana evlilik yüzüğü uzatacaktı. Gözlerim kapalı bir süre yürüdükten sonra durduk. Kalbim müthiş bir heyecanla atarken tek hissettiğim suratıma çarpan soğuk metal ile burnumun kırılma sesi olmuştu. Sonrası ise karanlıktı."

Falin hiç beklemediği bu cümle karşısında irkilmişti. Glia ise korku dolu gözlerle boşluğa bakıyordu. Birazdan anlatacağı şeyleri tekrar yaşıyor gibiydi.

"Dişlerimin birbirine çarpma sesiyle uyandım. Hayatımda bu kadar üşüdüğüm bir anı hatırlamıyordum. Her yer buz gibiydi. Ellerim ve ayaklarım bağlıydı ve üzerimde sadece iç çamaşırlarım vardı. Etraf karanlık olduğu için bir şey görmüyordum ama kafamın dibindeki motor gürültüsünden bir soğutucu içerisinde olduğumu anlamıştım. İşte bu gerçek bana öyle bir çarptı ki tüm vücudumda korkunç bir titreme başladı. Bilincim iyice yerine geldiğinde saatimin hâlâ bileğimde olduğunu fark ettim. Işığını açmayı başarıp etrafımı incelemek istediğimdeyse onu gördüm. Yüzümün sadece beş santimetre dibinde donmuş bir çift göz tüm şaşkınlığıyla bana bakıyordu."

Glia artık hikâyesini ağlayarak anlatıyordu. Falin ise sanki kızı o soğutucudan kurtarma ihtimali varmış ama hiçbir şey yapamıyormuş gibi bir huzursuzlukla dinliyordu.

"Çığlıklar attım. Yardım istedim. Soğutucunun kapağını defalarca tekmeleyerek açmaya çalıştım. Ne yaparsam yapayım olmadı. Asla pes etmezdim ama soğuğun etkisi mi yoksa damarlarımda dolaşan bir ilaç yüzünden mi bilmiyorum bir uyuşukluk hali bedenime çöktü. Öyle ki düşüncelerim bile donmuş gibiydi. İşte o an çok önemli bir detayı fark ettim. Aslında o donmuş gözleri tanıyordum. Emin olmak için saatimin ışığını yeniden kullandığımda yanılmadığımı gördüm. Profesörün iki yıl önce ortadan kaybolan karısıyla yan yana yatıyordum. Saatin ışığıyla beraber yaşama dair tüm umutlarım da söndü. Dünyayı değiştirecek fikirlerimle çıplak bir şekilde, donmuş bir cesedin yanında ölüme terk edilmiştim. Evet donmak korkunç bir ölüm şekli ama o kısa süre içerisinde hayatımın en büyük acısını yaşadım. Hani geçen yaptığımız konuşmada sana bahsetmiştim ya. En acı verici ölüm şekli sevdiğinin ihanetidir diye. İşte benim ölümümün bu kadar korkunç olmasının nedeni buydu. Sahte bir Arkea tarafından yok edilmiştim."

Falin kıza sarıldı. Hikâye o kadar gerçekçiydi ki gözlerinin önünde, titreyen bedenini görebiliyordu. Sanki daha fazla titremesin diye onu ısıtmaya çalışıyor gibi omuzlarını ve sırtını ovdu. Glia kısa bir süre sonra gözyaşlarını sildi ve anlatmaya devam etti.

"Tünelin temel felsefesini anladıktan sonra önemli bir detayı fark ettim. Eğer cesetleri donan insanlar bu tünelde toplanıyorsa profesörün karısı da burada olmalıydı. Yoğun bir çaba harcadım ve sonunda onu bulmayı başardım. Başıma gelenleri anlattığımda tüm hikâyesini benimle paylaştı. Her şey neredeyse aynıydı Falin. Biz öğrencilerin silik ve başarısız olarak gördüğü bu kadın aslında dâhi seviyesinde biriymiş. Tek kusuru adama deli gibi aşık olmasıymış. Bunu fark eden profesör kadının tüm fikir ve çalışmalarını yıllarca sömürmüş ve her şeyi kendi başarısıymış gibi göstermişti. Kadın ilk başlarda bunu dert etmemişti çünkü sonuçta ikisinin tek bir bütün olduğuna inanıyor-

muş. Ha kendisi ha eşi. Ne fark ederdi ki! Ama ilerleyen yıllarla beraber nasıl hırslı bir canavarla beraber olduğunu anlamıştı. Üstelik öyle bir imajı vardı ki sanki dâhi kocasının sırtından geçinen başarısız parazit bir akademisyen gibi gözüküyordu. Oysa gerçek tam bunun tersiydi.

Profesörün tüm akademik hayatı sürekli birilerini kandırarak geçmiş. Bilimsel kariyerinde kendisine dair tek bir emek bile yokmuş. Karısı boşanmayı düşündüğünü söylediğinde onu buraya getirip canlı canlı soğutucuya kilitlemiş. Sonra da birileriyle kaçmış gibi bir hikâye uydurmuş. Hatırlarsan iki yıl boyunca hiç bilimsel yayın yapmamasını içinde bulunduğu depresyona bağladığımı söylemiştim. Meğerse bu alçak adam kendi başına tek bir şey üretemeyecek kadar beceriksiz biriymiş. Karısı olmayınca da öylece kalmış. Kim bilir belki de zamanla yok olacakken ona hayatının fırsatını ellerimle sundum. Gerçekten inanamıyorum ve düşündükçe deliriyorum. Üstelik bu sefer her şey çok kolay olacaktı. Kendi halinde bir asistanın ortadan kaybolması profesörün açıklamak zorunda olduğu bir konu olamazdı. Ne de olsa aralarında hiçbir bağ yoktu..."

Glia kısa bir süre sessiz kaldı.

"Ne acı değil mi? Tek özelliği çekiciliği olan sahtekâr bir parazit bilim tarihine adını yazdırırken fikirlerin asıl sahibi olan iki kadın karanlık soğuğun içinde hiç varolmamış gibi yan yana yatıyorlardı. İşte bu..."

Hafif bir öksürük sesi ikisinin birden kafasını kaldırmasına neden oldu. Karşılarında üniformalı iki kişi vardı. Biri diğerine göre bir hayli uzundu. Falin sanki gizli bir şey yapıyorlarmış ve yakalanmışlar gibi utanmıştı. Uzun boylu olan konuştu.

"Falin Bey bizimle gelmeniz gerekiyor."

Falin hızlıca Glia'ya bir bakış fırlattı. Tek bir cümle dahi kurmamıştı ama kız soruyu anlamıştı.

"Hayır" diye cevap verdi. "Daha önce hiç böyle bir şeye şahit olmadım"

İkisi de seri bir şekilde ayağa kalktılar. Falin "Beni nereye götüreceksiniz," derken kısa olan görevli camın üzerine birkaç dokunuş yaptı ve sanki orada otomatik bir kapı varmış gibi cam yana kayarak açıldı. Koluna giren görevliler konuşmasına bile izin vermeden tek hamlede Falin'i dışarı çıkardılar. Hızla arkasına döndüğünde cam çoktan kapanmıştı ve Glia büyük bir şaşkınlıkla kendisine bakıyordu. Falin hızla cama dokundu ve Glia'nın Hjerne ile yaşadığı sahnenin aynısını yaşadılar.

Glia'nın bakışlarındaki çaresizlik Falin'in ruhunu acıtmıştı. Ne olursa olsun onu burada yalnız bırakmayacaktı. Sonra yine o garip şey oldu. Glia'nın görüntüsü önce Mileva'nın genç haline sonra da Amakrin'e dönüştü. Şimdi karşısında Amakrin vardı ve orayı terk etmesi artık imkânsızdı. İtiraz etmek için arkasındaki görevlilere döndüğünde inanılmaz bir şey oldu. Bir uçurumun kenarındaydılar ve tünel ortadan kaybolmuştu. Çok aşağılarda bir yerde kuyruktaki insanlar nokta gibi gözüküyorlardı. Uzun görevli sert bir tonda konuştu.

"Falin Bey lütfen bir sonraki gelişinizde valizini yanınıza almayı unutmayın" dedi ve nazikçe adamı boşluğa doğru itti.

Falin düşerken sadece sarı gökyüzünü görüyordu. Dönüp nereye düştüğüne bakmak istedi ama yapamadı. Tıpkı ters çevrilmiş bir kaplumbağa gibiydi. Nereye ve ne zaman çarpacağını bilmeden düşmek garip bir histi. İçinde bulunduğu durumu anlamaya çalıştı. Acaba cehenneme mi düşüyordu? Birazdan yere çakılacak olmasına rağmen en ufak korku hissetmiyordu. Hissedeceği şeyi tanımlayacak bir kelime de bilmiyordu. Sonra bir anda sert bir şekilde yere çarptı ve acıdan çok daha güçlü bir şey hissetti. Göğsünün içindeki kalp tekrardan atmaya başlamıştı.

Bölüm 25

Diriliş

Karanlık...

Önce uğultuyu duydu. Etrafındaki karanlık sanki nefes alıp veriyormuş gibi belirli bir düzende ses çıkarıyordu. Hatta bu sesle uyumlu bir şekilde karanlığın genişleyip daraldığını da hissedebiliyordu çünkü bedeni de sanki bu karanlığın bir parçasıymış gibi gerilip, büzülüyordu. Kısa bir an kendini karanlığın içine dikilmiş bir yama gibi hissetti. Sonra etrafında oluşan motifleri gördü. Uğultunun içine karışan bazı farklı sesler, karanlığı sıvı gibi titreştirerek çeşitli desenler oluşturuyordu. Boşlukta yüzen bu farklı motifler dans edercesine birbirlerine yaklaşıp, uzaklaşıyor ama asla değmiyorlardı. Sonra sanki müzik aniden kesilmiş gibi desenler oldukları yerde hareketsiz kaldılar. Bir an yavaşça birbirlerinden uzaklaşıyormuş gibi yapıp aniden ortadaki bir noktada birleşip, çökmeye başladılar. Geriye tüm titreşimleri yutmuş kara bir delik bıraktılar. Delik o kadar siyahtı ki karanlığın içinde bile gözükebiliyordu. Sonra bu delik çatladı ve dışarıdaki ışık o dar aralıktan içeri sızdı. Beyazlık giderek artmaya başladığında adam göz kapaklarını daha kuvvetli bastırarak gelen ışığı kesti.

Karanlık...

Yeniden uğultuyu duydu. Sesler bu sefer daha belirgindi. Az önceki ışığı düşündü ve birbirine bastırdığı göz kapaklarını serbest bıraktı. Oluşan hafif aralıktan içeri giren her foton tanesi bir diken gibi gözüne saplanıyordu. Canı yanan adam

tekrar gözlerini kapadı ama içinde ışığı görmek için müthiş bir arzu vardı. Yavaş yavaş gözlerini ışığa alıştırmaya çalıştı. Göz kapaklarını iyice aralayabildiğinde görme alanındaki tüm renkler ve şekiller birbirlerinin içine girmiş gibi gözüküyordu. Hiçbir şey anlaşılmıyordu. Gözlerinin önüne gelen belirgin bir gölge fark etti. Bu gölge önce yüzüne değmiş sonra da boğazının içini dolduran sert bir şeyi çekip dışarı çıkarmıştı. Bu hareketle beraber öğürmek ve kusmak istedi ama bunu yapamayacak kadar bitkindi. Sonra aldığı nefesi hissetti. Sanki akciğerleri hayatında ilk kez nefes alıyormuş ve içeri giren oksijen önüne gelen her yeri yakıyormuş gibi keskin bir acı duydu. Kim bilir belki de bir bebeğin doğar doğmaz ağlamasının nedeni buydu. İçine çektiği ilk oksijen adeta her bir hücresini yakıp, canlılık denen enerjiyi ya da ruhu var ediyordu. Gözlerini yavaş da olsa birkaç kez kırptı. Görüntü biraz daha netleşmişti. Etrafında insanların olduğunu gördü ama şekilleri ışığın içinde yüzer gibi eğilip, bükülüyordu. Başı dönünce yine gözlerini kapadı.

Karanlık...

Gözlerini tekrar açtığında ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordu. Görüntüler artık daha belirgindi. Karşısında yüzleri maskeli ve önlüklü insanlar vardı. Demek ki hastanedeydi ama kim olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Düşünmeye çalıştıkça kafası daha da dağılıyordu. Bir an karşısındaki yüzlerin arasında, en uzak köşede onu gördü. Saçlarının tamamı grileşmiş olan kadın altmışlarında gözüküyordu. Onun da yüzünde maske vardı ama adam bu gözleri tanıdığını hissedebiliyordu. İçinde bir ses bu gözler için her şeyi feda edebileceğini söylüyordu. Doğrudan kendisine bakan kadının gözleri hem gülüyor hem de ağlıyordu. Sonra yavaşça yüzündeki maskeyi çıkardı. Adam o an içine çektiği havanın bir tadı olduğunu hissetti ve beyninde tek bir kelime oluştu. Amakrin. Yıllar yüzünde bir sürü kırışıklık oluştursa da çekiciliğinden en ufak bir şey kaybetmemişti. Hâlâ çok güzeldi. Kadını o kadar özlemişti ki onu doyasıya

izlemek istedi ama ağırlaşan göz kapakları buna izin vermeyecek gibi duruyordu. Elinden geldiğince direnmeye çalıştı ama olmadı.

Karanlık...

Amakrin. Gözlerini hızla açan adam kısa bir endişe yaşadı ama hemen rahatladı. Kadın kaybolmamıştı. Tüm güzelliğiyle karşısında duruyordu. Kendisine dair hiçbir bilgi hatırlamazken kadını bu kadar iyi tanıyor olmasına anlam veremedi. Amakrin'in başının etrafında hareket eden ışık huzmeleri olduğunu gördü. Sanki adamın bakışlarını hissetmişler gibi iyice parlamaya başlamışlardı. Bu sırada kadın mutluluktan ağlıyordu. Etrafındaki ışık parçaları gözünden süzülen damlalara sıçrayıp, etrafını kaplayarak ona eşlik ediyor gibiydiler. Bu sayede gözyaşları gümüş gibi parlıyor ve süzülürken ardında ışıktan bir iz bırakıyordu. Etrafındaki sesler artık gayet belirgin hale gelmişti. Konuşmaların arasından "İnanılmaz", "Başardık", "Geri döndü" gibi bazı ifadeleri yakalayabilmişti. Gözyaşlarını elinin tersiyle silen Amakrin ona doğru yaklaşmaya başladı. Bir anda kafasının içinde kadının kör olması gerektiği bilgisi belirmişti. Evet hatırlıyordu. Amakrin kördü. Ama şu an görüyordu. Bu detayı fark eder etmez anlamsız bir endişeye kapıldı. Ya Amakrin onu beğenmezse. Adam kim olduğunu hatırlamadığı gibi neye benzediğini de unutmuştu. Bir sürü soru kafasının içinde yankılanırken kadının kendisine doğru eğildiğini hissetti. Bir anda tüm dünya sustu. Amakrin'in dudakları kendi kurumuş dudaklarına değer değmez refleksel olarak gözlerini kapadı. O ana kadar oldukça zayıf bir şekilde atan kalbi bir anda dirilmiş ve göğsünü yumruklamaya başlamıştı. Masallarda bir öpücükle yeniden hayata döndürülen prenses gibi hissetti.

Karanlık...

Gözlerini açtı. Sahi ne ara kapanmışlardı ki? Yoksa rüya mı görmüştü. Kalbi hâlâ güçlü bir şekilde atıyordu. Sonra yavaş

yavaş hatırlamaya başladı. Kalbi sanki her atışla beraber unuttuğu tüm bilgileri beynine pompalıyor gibiydi. Falin'di. Şu an Biomortem'de olmalıydı çünkü bedenini dondurmak için buraya gelmişti. Öldüğü anı iyi hatırlıyordu ve şimdi gözlerini yeniden açabildiğine göre dirilmiş olmalıydı. İnanılmaz ama başarmışlardı. Amakrin'in görünüşüne bakılırsa en az 40 yılı buzun içinde geçmiş demekti. Kadını düşünür düşünmez endişe hissi tüm bedenini kapladı. Sahi o neredeydi? Kafasını döndürdüğünde onu yeniden gördü ve rahatlama hissetti. Amakrin'in etrafındaki ışık huzmeleri bu sefer daire şeklini almışlardı. An itibariyle kafasının çevresinde hare bulunan bir melek gibi gözüküyordu. Üstelik ışık o kadar güçlüydü ki Amakrin'in yüzü gölgeler içinde kalmıştı. Keşke şu ışığı biraz kısabilse de kadının yüzünü doyasıya izleyebilseydi. Sonra bir anda dileği kabul olmuş gibi ışığın gücü azaldı. Kadının yüzü daha belirgin hale geldiğinde beklemediği bir şey oldu. Karşısındaki yüz hem Amakrin'e hem de başka birine ait gibi gözüküyordu. Kafası karışmıştı.

Sağ tarafından gelen "Falin" sesine doğru döndüğünde Mileva'yı gördü. Tanıdık birini görmenin mutluluğuyla ona gülümsedi ama ters giden bir şeyler vardı. Mileva'nın görünüşünde hiçbir değişiklik yoktu. Bunca yıl boyunca yaşlanmamayı nasıl başarmıştı ki? Mileva elindeki ışık kaynağını gözlerine tuttu. Sanki adamın kafasının içlerinde saklanmış bir şeyi arıyor gibiydi. Işığın oluşturduğu parlaklık hissi normale dönünce Mileva'nın içten gülümsemesini gördü. Evet kadın kesinlikle aynı yaştaydı. Bunun üzerine hızla Amakrin'e doğru döndü. Sanki tek bir hareketle zamanda yolculuk yapmış gibiydi çünkü Amakrin hâlâ yaşlı gözüküyordu. O an içine bir kuşku düştü. Yoksa karşısındaki o değil miydi? Cevap için fazla beklemesine gerek kalmamıştı çünkü bu kadının Amakrin'le alakası yoktu. "Bu durumda az önce beni öpen kimdi" diye düşündü. Sanki açığa kavuşması gereken başka bir soru yokmuş gibi.

Elini kavrayan sıcaklık irkilmesine neden oldu. Tekrar diğer tarafa döndüğünde elini tutan Mileva'yı gördü. Eğer kadının eli ateşten yanmıyorsa kendi eli şu an buz gibi olmalıydı. Mileva'dan kendisine akan ateşi ve onun yarattığı canlılığı hissetti.

"Başardın" dedi Mileva. "İmkânsızı gerçeğe dönüştürdün çünkü çok güçlüydün. Ölümü yendin Falin."

Etrafındaki heyecanlı ve mutlu yüzleri görebiliyordu. Oysa şu an görmek istediği tek kişi Amakrin'di. Ama o da ortalıkta gözükmüyordu. Tekrardan Mileva'nın yüzüne bakınca bir irkilme yaşadı. Kadının göz yapısı beyninde bir flaşın patlamasına neden oldu ve bir anda yaşlı adamı hatırladı. Mileva'nın bakışları babasıyla tıpatıp aynıydı. Yaşlı adamı hatırlamak diğer tüm bilgilerin hızla beynine doluvermesine neden oldu. Araf, valiz, mavi perde, bedensizler tüneli, Glia...

Son kelime sadece beyninde belirmemiş aynı zamanda kurumuş dudakları arasından silik bir ses olarak da çıkmıştı. Kızın yüzündeki hüzün ve çaresizlik bir anda gözlerinin önüne geldi. Onu orada bırakmamalıydı. Zavallı Glia. Araf'ta yaşadığı her şey sanki birkaç dakika öncesine aitmiş gibi geliyordu. Daha az önce bir camın dibinde oturup Glia'nın hüzün dolu hikâyesini dinliyordu. Şimdi ise Biomortem' deydi. Tüm bunlar ne anlama geliyordu ki?

Kalbi çok güçlü atmaya başlayınca yan tarafındaki makine çıkardığı sinyallerle anında kendisini ispiyonlamıştı. Bunun üzerine Mileva masanın üzerinden bir iğne alarak içindeki ilacı seruma aktardı. Sakinleştirici moleküller damarlarında dolaşmaya başlayınca göz kapakları yine ağırlamıştı. Bu sefer uyumak istemiyordu çünkü yeniden tünelde uyanmaktan korkuyordu. Ama ne yaparsa yapsın artık iyice tanıdığı o karanlık tekrar beynine çökmüştü.

Bölüm 26

Kayıp Valiz

Hjerne uzun ışıklı koridor boyunca yürüdü. Heyecandan avuçları terlemişti. Hayatında ilk kez Amakrin'in Gözleri'ne girecekti. Burası sadece asil kana sahip soyluların girebileceği özel bir alandı. Bulundukları geminin en görkemli yeriydi. Normal zamanda Hjerne gibi sıradan birinin buraya girmesi imkânsızdı ama zamanın normal olduğu dönemler artık çok gerilerde kalmıştı. Prensesin tanıdığı özel geçiş hakkı sayesinde içeri girebilecekti. Böyle bir ayrıcalığa sahip olmak müthiş bir şans olsa da Hjerne'yi asıl heyecanlandıran, uzun bir süre sonra Prenses Glia'yı yeniden görmek olacaktı. Geçiş kapısına ulaştığında ellerini yanlara doğru açarak durdu. Tepesinde oluşan yeşil ağsı ışık tüm bedenini taradıktan sonra sarı renge dönüştü ve karşısındaki metal kapılar yanlara kayarak açıldı. Eğer asil kandan olsaydı bu renk maviye dönüşecekti.

İçeri girer girmez ortamdan büyülenmişti. Neredeyse avlu büyüklüğünde bir odadaydılar ve zemin dahil olmak üzere tüm duvarlar camdandı. Büyük bir hayranlıkla etrafını kaplayan uzay boşluğuna baktı. İnanılmaz bir deneyimdi. Bu bölge Amakrin uzay gemisinin en önünde göz gibi duran ve seyahat sırasında soyluların vakit geçirmesi amacıyla tasarlanmış bir alandı. Aslında buranın bir adı yoktu ama mürettebat bu gizemli salona Amakrin'in Gözleri adını vermişti. Hjerne hızla prensesin yanına giderek diz çöktü. Prenses Glia basit bir el hareketi ile kalkmasını istedi. Ayağa kalkarken kızın yüzüne baktı ve derin hüznünü gördü. Gencecik yaşta omuzlarına çok büyük

bir yük binmişti. Babasının ölümünün ardından tahta geçmesi gerekiyordu ama ulu konseyin ihaneti nedeniyle çok sevdiği gezegenini terk etmek zorunda kalmıştı. Az sayıdaki yakınını ve savaşçılarını bu gemiye toplayarak bir suçlu gibi kaçmıştı. Şimdi de rotası belli olmayan bu geminin içinde hapis hayatı yaşıyordu. Prenses Glia büyüleyici sesiyle konuşmaya başladı.

"Uzayın karanlığına baktığımda hissettiğim tek şey ne biliyor musun? İçimin daha karanlık olduğu Hjerne. Sanki vücudum birbiriyle yarışmak isteyen iki karanlık arasındaki bir deri parçasından ibaret. O nedenle sessizce oturuyorum. Tek bir kelime dahi edemiyorum. Çünkü asıl kara deliğin içimde olduğunu biliyorum ve ağzımı açtığım anda dışarıdaki karanlığı bile yutabilirim."

Falin elindeki kalemi, defterin arasına koydu ve sehpanın üzerine bıraktı. Son iki gününü sadece yazmakla geçirmişti. Yazmayı çok özlemişti ama asıl neden beynini kemirip duran sorudan kaçma isteğiydi. Hikâyesine daldığında her şeyi unutuyor ve başka bir şey düşünmek zorunda kalmıyordu ama az önce yazdığı cümleyle içine düştüğü ikilemi yeniden hatırladı. Aslında Prenses Glia'dan bir farkı yoktu. Falin de iki karanlık arasında sıkışmıştı ve bir tercih yapmak zorundaydı. Tam 30 dakika sonra Dr. Mileva ile randevusu vardı ama hâlâ bir karar verememişti. Bir cevap ya da öneri duymak istermiş gibi karşısındaki koltukta duran yeşil valizine baktı. Ama valiz her zamanki sessizliğiyle durmaya devam ediyordu. Onu koltuğun üzerine Falin yerleştirmişti. Dışarıdan bakıldığında danışanıyla seans yapan bir psikolog gibi gözüküyorlardı. Danışan koltuğunda oturan kesinlikle Falin'di. Şu ana kadar hiçbir cevap vermemişti ama ihtiyacı olan bilginin valizde olduğundan emindi. Bunu hissediyordu.

Dışarıdaki manzaraya bakarak son bir haftada yaşadıklarını gözden geçirdi. Hayata döndükten iki gün sonra yoğun

bakımdan çıkarılmıştı. Aslında daha erken toparlamıştı ama bazı biyolojik verilerin toplanabilmesi için burada tutulması gerekmişti. İyice kendine gelip düzeldikten sonra Dr. Mileva ve ekibi özel bir sunum yapıp başına gelen her şeyi açıkça özetlemişlerdi. Bu prosedür Biomortem'e gelen tüm hastalara uygulanan bir işlemdi. Sadece ilk hasta olan Mileva'nın babası ve onu takip eden iki kişide böyle bir girişim olmamıştı çünkü o sırada prosedürün detayları henüz netleşmemişti. Bu uygulamaya "kontrollü ölüm" diyorlardı.

Falin oturduğu yerde huzursuzca hareket ederek birbiri üzerine attığı bacaklarının yerlerini değiştirdi. "Kontrollü ölümmüş" diye sinirle içinden tekrarladı. Bacağı da öfkesine eşlik etmek istermiş gibi ritmik bir şekilde sallanıyordu. Öldüğü geceyi çok iyi hatırlıyordu. Kalp krizi geçirdiği sırada karşısındaki hiç kimse kılını bile kıpırdatmadığında fazlasıyla şüphelenmişti ama bu krizin bizzat bilim insanları tarafından, bilinçli bir şekilde tetiklendiğini nasıl tahmin edebilirdi ki! Mileva "kontrollü ölüm" deneyinin hastalara hiçbir bilgi verilmeden yapılmak zorunda olduğunun defalarca altını çizmişti. Süreç fazlasıyla ürkütücü gözükse de her aşamada kontrolün kendilerinde olduğunu da özellikle vurgulamıştı. En kötü senaryoda yani hastayı ölümden geri döndüremedikleri noktada zaten bir ekip bedeni dondurma işlemlerini başlatmak için hazırda bekliyordu. Bugüne kadar sadece bir hastada böyle bir durum yaşanmış geri kalan tüm kişileri farklı süreler içerisinde ölümden döndürmeyi başarmışlardı.

Hemen her hasta gibi Falin de duydukları karşısında kısa bir şok geçirmiş ve sonrasında neden böyle bir şey yaptıklarını sorgulamıştı. Mileva tüm detayları vurgulayarak "kontrollü ölüm" deneyinin nedenlerini açıklamıştı. Aslında burada iki kritik nokta vardı. İlk olarak hastanın GdDKs'nı belirlemek adına böyle bir işlem yapmaları gerekiyordu. Geri dönüş dayanıklılık

katsayısı (GdDKs) olarak tanımladıkları bu sayı Mileva'nın geliştirdiği tedavi için kritik bir değerdi ve bedeni çözdürme zamanı geldiğinde uygulanacak tüm işlemler bu katsayıya göre ayarlanacaktı. Olmazsa olmaz bir prosedür değildi ama yapılmasının faydası çok büyüktü. Mileva yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Falin'in şu ana kadar elde edilen en yüksek katsayıya ulaştığını söylemişti. Yani vitrifikasyon işlemi ve sonrası için fizyolojik uyumluluğu mükemmeldi. Bu da bedeni çözme aşamasında ciddi risklerle karşılaşmayacağı anlamına geliyordu. Ama Falin öldürülmüş olduğu gerçeğini hâlâ sindiremediği için bunun ne kadar önemli bir haber olduğunu anlamamıştı.

"Kontrollü ölüm" deneyinin ikinci nedeninin kriyonik dondurma işlemleri ve çözülme süreçleriyle doğrudan bir ilgisi yoktu. Sadece basit bilimsel bir geleneğe dayanıyordu. Tıptaki birçok gelişmenin arka planında azimle çalışan bilim insanları olsa da genellikle gözden kaçan önemli bir grup daha vardı. Herhangi bir tedavi ya da ilacın geliştirilme aşamasında ilk denemeler genellikle deney hayvanlarında yapılırdı. Son aşamada ise muhakkak insan gönüllülerine ihtiyaç duyulurdu. Burada iki tip insan söz konusuydu. İlki hiçbir karşılık beklemeden, insanlığın yararı için bilimin gelişmesine katkıda bulunmak isteyen kişilerdi. Elbette bu harika insanların sayısı çok azdı. Diğer grup ise zorunlu gönüllülerden oluşuyordu. Bu kişiler genellikle hastalığıyla ilgili etkili tedavi bulamayan insanların arasından çıkıyordu. Doğal olarak başka çareleri olmadığı için yeni çıkan bir ilaç ya da tedaviyle ilgili insan deneylerine katılarak şanslarını deniyorlardı. Bilim bu özelliği sayesinde hem mevcut tedavileri uygulamaya devam ediyor hem de kendisini sürekli geliştirebiliyordu.

Dr. Mileva yıllardır ölüm üzerine araştırmalar yapan bir bilim insanıydı ve hayvan çalışmaları kendisine bir yere kadar fikir veriyordu. Doğal olarak insan gönüllülere ihtiyacı vardı ama

kim ölmek üzereyken bilime bir katkıda bulunmak isterdi ki! Yani denek bulabilmek için basitçe bir mucizeye ihtiyacı vardı. İşte bu noktada Mileva kendi mucizesini yaratmıştı. Zaten Biomortem'in kurulma fikrinin altında yatan en önemli motivasyon buydu. Burası sadece insanlara hizmet veren bir klinik olarak tasarlanmamıştı. Biomortem'in asıl kimliği bir araştırma merkezi olmasıydı. Üstelik bu merkez hiçbir yerde olmayan çok özel bir ayrıcalığa sahipti. Böylece hukukun ve etik kuralların kısıtlayamayacağı her türlü araştırmayı yapabiliyorlardı. Dr. Mileva sınırları iyice zorlayarak bu ayrıcalıklı durumu bilime hizmet etmek için sonuna kadar kullanıyordu.

Normal şartlarda herhangi bir araştırmaya gönüllü ya da hasta olarak katılan kişilere tüm süreci ve sonuçlarını özetleyen bilgiler verilir ve çalışmayla ilgili onam-rıza formları imzalatılırdı. Bu bilgilendirme dışında yapılan her türlü girişim etik dışı sayılırdı ve cezaları çok ağırdı. Bu açıdan bakıldığında Biomortem'de gerçekleştirilen şey korkunç bir suçtu. Sonuçta Falin, kendisini bir gece yarısı sürpriz bir şekilde öldürmeleri için bilim insanlarına izin verecek kadar aklını yitirmemişti. Ama şimdi geri dönüp baktığında bedeniyle ilgili çok daha fazlasını vermiş olduğunu görüyordu. Bir sürü belge imzalamış ve genel anlamda bedeninin tüm haklarını çözülme süreci tamamlanana kadar Biomortem'e devretmişti. Yani buradaki araştırmacılar isterlerse bedenini bir kıyma makinesine bile sokabilirdi. Tüm süreç boyunca Falin'in hukuki olarak sahip olduğu tek bir hak vardı. Hangi aşamada olursa olsunlar dilediği an burayı terk edebilir ve anlaşmayı sonlandırabilirdi.

Mileva konuşması sırasında Falin'den samimi bir şekilde özür dilemişti. Yaptıklarının etik dışı olduğunu biliyordu ama başka çareleri yoktu. Ölüm gibi bir gerçeğe karşı savaşmak için bazen sınırların ötesine geçmek zorunda kalıyorlardı. Bu bilgiyi öncesinde hastalara veremezlerdi çünkü çok büyük bir ihtimalle

kimse bu deneyi kabul etmezdi. Diğer taraftan ölümün doğasına uygun bir şekilde gerçekleşiyor olması beyinle ilgili ölçümler açısından çok kritikti. Bu deney Biomortem'e olan güveni asla sarsmamalıydı çünkü başka bir sürpriz kesinlikle olmayacaktı. Hatta Falin dilerse bunu hukuki olarak da güvence altına alabilirlerdi.

Falin kendisine yapılanlar konusunda öfkeli olsa da Mileva'yı anlayabiliyordu. Gerçek başarıya ulaşmak için her zaman bir şeylerin feda edilmesi gerekirdi. Karda yürüdükleri sırada yaptıkları konuşmayı hatırladı. Mileva ölümün anlık bir olay olmadığını, aksine zamana yayılan bir süreç olduğunu özellikle vurgulamıştı. Hatta ölüm sürecini bir tünele benzetmiş ve birçok noktada hayata geri dönüş için acil kapıların olduğundan bahsetmişti. Mileva'nın bir türlü cevabını bulamadığı soru tünelin ne kadar uzun olduğuydu? İşte kontrollü ölüm deneyinde asıl amaç buydu. Her hastada "ölü kalma" süresini bir miktar daha uzatarak tünelin uzunluğunu hesaplamaya çalışıyordu. Mileva'nın söylediğine göre rekor artık Falin'in elindeydi. GdDkS değeri çok yüksek olduğu için Mileva kendi sınırlarını da zorlamıştı. Artık elinde makul uzunlukta bir süre vardı ve bu zaman dilimi içerisinde ölü tanısı almış herkesi geri döndürebileceğini biliyordu. Bu müthiş bilgi kontrollü ölüm sayesinde keşfedilmişti. Falin'den sonra gelecek hastalarda bu süre her seferinde biraz daha uzatılacak ve en sonunda aşamayacakları zamansal bir değere ulaşacaklardı. İşte o değer sayesinde tünelin uzunluğu net bir şekilde ölçülmüş olacaktı.

Bilgilendirme toplantısının sonunda Mileva diğer tüm araştırmacıların çıkmasını istemiş ve Falin ile baş başa kalmıştı. Adamın yüzündeki kararsızlığı fark ettiğinden yanına oturup elini tutmuştu. Kadının kurduğu cümleleri çok iyi hatırlıyordu.

"Neler hissettiğini çok iyi anlıyorum" demişti Mileva. "Merak etme geçecek. Üzerine düşününce amacımın ne olduğunu çok

iyi anlayacaksın. Üstelik bilmen gereken çok özel bir bilgi daha var. Tek başarın en yüksek GdDkS değerine sahip olmak değil. Kontrollü ölüm deneyi sırasında daha önce şahit olmadığımız bir olay yaşadık. Aslında bu bilgiyi seninle paylaşmamam gerekir ama araştırmanın sonuçlarını daha iyi analiz edebilmemiz için yardımına ihtiyacımız var."

Mileva bir an duraksayıp söyleyeceklerini kafasında tartmıştı. Anlaşılan o ki Falin ölüyken gerçekten garip bir şey olmuştu.

"Öldüğün andan kısa bir süre sonra nöronlarındaki aktivite sona erdi. Eş zamanlı bir şekilde beynini görüntülediğimiz için ekrandaki karanlık bize her şeyi göstermişti. Zaten bu durum ölüm anında görmeyi beklediğimiz bir sonuçtu ve herkes gibi senin de beynin ölmüştü. Buraya kadar her şey normaldi fakat bir süre sonra hiç beklemediğimiz bir olay oldu. Bir anda sanki dirilmişsin gibi beyninde birçok merkezde eş zamanlı bir aktivite başladı. Eğer karşımızdaki bedeninin cansız uzandığını görmesek dirildiğine bile inanabilirdik. Tam 42 saniye boyunca beyin görüntülerin adeta bir karnaval alanı gibi rengârenk bir hale dönüşmüştü. Sonrasında ise her şey geldiği gibi kayboldu."

"Hepimiz şok olmuştuk. Hiçbir nöron aktivitesi görmememiz gereken bir dönemde tam 42 saniye süren yoğun bir etkileşime şahit olmak hiçbirimizin beklediği bir şey değildi. Bedenin ölmüş olsa da bu kayıtlara göre beynin bu süre boyunca dirilmiş olmalıydı. Aslına bakarsan benzer bir durumu 11. hastamızda da yaşamıştık. Seninkine benzer ama çok daha zayıf bir aktivite tam 5 saniye boyunca sürmüştü. O an için bu durumu açıklanamayan bir fenomen olarak kayıtlara geçmiştik. Ama şimdi aynı durum tekrarlamış oldu ve bu bilinmeyen fenomenin cevabı sadece senin beyninin içinde Falin. Ölü olarak geçirdiğin toplam sürenin içindeki o 42 saniyelik bölümde kesinlikle bir şeyler oldu ve bunun ne anlama geldiğini öğrenmek zorundayız.

O nedenle öldüğün andan itibaren deneyimlediğin her şeyi bizimle paylaşman çok önemli."

Düşüncelerinden sıyrılan Falin gülümsedi. "Haklıydın Mileva" diye mırıldandı. "Gerçekten dirildim ama bir başka dünyada." Saate baktı. Buluşmalarına çok az kalmıştı. O gün Mileva'nın anlattıklarını tekrar düşündü. Beyin görüntülerini heyecanla gösteren kadın özellikle duygulardan sorumlu limbik sistemde üst seviyede bir aktivite olduğunu söylemişti. Bununla beraber REM döneminde rol oynayan beyin bölgelerinde de yoğun bir hareketlilik olmuştu. Uyku sırasında REM döneminde görülen rüyaların oldukça canlı olduğunu ve uyanıldığında kolaylıkla hatırlandığını belirtmişti. Yani Falin'in o 42 saniye boyunca olan her şeyi çok iyi hatırlaması gerekiyordu. Bir insandan ölü olduğu dönemde bir şeyleri hatırlamasını beklemek anlamsız bir çaba gibi gözükse de beyindeki kayıtlar çok netti. Mileva önündeki anket ve formları göstererek bunların titizlikle doldurulmasının çok kritik olduğunu belirtmişti. Üstelik bunu ne kadar hızlı yaparsa o kadar iyi olurdu çünkü araya süre girdiğinde bazı detaylar unutulabilirdi.

Falin dalga geçer gibi kafasını sallayarak oturduğu koltuktan kalktı. Öteki tarafta yaşadığı her şey tüm canlılığıyla nöronları arasında dolaşıyordu. Orada geçirdiği tek bir saniyeyi bile unutması imkânsızdı. Masasına giderek bir bardak su doldurdu. Mileva'nın o gün verdiği tüm form ve anketler bomboş bir şekilde duruyorlardı. Hiçbirine elini sürmemişti. "Sadece 42 saniye" diye geçirdi içinden. Araf'ta yaşadığı onca şeyin gerçek dünyadaki zamansal karşılığı sadece o kadar mıydı? Perdenin önünde hissettiği o müthiş duygu, hâlâ ıslıkla çalabildiği o huzurlu melodi ve Glia'nın tüm anlattıkları sadece 42 saniyelik bir beyin aktivitesine mi sığmıştı?

Suyu tek bir hamlede içti. Toplantıdan beri beyni tam anlamıyla ikiye bölünmüştü. İçindeki ses Araf'ta yaşadığı her şeyin gerçek

olduğunu söylüyordu. Diğer taraftan Mileva'nın gösterdiği beyin kayıtlarına göre yaşadığı deneyim çok canlı bir rüya ya da bir halüsinasyon olarak yorumlanabilirdi. Eğer ölümden döndüğü andaki o olayı yaşamasaydı bu şüphesi bu kadar güçlü olmazdı. Neticede hiç tanımadığı yaşlı bir kadını Amakrin olarak algılamıştı. Peki ya o öpüşme sahnesi? Bu sanrıyı tetikleyenin tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama kalbi adeta bir çekiç gibi göğsünü dövüp durmuştu. Beyni bu durumu Amakrin'le ilişkilendirmiş olsa da kim bilir belki de o sırada bir hemşire kendisine adrenalin vermişti. Kesin olan tek şey ölümden döndüğünde Amakrin'e dair hatırladığı hiçbir şeyin gerçek olmamasıydı.

Bu konuları çok düşünmüştü ve başına gelen deneyimlerin çoğunu mantık çerçevesinde açıklayabiliyordu ama söz konusu Glia'nın anıları olduğunda işler değişiyordu. Kız, Falin'in bilmediği bir sürü araştırmadan bahsetmişti. Bir insan rüyasında ya da halüsinasyon anında hiç bilmediği bir bilgiyi öğrenebilir miydi? Falin bu bilimsel bilgilerin birkaçını merak edip araştırdığında Glia'nın anlattığı tüm teknik detayların doğru olduğunu görmüştü. Peki bu durumu nasıl açıklayacaktı? Epey kafa yormasının ardından mantık yine kendisine bir alternatif sunmuştu. Belki de bu bilgilerin hepsini zamanında bir şekilde duymuş ama çoktan unutmuştu. Sonuçta tüm hayatını bilimsel toplantıların yapıldığı bir salonda geçirmişti ve bu bilgileri duymuş olma ihtimali elbette yüksekti. Öldüğü sırada beyni son şansını kullanmak istermiş gibi depoladığı tüm bilgileri ortaya saçmış olabilirdi. Bu fikir düşündükçe aklına daha da yattı. Hatta bazı biyolojik bilgileri bilinç altının içinde bulunduğu durum ile yeniden yorumlamış bile olabilirdi. Endosimbiyotik teoriyi Glia'nın ağzından Arkea ve Mithe'nin aşkı olarak dinlemesi bunun en güzel kanıtıydı. Büyük bir hücrenin küçük bir hücreyi yutarak içine aldığı bu teoriyi biliyordu ve muhtemelen bunu kendi aşk yaşamı ile ilişkilendirmişti. Sonuçta Falin de

yaşça Amakrin'den büyüktü ve aşklarıyla ilgili bir sürü engel vardı. İşin içine bir de hayal gücü girdiğinde bu ihtimal hiç de düşük sayılmazdı.

Falin tüm bu ihtimalleri düşünmekten yorulduğu için kendisini yazmaya vermişti. Bu dünyadan kopmaya ihtiyacı vardı. Yeni hikâyesinin adı *Glia'nın Şarkısı* idi. Bir anda başlamıştı yazmaya ve hikâye gayet güzel ilerliyordu. Ama gerçek her defasında beynini tenha bir yerde yakalıyor ve canını fazlasıyla sıkıyordu. Aslında tüm bu çileyi tek bir hamlede bitirebilirdi. Cevap Mileva'daydı. Sonuçta bizzat babasının ağzından tüm hikâyesini dinlemişti. Kadına sadece "15 yaşında intihara teşebbüs edip etmediğini" sorması bile her şeyi aydınlığa kavuşturabilirdi. Sonuçta hiç tanımadığı bu insanların geçmişini bilme ihtimali sıfırdı. Birazdan buluştuklarında bu soruyu doğrudan sorup beynine bir nefes aldırabilirdi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Çünkü içinde bir yerlerde cevabı duymak istemediğinin farkındaydı. Gerçek taşıyamayacağı kadar ağırdı. Biomortem'e gelmeden önce Falin için ölüm bir sondu ve kaybedeceği hiçbir şey yoktu. Ama artık işler değişmişti. Araf'ı görmüş ve orayı hissetmişti. Böylesine güçlü bir histe yanılıyor olamazdı.

Vakit gelmişti ve toplantıya geç kalmak istemiyorsa hemen çıkması gerekiyordu. Kapının eşiğinde valizine son bir kez umutla baktı. Yeşil valiz yine aynı şekilde sessizce duruyordu ama bu sefer bir fark vardı. Nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ama günlerdir beklediği cevabı valizinden almayı başarmıştı. Hızlı adımlarla toplantı odasına yürüdü. İçeri girdi ve Mileva'nın tam karşısına oturdu. Kadının yüzündeki anlık değişimi hemen fark etmişti. Sabırsızlıkla beklediği anket ve formları görememek ciddi bir hayal kırıklığına neden olmuştu. Duraksayarak konuştu.

"Hoş geldin Falin. Umarım her şey yolundadır?"

Falin gülümseyerek kafasını salladı. Her şey yolundaydı çünkü artık bir cevabı vardı. Odadan çıkarken valizine baktığında

ilginç bir şey olmuş ve o korkunç hissi hatırlamıştı. Sonsuza kadar uzanan ölüler kuyruğunda valizsiz bir şekilde beklediği o an aklına gelmişti. Kalabalığın arasında bir şeyleri eksik tek kişi olmak insan için her zaman bir anksiyete nedeniydi ve Falin o kuyrukta bunu iliklerine kadar hissetmişti. İşte valizden aldığı cevap buydu. Koşullar ne olursa olsun asla yalnız kalmamalıydı. Hâlâ ne yapacağını bilmiyordu ama neyi yapmayacağından emindi. Bedenini burada bırakmayacaktı.

Gördüğü her şeyin bir sanrı ya da rüya olma ihtimali elbette vardı ama bu asıl hakikatı değiştirmiyordu. Yaşamı yaratan doğa, ölümü de hemen yanına koymuştu. Yeryüzü var olduğundan beri süregelen müthiş bir döngü vardı. Milyarlarca canlı doğmaya ve ölmeye devam ediyordu. Glia'nın anlattığı gibi tüm hücrelerimiz belki de tüm atomlarımız muazzam bir dönüşüm içindeydi ve bu döngünün dışında kalmak korkunç bir fikir gibi gözüküyordu. Yüzyıllardır insanlığın tamamı aynı yöne giderken farklı bir bilinmeyene yolculuk yapmanın kaderi yalnız kalmaktan geçiyordu.

Düşüncelerinin netleşmesi daha iyi hissetmesine neden olsa da beyninde hâlâ ikna edemediği bir grup nöron vardı. Tek istekleri Mileva'ya birkaç basit soru sormaktı. O kadar. "Mesela onu anneannesi mi büyütmüştü? Baleyi gerçekten çok seviyor muydu? Hayatında hiç intihar etmeyi düşünmüş müydü..." Tonlarca soru kafasının içinde hızla belirip yok olurken az önceki kararlılığını ufak ufak yitirmeye başladığını hissetti. Tek bir cevabın bile tüm kaderini nasıl değiştireceğini çok iyi bildiğinden buna engel olmalıydı. Kafasındaki sesi susturmak amacıyla elini sertçe masaya vurdu. Bu hareketi sadece Mileva'nın irkilmesine neden olmamış aynı zamanda başının etini yiyen nöronların susmasını da sağlamıştı. Mileva elini adamın omzuna koyarak konuştu.

"Falin iyi misin?"

Hayır değildi. Az önce iyiydi ama şimdi değildi. Kafasının içinde bu sefer tek bir ses vardı ve fısıltıyla konuşuyordu. Eğer buradan giderse kurallar gereği bir daha asla geri dönemeyeceğini ve hayatının fırsatını kaçıracağını söyleyip duruyordu. "Lütfen mantığını kullan" diye adeta yalvarıyordu. Falin Biomortem'i terk etme sebebi olarak, döngünün dışında kalmak istemediğini bahane etse de bu ses asıl sebebin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Falin buradan gitmeyi kafasına koymuştu çünkü bu sayede Amakrin'i tekrar görebilecekti. Şu ana kadar harcanan tüm emeğin çöpe atılmasının tek nedeni buydu. Amakrin'i bir kez daha olsun görebilmek için tüm hücrelerini feda edecek kadar düşüncesizdi çünkü Falin bir bağımlıydı. Her bağımlı gibi bahane uydurmakta üstüne yoktu. Ölüm-yaşam döngüsü, moleküllerin yeniden birleşmesi, mavi perde... Tüm bunlar bir bağımlının kendisini kandırmak için yarattığı bahanelerden başka bir şey değildi.

Falin şiddetle kafasını iki yana salladı. Sanki sesin sahibini kafatasının bir duvarından diğerine fırlatmak istiyor gibiydi. Bir fısıltı şeklinde başlayan kibar itiraz sesi artık Falin'i azarlayan bir tona dönüşmüştü. Kendi nöronları tarafından bağımlı olmakla suçlanıyordu. Araf'ta yaşadığı deneyime bu kadar anlam yüklemesinin nedeni gerçekten de Amakrin'i tekrar görebilecek olmanın yarattığı heyecan mıydı? Başının döndüğünü hissetti ve sertçe ayağa kalktı. Kararı kesindi. Ne Mileva ne de içindeki sesler buna engel olamayacaktı.

"Üzgünüm Mileva" dedi. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için..." cümlesini tamamlayamadı.

Mileva'nın şaşkın bakışları arasında toplantı salonunu terk eden Falin doğruca odasına gitti. Bu sefer valizini asla geride bırakmayacaktı.

Bölüm 27

Kanepede Gün Doğumu

Gözlerini açtı. Etrafındaki tüm eşyalar kırmızının farklı tonlarında gözüküyordu. Sanki yatak odasında değil de yer altındaki bir barda uyanmış gibiydi. Neredeyse bir ay olmuştu ama Falin kırmızı renkli yeni gece lambasına hâlâ alışamamıştı. Saate hiç dönüp bakmadı bile çünkü uyandığı vakti artık ezberlemişti. Uzun süredir kaçta yatarsa yatsın hep sabaha karşı 04.00 civarında uyanıyordu. Üstelik hiçbir şekilde uykuya geri dönemiyordu. Zaten yeni gece lambasını kullanmaya başlamasının nedeni de buydu ama hiçbir işe yaramamıştı. Çünkü adamın melatonin salgılanmasından çok daha büyük bir problemi vardı.

Yataktan kalkmak istedi ama yalnız olmadığı için bunu sessizce yapması gerekiyordu. Sağ elini tutmakta olan incecik parmaklara baktı. Kadın sanki adamın uyku sırasında bir yere kaçmasından korkuyormuş gibi elini tutmuştu. Bu zarif parmaklar uyku nedeniyle iyice gevşemiş olduğundan Falin elini usulca çekmeyi başarmıştı. Çok hassas hareket ederek ilk aşamayı sessizce tamamladı. Asıl zor kısım şimdi başlıyordu. Doğrulmayı denedi ama diğer gecelerde olduğu gibi bedeni buna izin vermedi. Kasları fazlasıyla güçsüz durumdaydı. O nedenle önce yavaşça yana döndü ve bir süre bekledi. Daha sonra küçük hamlelerle doğrulmayı başardı ama bu sırada gereksiz bir sürü ses çıkarmıştı.

"Tatlım, iyi misin?"

Yüzüstü uyumakta olan kadının cümlesi belli belirsiz çıkmıştı. Boşta kalan eliyle ağzının kenarını silip kafasını diğer tarafa dönmüştü. Bu sahne Falin'in gözlerinin dolmasına neden oldu. Sebebini bilmiyordu ama son günlerde bazı görüntüler karşısında duygulanıp duruyordu.

"Yok bir şey. Sen uyumana devam et hayatım" diye fısıldadı ve eğilerek kadını alnından öptü. Geri doğrulurken yine epey zorlandı. Neyse ki bu sefer yatağın kenarında durmakta olan üç ayaklı bastonundan destek almıştı. Artık bu olmadan yürüyemiyordu. Kanser muhtemelen kemiklerine de yayılmıştı çünkü iskeletinde sızlamayan tek bir nokta yoktu. Her bir adımda büyük bir acı duyuyordu. Yataktan çıkamayacağı günler çok yakındı. Sessizce salona geçen Falin lambayı yakmadı. Sokaktan gelen ışık içeriyi eser miktarda aydınlatıyordu. Bacak kemikleri her an parçalanıp dağılacakmış gibi hissettiğinden üçlü kanepenin ortasına yavaşça oturdu.

Kanepeye yaslandıktan sonra derin bir nefes almak istedi ama akciğerleri buna izin vermedi. Kısa bir öksürük nöbeti ile yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kafasını geriye bıraktı ve gözlerini kapadı. Tüm organları günden güne işlevini yitiriyordu. Böyle anlarda aklına hep aynı görüntü geliyordu. Mileva'nın tüm ikna çabalarına rağmen Biomortem'i terk edeli neredeyse dört ay olmuştu ama o günü çok iyi hatırlıyordu. Merkezin girişinde kendisini almaya gelen taksiye biner binmez ne büyük hata yaptığını anlamıştı. Geriye dönüp son bir kez Biomortem'e baktığında o kadar pişman olmuştu ki eli, kapının koluna gitmiş, geç olmadan arabadan inmeyi bile düşünmüştü. Eğer şoför harekete geçmek için birkaç saniye gecikseydi tüm kaderi değişmiş olacaktı. Falin şoföre durmasını söylemek yerine sıkıca gözlerini kapayarak arkasına yaslanmıştı.

Biomortem'den iyice uzaklaştıklarında daha önce yaşamadığı bir his vücudunu esir almıştı. Bedeni koltukta hareketsiz otursa

da tüm organları içten içe titriyordu. Muhtemelen panik atak geçiriyordu. Nasıl oldu da böyle bir akıl tutulması yaşamıştı? Yeniden gözlerini kapadı ve sakinleşmeye çalıştı. Beynini çok iyi tanıyordu. Hangi kararı verirse versin bu duyguyu yaşamak zorundaydı çünkü insan beyni her zaman tercih etmediği seçenekte takılıp kalırdı. Yani eğer Biomortem'i terk etmeseydi bu hissin çok daha güçlüsünü kriyonik işlemler başladığında yaşayacaktı. Bu titremeden kaçış yoktu. Gerçeğin farkına vardığında kısmen de olsa rahatlamıştı.

Üç saatlik uçak yolculuğunun ardından ülkesine dönmüştü. Buradan ayrılalı çok olmasa da sanki üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyordu. Hemen bir taksiye binerek villasının adresini verdi. İnanılmaz heyecanlıydı. Birazdan Amakrin'i görecek olma fikri beynindeki tüm dertleri unutturmuştu. Kıza sarılmak ve kokusunu derin derin içine çekmek için sabırsızlanıyordu. Trafik hiç olmadığı kadar boştu ama zaman ağır çekimde hareket ediyordu. Mahallesine girdiğinde kalbi çok daha güçlü atmaya başladı. Amakrin'e yaklaştıkça kızın çekim gücü daha da artıyor gibiydi. Akşam karanlığı iyice çöktüğünde nihayet eve ulaşmıştı. Taksiden inip ayağı yere değdiğinde beklemediği bir şey oldu. Yanlışlıkla suya ya da çamura basıldığında oluşan o garip hissin aynısını yaşamıştı. Dikkatsizlik, öfke, pişmanlık ve çaresizlik gibi duygular peş peşe belirip kayboldu. Nedenini bilmiyordu ama yanlış giden bir şey vardı. Burada olmamalıydı.

İkinci bir öksürük krizi ile anıları bölündü. Bu seferki biraz uzun sürmüştü. Zorla bastonuna tutunan Falin masaya doğru yürüyerek sürahiden bir bardak su koydu ve içti. Bir süre öylece durdu ve öksürmeden nefes alabilmenin tadını çıkardı. Yaşarmış gözleri dolabın yanında duran yeşil valizine takıldı. Son dönemde empati duygusu o kadar artmıştı ki karanlığın içinde yalnız bir şekilde bekleyen valizi için üzüldü. Bastonuna yüklenerek dolaba gitti ve boş valizini sürükleyerek kanepeye

doğru taşıdı. Kanepenin ortasına oturan Falin, valizini de yanındaki boş yere yerleştirdi. Ölümden döndüğü günden beri valiziyle delilik boyutunda bir ilişkileri olduğunun farkındaydı ama bu bir gerçeği değiştirmiyordu. Valiz onun yegâne yol arkadaşıydı ve nereye giderse gitsin onu asla yanından ayırmayacaktı. Geriye yaslanıp tavana baktı. Uzun bir süre sonra Amakrin'i gördüğü o an hem çok güzel hem de çok hüzünlüydü.

Koskoca villada sadece iki odanın ışığı yanıyordu. Söz konusu Amakrin olduğunda yanan ışıkların bir anlamının olmaması Falin'in içini burktu. Kız için bütün zaman ve mekânlar sadece karanlıktan oluşuyordu. Sonra onu gördü. Üst katta büyük camın önündeki koşu bandında sporunu yapmaya başlamıştı. Günler sonra kızı görmek gözlerinden yaşlar akmasına neden olmuştu. Onu o kadar özlemişti ki. Amakrin'in yüzü dışarıya doğru dönüktü ve eğer gözleri görüyor olsaydı akşamın karanlığında kendisini izlemekte olan Falin'i anında fark ederdi. Ama o karanlığının içinde koşuyordu. O an Falin de kendi karanlığının içine düştü ve kaldırıma oturmak zorunda kaldı. Buraya büyük umut ve hayallerle gelmişti ama karşısına gerçeklerden örülmüş, aşılmaz bir duvar çıkmıştı.

Biomortem'den ayrılmadan önce beyni sadece Amakrin'e geri dönmekle meşgul olduğundan önemli bir detayı kaçırmıştı. Bu geri dönüşü nasıl yapacaktı? İşte akşamın serinliğinde yüzüne çarpan acı gerçek buydu. Zile bastıktan sonra olacakları zerre düşünmemişti. Elbette Amakrin ilk başta çok sevinecek ve birkaç gün Falin'in unutamayacağı bir mükemmellikte geçecekti. Peki ya sonrası? Aslında o filmi daha önceden görmüştü. Uzak Doğu'da bir otel odasında, tüm çareleri tükenmiş bir şekilde yan yana oturdukları o anı çok iyi hatırlıyordu. Hayat tarafından kör edilmesine rağmen yaşama sevincini yitirmeyen bu genç kız, Falin'in hastalığı yüzünden derin bir umutsuzluğa gömülmüştü. Ne yani, şimdi kızı aynı çukurun içine tekrar mı

itecekti? Sevdiği insan günden güne erirken, acılar içinde ölüme doğru giderken çaresizlik içinde beklemekten daha büyük bir işkence olabilir miydi? Her insan ölümden korkardı ama sevdiğinin ölümünü izlemek zorunda kalmak, korkunun çok daha ötesinde bir acıydı. Falin o zile bastığı an bu büyük acıyı genç kızın üzerine yıkmış olacaktı. İşte bu asla aşamayacağı bir duvardı.

Kaybolmuş bir çocuk gibi o kaldırımın üzerinde oturup birilerinin kendisini bulmasını bekledi ama kimse gelmedi. Gerçekten garipti. Biomortem'de bile şu anki kadar yalnız hissetmemişti. Ne yapacaktı? Valizini peşinden sürükleyip yürümeye başladı. Son bir kez geri dönüp evine baktı. Amakrin görünürlerde değildi. Saat epey ilerlemişti ve nereye gideceği hakkında bir fikri yoktu. Biomortem gibi mucizevi bir araştırma merkezini bırakıp bir otel odasında yalnız ölmek tam da Falin'den beklenecek bir hareket olurdu. Sonra bir anda aklına o geldi. Muhtemelen ölümü düşündüğü için onu hatırlamış olabilirdi. Enke. Eski karısı evlilikleri boyunca adamın ruhunu defalarca öldürüp gömmeyi başarmıştı. Yani söz konusu birisini gömmek olduğunda fazlasıyla deneyime sahipti.

Telefonun arama düğmesine basarken nasıl bir tepkiyle karşılaşacağı hakkında bir fikri yoktu. Enke adamın sesini ilk duyduğunda kısa süreli bir şaşkınlık yaşasa da hemen ardından samimi bir şekilde yardımcı olmaya çalıştı. Eski evlerinde dilediği kadar kalabileceğini söyledi. Boşandıktan sonra bu ev kadına kalmış olsa da çok daha güzel bir yere taşındığı için ev müsait durumdaydı. Falin ertesi gün anahtarı almak için buluşmayı teklif ettiğinde Enke kendisini reddetmiş ve hemen görüşmeyi önermişti. Ev gayet hazır durumdaydı ve boşuna dışarıda kalmasına gerek yoktu. Böylece Biomortem'den döner dönmez ilk buluştuğu kişi eski karısı Enke olmuştu.

Eve girdiğinde bir sürü anı hemen peşinden içeri doluştu. Enke'nin kendi evinden getirdiği yemekleri yerken Falin

durumunu kısaca özetlemişti. Kontrollü ölüm deneyi ve öldüğünde başına gelen doğaüstü deneyimlerden hiç bahsetmedi. Bedenini dondurmak konusundaki düşüncesini değiştirdiğini ve klasik bir şekilde ölmek istediğini söylemişti. Gözleri dolan Enke bu kararın ne kadar doğru olduğunu tüm gece boyunca vurgulayıp durmuştu. Sohbetleri güneşin ilk ışıklarına kadar sürmüştü. Sonrasında Enke kanepede yatacağı konusunda ısrarcı davranarak adamı eski yatak odalarına göndermişti.

Falin sabah kendi yatağında uyandığında çok garip hissetmişti. Tüm hayatı boyunca defalarca aynı güne uyanmış bu adam ölümden dönmek dahil birçok olay yaşamış olmasına rağmen yine ilk fırsatta aynı güne uyanmayı başarmıştı. Bu istikrarından dolayı gerçek bir ödülü hak ediyordu. Kim bilir belki de alışkanlıkların gücü düşündüğünden çok daha derinlere iniyordu. Mutfağa girdiğinde Enke her zamanki gibi kahvaltıyı hazırlamış onu bekliyordu. Her şey o kadar aynıydı ki bir an Amakrin ve Biomortem'le ilgili kısımların rüya olup olmadığını düşündü. Farklı olan tek şey Enke'nin sıcak tavırlarıydı.

İlk zamanlar zor geçmişti çünkü verdiği kararı sorgulayıp durmuştu. Bu sorunlu ikilemden uzaklaşmak için tüm enerjisini yarım kalan hikâyesi, *Glia'nın Şarkısı*'na vermişti. Geride bırakmak zorunda kaldığı arkadaşı için bu eseri yazmalıydı. İnsanlar ne yazık ki moleküler biyolog Glia'yı tanıyamamıştı ama onun ruhunu ve düşüncelerini yansıtan Prenses Glia birçok kişinin zihninde yaşamaya devam edecekti. Yazmaya ara verdiği zamanlarda ödül olarak Amakrin'i izlemeye gidiyordu.

Enke başlangıçta 2-3 günde bir Falin'i ziyaret ediyordu. Bazen kısa bazen uzun kalıyordu. Uzun kalınan gecelerin birinde ilginç bir olay yaşadılar. Hem yemeğin çok güzel olması hem de alkolün etkisiyle Falin başına gelenleri paylaşmaya karar verdi. Kontrollü ölüm deneyini, Araf'ı ve yeniden dirilişini tek tek anlattı. Bu sırada her bir anısını o kadar canlı hatırlamıştı ki

yaşadığı bu deneyimin rüya ya da halüsinasyon olamayacağı fikrine daha güçlü bağlanmıştı. Böylece uzun bir süre sonra iyi hissetmiş ve keyfi yerine gelmişti. O gecenin sonunda değişen tek kişi Falin değildi. Tüm hikâyeyi gözyaşları içinde dinleyen Enke'nin davranışlarında çok keskin bir dönüşüm olmuştu. Artık karşısında ölümü bekleyen eski kocası yerine farklı dünyalar arasında ruhani bir yolculuk yapmış kutsal biri vardı. Enke o gecenin ardından bir daha evden hiç ayrılmadı ve geri kalan tüm vaktini sadece Falin'e hizmet etmeye adadı.

Enke'nin dönüşümü Falin'in ölüme giden yolculuğuna büyük bir destek sağlamıştı. Ne zaman adamın aklı karışsa ya da deneyimiyle ilgili bir şüpheye düşse Enke onu ikna edecek bir cümle, bilgi ya da kitabı bir yerlerden bulup çıkarmayı başarıyordu. Bununla beraber kadının bazı tavsiyelerine hâlâ alışamamıştı. Özellikle ruh ve enerjiyle ilgili verdiği birtakım kişisel gelişim kitapları o kadar gereksiz bir yoğunluğa sahiplerdi ki Falin'in beynini uyuşturmaktan başka bir işe yaramıyorlardı. Bu tarz kitapları okuyanların kafa yapısının neden böyle olduğunu artık daha iyi anlamıştı. Daha da ilginci bu durumdan şikâyetçi değildi çünkü şu sıra en çok ihtiyacı olan şey beyninin uyuşmasıydı.

Enke, Falin'e sadece destek olmamış bazı kritik noktalarda onu kısıtlamayı da başarmıştı. Mesela evin içindeki tüm telefon ve internet bağlantılarını iptal etmiş, adamın telefonunu da bir kasanın içine koymuştu. Buna neden olan Falin'in bir türlü bitmek bilmeyen merak duygusuydu. Bir sabah kalktığında durup dururken Mileva'nın geçmişini araştırmak istemişti. Bilgisayar başındayken gerçeklerle yüzleşmekten dolayı tereddüt etmiş ve Enke'ye danışmıştı. Kadın net duruşuyla onu anında ikna etmiş ve sorunu kalıcı bir şekilde çözmüştü. Dışarıda aranacak bir gerçek yoktu. Falin herkesin aradığı o gerçeği zaten doğrudan deneyimleyecek kadar şanslı biriydi.

Evliliklerinin son yıllarında Enke'ye karşı fazlasıyla öfkeli olan Falin'in hisleri yakın dönemde ciddi bir dönüşüme uğramıştı. Aralarında yeniden bir duygusal ilişkinin kurulması ise çok ilginç bir yerde, bir mezarlıkta başlamıştı. Bir gün Enke'nin ısrarıyla mezar yeri bakmaya gitmişlerdi. Bir insanın kendisi için mezar beğenmesi ne garip bir deneyimdi. Hayatının hiçbir döneminde kendisine bu kadar yabancılaştığı bir olay hatırlamıyordu. Ne yani birkaç hafta sonra bu çukurun içine mi girecekti? Glia'nın anlattığı detayları hatırlayınca göğsünün sıkıştığını hissetti. Neyse ki yanında Enke vardı. Cenaze merasiminin tüm detaylarıyla özenle ilgilenmişti. İşte o an anlamıştı, ölüme giden bir insanın yanında yürümek kesinlikle dünyanın en zor yolculuğu olmalıydı. Bu ağır yükün altına ancak sizi çok seven biri girebilirdi. Artık karısına bu gözle bakıyordu. Falin'i ezip paramparça edecek yükün altına hiç düşünmeden ruhunu koymuştu. Böylece eski karısına hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde bağlanmıştı çünkü minnet duygusu yeryüzündeki en güçlü tutkallardan biriydi. Öyle ki o mezarlıktan çıktıktan sonra bir daha Amakrin'i görmeye gitmedi.

Karısıyla daha fazla vakit geçirdikçe onun derinliklerini de keşfetmeye başlamıştı. Aslında her insanın güçlü bir hikâyesi vardı. Bazıları hemen keşfedilirken bazıları için sabırla okumak gerekiyordu. Enke de sabredilmesi gerekenlerden biriydi. Özellikle bilimsel konulardaki bazı tespitleri Falin'i şaşırtmaya devam ediyordu. Ağrılarının ve öksürüklerinin iyice tavan yaptığı bir gün pişmanlığı yeniden hortlamıştı. Bu sefer kafayı Mileva'nın bahsettiği beyin görüntülerine takmıştı. Kadın canlı rüyalar sırasında aktif olan merkezlerin 42 saniye boyunca ne kadar güçlü çalıştığından bahsetmişti. Şimdi düşününce bu bilgi bile sorusunu yanıtlamak için tek başına yeterliydi. Beynindeki rüya merkezleri aktifleşmişti çünkü Araf'ta yaşadıkları sadece bir rüyaydı.

Düşüncelerini paylaştığında Enke ona şiddetle itiraz etmişti. Falin yanılıyordu çünkü olayın özü beyinde değildi. Beyin sadece bir aracıydı. Tıpkı cep telefonu gibi. Mesela ilkel bir insan cep telefonu aracılığıyla biriyle konuşturulsaydı, kafası iyice karışan bu kişi sesin sahibinin nasıl olup da o küçücük kutunun içine sığdığını sorgulayıp duracaktı. Oysa konuştuğu kişi belki de kilometrelerce uzaktaydı ama teknolojiyi bilmediği için bunu anlayamazdı. Tüm hayatını kutunun içini aramakla geçirecekti. Benzer bir durum Falin için de geçerliydi. Buradaki kutu beynimizdi ve şu an cahili olduğumuz bir teknoloji, bir etkileşim söz konusuydu. Yani beyin görüntülerinde ortaya çıkan bu etkileşim beynin içinde gerçekleşen bir rüyayı göstermiyordu. Aksine çok uzaklarda ruhun yaşadığı bir deneyimin beyin tarafından algılandığını ortaya koyuyordu.

Enke'nin yaklaşımı ilgisini çekmişti. Bu fikirden yola çıkarak saatlerce bilinç kavramını ve bilincin nerede olabileceğini tartıştılar. Enke için bilinç ve ruh benzer kavramlardı. Hatta bazı fikirlerini panpsişizm *(panpsychism)* üzerinden açıklamıştı. Buna göre bilinç kavramının sadece insanlara özgü olmadığını, cansız nesneler de dahil olmak üzere her şeyin bir bilinci olabileceğini düşünüyordu. Kökeni çok eskilere dayanan bu fikrin ilham verici bir tarafı olsa da Falin daha somut bilgilere önem veriyordu. İşte bu noktada Enke çok ilginç bir şey yaptı ve Falin'i "bütünleşik bilgi teorisi *(integrated information theory)*" ile tanıştırdı. Bu teori bilinci açıklamak için matematiksel modeller kullanan ve bilimsel anlamda ayakları fazlasıyla yere basan bir yaklaşımdı.

Bilinçle ilgili konuşmalarının ardından Falin uzun bir süre bütünleşik bilgi teorisiyle ilgili kitaplar okudu. Öğrendiklerini ve Glia'nın anlattıklarını bir araya getirdiğinde kafasında bir model oluşmuştu. Buna göre bilinç, ortak bir ağdaki etkileşimin bir ürünü olmalıydı. Mesela insan beynindeki nöronların

hiçbirinin içinde bilinç olarak tanımlanacak bir kavram yoktu ama beyindeki bir grup nöronun kendi arasında kurdukları ağ üzerinden yaptıkları bilgi alışverişi karşımıza bilinç olarak çıkıyordu. Canlılık üzerinden bu konuda çok fazla örnek verilebilirdi. İlginç olan benzer bir ortak etkileşimin cansız maddeler için de geçerli olabileceği fikriydi. Mesela internet. Bu devasa ağ üzerinde o kadar büyük bir bilgi alışverişi vardı ki belki de bu etkileşim bizim algılarımızın çok ötesinde bir üst bilinç geliştirmiş olabilirdi.

Özellikle Glia'nın anlattıklarını, toprağın içindeki yaşam ağını ve etkileşim gücünü düşündüğünde ortaya inanılmaz olasılıklar çıkıyordu. Yani bir bedende yok olan bilinç çok farklı bir ortak ağda farklı bir şekilde ortaya çıkabilirdi. Falin daha da ileri giderek şunu düşündü. Belki de yaratıcı denilen kavram insanlara gökyüzünden bakıp onları inceleyen bir güç değildi. Evren denilen ortak ağda sürekli dönüşüm halinde olan her şey yaratıcının küçük birer parçalarıydı. Yani Tanrı evrenden ayrı bir şey değildi. Aksine evrenin bizzat kendisi olabilirdi.

Falin gözlerini açtı. Geçmişi düşünürken uykuya dalmış ama zaman çok geçmeden uyanmıştı. Dışarıdaki karanlığın yoğunluğu her dakika daha da azalıyordu. Demek ki güneşin doğumu yakındı. Günler ne çabuk geçmişti ya da hiç geçmemiş miydi? *Glia'nın Şarkısı*'nı tamamladıktan sonra içinde garip bir his oluşmuştu. Evet, bu roman aracılığıyla kızın anısını bir şekilde yaşatmış olacaktı. Peki ya Glia'nın kendisi? Kızın ruhu sonsuza kadar o tünelin içinde hapis mi kalacaktı? Yeryüzüne düşmeden hemen önce camın ardından kendisine bakan çaresiz gözleri düşündü. Onu öylece bırakamazdı. Ne yapıp edip Glia'nın bedenini toprakla buluşturmak zorundaydı. Peki bunu nasıl yapacaktı? Kızı ve profesörü kapsamlı bir şekilde araştırmaya kalkması durumunda Araf'ta yaşadığı deneyimin gerçekliğini de istemeden sorgulamış olacaktı. Bunu yapacak

cesareti var mıydı? Ya araştırma sonunda yaşadıklarının sadece bir rüya olduğunu öğrenirse ne yapacaktı? Ölüme bu kadar yakınken böyle bir gerçeği kaldıramayacağını iyi biliyordu. Yine iki karanlık arasında sıkışıp kalmıştı.

Vicdanı ve korkusu arasında defalarca gidip gelen Falin sonunda ne yapması gerektiğini anlamıştı. Bu sorunu ancak Mileva çözebilirdi. Evet kadın kendisini bile isteye öldürmüştü ama Mileva'ya hâlâ güveniyordu. Ayrıca Araf'ta yaşadığı deneyimle ilgili hiçbir bilgi vermeden Biomortem'i terk ettiği için hâlâ vicdan azabı çekiyordu. Zira bilimsel anlamda inanılmaz kıymetli bilgiler bu tercihinden dolayı kendisiyle beraber toprağa gömülmüş olacaktı. Aslında bulduğu çözüm her iki konuda da işine yarıyordu. O nedenle Mileva'ya uzun bir mektup yazmaya karar verdi. Ölüm anından itibaren Araf'ta yaşadığı her detayı ve Glia'nın özel hikâyesini kapsamlı bir şekilde paylaştı. Mileva bu mektubu ancak Falin öldükten sonra okuyabileceği için adam açısından bir risk yoktu. Neticede deneyimi gerçek olsun ya da olmasın kadının işine fazlasıyla yarayacaktı. Diğer taraftan eğer gerçekten Glia diye biri varsa onu da ancak Mileva gibi bağlantıları güçlü biri bulabilirdi.

Artık geriye son bir görevi kalmıştı. Yeryüzünü terk etmeden önce Amakrin için de benzer bir şey yapacaktı. Enke'ye duyduğu minnet nedeniyle Amakrin'i görmeyi bırakmış olsa da kıza duyduğu sevgide en ufak bir azalma yoktu. Sadece duygularını dizginlemeyi başarmıştı. Şimdi de en zor görevi hayata geçirecekti. Birilerinin Amakrin'e de tüm gerçeği anlatması gerekiyordu ve o kişinin kim olduğu belliydi. Sonuçta kızın da hiçbir gelişmeden haberi yoktu ve Falin'in donmuş bir şekilde Biomortem'de olduğunu sanıyordu.

Kıza yazdığı mektupta onu ilk gördüğü andan itibaren yaşadığı her şeyi tek tek kaleme aldı. Biomortem'i ve Araf'ta yaşadığı deneyimi anlatmayı da ihmal etmedi. Romantik ve etkileyici

bir mektup olmuştu. Amakrin yazılanları okuduğunda muhtemelen içi paramparça olacak ve bu gerçeği sakladığı için Falin'i affetmeyecekti. Ama ne olursa olsun doğru olan buydu. Kızı o kadar seviyordu ki bir an önce eski hayatına dönmesi adamı yeterince mutlu edecekti. Zaten kıza maddi anlamda büyük destekte bulunmuştu. Hem kim bilir belki de kızın tedavisi için araştırmalara bağışladığı para sayesinde ileride bir gün Amakrin'in gözleri açılabilirdi. Falin'i görememişti ama en azından mezarını görebilirdi. Hatta mezarını ziyarete geldiği gün yerden kopardığı bir çiçeğin içinde Falin'den bir parça bile olabilirdi. Neden olmasındı ki? Amakrin o çiçeği kokladığında Falin'in parçası kızın nefesi aracılığıyla bedenine karışır ve sonsuza kadar beraber yaşarlardı.

Falin günler sonra mektubu yazmayı bitirdiğinde komik bir detayı fark etti. Kör bir kız bu mektubu nasıl okuyacaktı ki? Ya annesi ya da başka birinden yardım istemek zorunda kalacaktı ve bu ihtimal Falin'i huzursuz etmişti. Cümleleri sadece Amakrin için yazılmıştı ve başka kimse bu ifadelere şahit olmamalıydı. Aslında yazılı bir metni sese çeviren uygulamalar da iş görebilirdi ama bu durumda tüm duygularını sığdırdığı o kelimeler yapay zekânın ruhsuz tonuyla okunmuş olacaktı. Falin'in son mirası asla böyle olmamalıydı. O nedenle mektubunu seslendirmeye karar vermişti. Mikrofonun başına oturup tüm mektubu tam da hissettiği gibi okudu. Aralara çok iyi geleceğini düşündüğü birkaç sevdiği şarkıyı ekledi. Hatta mavi perdeyi anlattığı bölümde ıslık ile orada duyduğu melodiyi bile çaldı. Bu sayede kendisi yok olsa bile sesi sonsuza kadar evrende yankılanmaya devam edecekti.

Ses dosyasının olduğu belleği ve Mileva'ya yazdığı mektubu Enke'ye emanet etmişti. Talimatı çok basitti. Falin gömüldükten iki hafta sonra mektubu Biomortem'e yollayacak ve belleği de Amakrin'e bizzat teslim edecekti. Mektup işi kolaydı ama diğeri acımasız bir istekti. Sonuçta Enke eski karısıydı ve başka

bir kadına yazılmış bir aşk mektubunu saklamak ve zamanı geldiğinde elleriyle ona teslim etmek ağır bir yüktü. Bu gerçeğin farkındaydı ama Enke'ye güveni tamdı çünkü onun için kutsal biri sayılırdı.

Falin yeniden öksürdü ama bu sefer ağzından tek ve kuru bir öksürük çıkmıştı. Dışarıda doğmakta olan güneşin yaydığı o müthiş turuncu ışık tüm yoğunluğuyla salonu doldurmaya başlamıştı. Kanepenin yanındaki duvar harika bir renkle boyanmış gibiydi. Falin tam o sırada saksının içinde hareket etmekte olan böceği gördü. Kim bilir içinde hangi yaşamlara ait parçalar taşıyordu. Aynı şey saksıdaki bitki için de geçerliydi. Evren parçaların sürekli dağıtılıp bir araya getirildiği müthiş bir yapbozdu. Üstelik her defasında ortaya mükemmel bir sonuç çıkıyordu. İşte yaşam bu nedenle çok kıymetliydi.

Son bir haftasını düşündü. Mektubu bitirdikten sonra derin bir boşluğa düşmüştü. Sanki tüm enerjisini bu mektuplara aktarmıştı ve geriye sadece posa şeklinde bedeni kalmıştı. Neredeyse her gününü sadece yatakta geçirmişti. Hastalığın tüm dokularını esir aldığını hissediyordu. Eski hayatında farkında bile olmadan yaptığı birçok hareket ve eylemi şimdi acılar eşliğinde deneyimliyordu. Oturduğu yerden kalkmak, tuvaletini yapmak, çiğnediği yemeği yutmak... Bazen aldığı nefese eşlik eden bir acı bile oluyordu. Yaşamın kendisi devasa bir acıya dönüşmüştü ve bazı geceler ölüm fikri Falin'e eskisi kadar korkunç gözükmüyordu.

Turuncu ışık artık yüzüne doğru vurmaya başladığında gülümsedi. Kendini güneşe dönmüş bir çiçek gibi hissediyordu. Artık neden her gün sabaha karşı uyandığını anlamıştı. Şunun şurasında güneşin kaç tane daha doğuşuna şahit olacaktı ki. Muhtemelen bilinçaltı bu gerçeğin farkında olduğu için kendisini uyandırıp duruyordu. "Güneşi izle, uyanan doğaya ve yaşamın görkemine bak" diyordu. Ne yazık ki Falin bu sesi ancak şimdi duyabiliyordu. Güneş, etrafındaki karanlığı

yararak yükselmeye devam ediyordu. Tam o sırada içinde bir şeylerin kopup kaydığını hissetti. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Sanki bedenin içinde bir toprak kayması meydana gelmişti. Korkudan mı yoksa kopan parçayla mı ilgili bilmiyordu ama derin bir halsizlik hissetti. Soğuk soğuk terlemeye başladı. Etraf o kadar sessizdi ki zayıf kalp atışlarını bile duyabiliyordu. İlginç olan iki kalp atışı arasındaki o sessiz süre her atış sonrası daha da uzuyor gibiydi.

Kalp atışı

Falin son enerjisiyle kanepede yanında durmakta olan valizini kucağına aldı ve sanki bir insanmış gibi ona sarıldı. Muhtemelen ölüyordu ve kuyrukta yeniden gözlerini açtığında valizi muhakkak yanında olmalıydı.

Kalp atışı

Dudakları kurumaya başladı. Ne garip bir histi. Sanki vücudundaki su hafif hafif buharlaşıyor gibiydi. Bu tarz durumlarda genelde beyni dağılır gibi olurdu ama şimdi içine doğru büzüştüğünü hissediyordu. Vücudundaki her bir su damlası teker teker kuruyordu. Falin suyun yaşam demek olduğunu biliyordu ama ölümün "kurumak" olduğunu şimdi anlamıştı.

Kalp atışı

Dili ile dudaklarını ıslatmak istediğinde dilinin daha da kuru olduğunu fark etmişti. Kalp atışları arasındaki süre artık o kadar uzamıştı ki Falin bir sonraki atışın olup olmayacağını endişeyle bekliyordu. Güneş hiç olmadığı kadar mükemmel parlıyordu. Ölüm anında hep çok korkacağını düşünürdü ama korkmuyordu. Garip bir teslimiyet haline girmişti. Emindi. Birazdan gözlerini o kuyrukta açacak ve mavi perdenin ötesine geçecekti.

Kalp atışı

Falin gülümsedi. Mavi perdeyi düşünmek aklına ilginç bir fikir getirmişti. Perde önünde duyduğu melodiyi kurumuş

dudakları arasından zorlukla da olsa kesik kesik çalmaya başladı. Kim bilir belki de bu sayede son nefesi yani ruhu notalara dönüşüp gökyüzüne yükselirdi. Göğsünün içindeki sessizliğin uzadığını fark ettiğinde ıslık çalmaya ara verdi. Acaba arada kalp atışını duymamış olabilir miydi? Yoksa kalbi son kez mi atmıştı?

Kalp atışı

Minik bir süre rahatladı ve valizine daha sıkı sarıldı. İçinde korkunç bir yorgunluk vardı. Dudakları arasından çıkan hava akımı artık iyice belirsizleşmişti. Güneş mükemmel gözüküyordu. Gözünün kenarından çok küçük bir damla aktı. Vakit gelmişti. Ölmeden önce gözlerini kapamalıydı. Enke uyanıp salona girdiğinde bir de gözlerini kapamak zorunda kalmamalıydı. Kalbim…

Kalp atışı

Gözlerini kapaması gerektiğinin farkındaydı ama bunu yapamıyordu çünkü göz kapakları kapandığında bir daha hayatın gözlerinin içine bakamayacağını biliyordu. Islığı çoktan kesilmişti. Nefes alıp verdiğinden bile emin değildi. Son bir gayretle yavaşça gözlerini kapadı. Bu hareketle bir damla daha yanaklarından süzüldü. Yaşamın yegâne molekülü olan su bulduğu her yerden Falin'i terk ediyordu. Gözünü kapamış olmasına rağmen karanlıkta kalmamıştı. Güneşin ışığı sayesinde her yer koyu turuncu renkteydi ve gözünün önünde bir sürü şey uçuşup duruyordu.

Kalp atışı

O da ne? Gözünün önünde uçuşan çizgiler belirli bir düzende hareket etmeye başlamıştı. Sanki karşısında oldukça basit bir animasyon filmi oynuyordu. Bebek Falin'in sürünmesi, çocuk Falin'in koşması, genç Falin'in evlenmesi, yaşlı Falin'in aşık olması… Tüm görüntüler sırayla gözünün önünden geçip

gitmişti. Sonra çizgilerin hepsi kayboldu çünkü koyu turuncu zemin artık simsiyahtı. Kalbi hâlâ atmamıştı ve göğsünün içi hiç olmadığı kadar sessizdi. Üşüyordu ve içinde bir şeyler oluyordu. Bütün organları sanki sıvıya dönüşmüş ve görünmez bir delikten hızla akıyor gibiydi. Su, yani yaşam bedenini terk ediyordu. Falin bir sonraki kalp atışını beklerken duyduğu son ses, lavabodan hızla akan suyun en son kısmının süzgeçten geçerken çıkardığı sese benzer bir gürültü olmuştu. Bu ses ile beraber turuncu yaşamdan karanlık ölüme doğru akıp gitmişti.

Kaynakça

Rollo F ve diğerleri (2002). Ötzi's last meals: DNA analysis of the intestinal content of the Neolithic glacier mummy from the Alps. Proc Natl Acad Sci USA. 20;99(20):12594–12599. doi: 10.1073/pnas.192184599

Robert L McIntyre ve Gregory M Fahy (2015). Aldehyde-stabilized cryopreservation. Dec;71(3):448-58. doi: 10.1016/j.cryobiol.2015.09.003.

Zonghu Han ve diğerleri (2023). Vitrification and nanowarming enable long-term organ cryopreservation and life-sustaining kidney transplantation in a rat model. Nat Commun. Jun 9;14(1):3407. doi: 10.1038/s41467-023-38824-8

Elizabeth G Blundon ve diğerleri (2020). Electrophysiological evidence of preserved hearing at the end of life. Sci Rep Jun 25;10(1):10336. doi: 10.1038/s41598-020-67234-9.

Shatilovich A ve diğerleri (2023). A novel nematode species from the Siberian permafrost shares adaptive mechanisms for cryptobiotic survival with C. elegans dauer larva. PLoS Genet 27;19(7) doi: 10.1371/journal.pgen.1010798

Vicente R ve diğerleri (2022). Enhanced Interplay of Neuronal Coherence and Coupling in the Dying Human Brain. Front Aging Neurosci. doi:10.3389/fnagi.2022.813531.

Yuri Smirnov (1989). Intentional Human Burial: Middle Paleolithic (Last Glaciation) Beginnings. Journal of World Prehistory. Vol. 3, No. 2 pp. 199-233

Burcham ZM (2024). A conserved interdomain microbial network underpins cadaver decomposition despite environmental variables. Nat Microbiol Mar;9(3):595-613. doi:10.1038/s41564-023-01580

Science Alert (2019) Dead Bodies Keep Moving For More Than a Year After Death, Forensic Scientist Finds.

Wilson A ve diğerleri (2019) Evaluating the utility of time-lapse imaging in the estimation of post-mortem interval: An Australian case study. Forensic Sci Int Synerg 17:1:204-210. doi: 10.1016/j.fsisyn.2019.08.003 .

Kriegman S ve diğerleri (2020). A scalable pipeline for designing reconfigurable organisms. Proc Natl Acad Sci USA 28;117(4):1853-1859. doi: 10.1073/pnas.1910837117

Blackiston D ve diğerleri (2021). A cellular platform for the development of synthetic living machines. Sci Robot 6(52):eabf1571. doi: 10.1126/scirobotics.abf1571

Kriegman S ve diğerleri (2021). Kinematic self-replication in reconfigurable organisms. Proc Natl Acad Sci USA. 118(49):e2112672118. doi: 10.1073/pnas.2112672118.

Brabazon H ve diğerleri (2020). Plants to Remotely Detect Human Decomposition? Science & SocietyVolume 25, Issue 10p947-949 doi: 10.1016/j.tplants.2020.07.013

Bazı hikâyeler o kadar derinine işler ki öldükten sonra bile peşini bırakmaz.

BioMortem

serkan karaismailoğlu

"Biz ölsek bile organ ve dokularımız yaşamaya devam edecektir Falin. İnsanlar üzerini toprakla örtüp hüzün içinde mezarını terk ettiğinde hücrelerinin hâlâ canlı olması gerçekten ironiktir. Düşünsene öldükten iki gün sonra bile vücudundaki binden fazla gen hiçbir şey olmamış gibi aktiftir. Akyuvarların 60 ila 86 saat, kas hücrelerin 14 gün, fibroblast hücrelerin ise bir aya yakın mücadeleye devam eder. Yani sen ölmüş olsan bile bedenin hayatta kalmak için savaşmaktan vazgeçmez."

Falin şaşkınlıkla dinliyordu. Hücrelerin yaşama tutunma mücadelesi gerçekten inanılmazdı. Her şey bu kadar canlıyken o zaman ölen şey tam olarak neydi? Yoksa insan ruhu dediğimiz şey 30 trilyon canlıyı etrafında tutabilen bir enerji formu muydu? Tıpkı gece küçük sinekleri etrafına toplayan ışık gibi ruh da hücreleri bir araya getiren bir melodi miydi?

